CONSTANTIN M. BORCIA

TENTAȚIA NECUNOSCUTULUI

(PROZĂ ŞTIINŢIFICO-FANTASTICĂ)

Editura
PRINTECH

Editura Printech
Editură acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior

TIPAR:
S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH
Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREŞTI
Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51
E-mail: andortipo@yahoo.com

SIMTEX-OC
ISO 9001 REGISTERED

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORCIA, CONSTANTIN
Tentația necunoscutului / Constantin M. Borcia. - Bucureşti : Printech, 2009
ISBN 978-606-521-464-4

821.135.1-32

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia
Coperta şi ilustrațiile interioare: Constantin Borcia
Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan; translate google.com

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com ,
București, România

© Copyright 2009

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

CONSTANTIN M. BORCIA

TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI

(PROZĂ ŞTIINŢIFICO-FANTASTICĂ)

TEMPTATION OF THE UNKNOWN

(SCIENCE FICTION PROSE)
– FINAL ISSUE –

"În noi sau nicăieri este veşnicia cu lumile ei, trecutul şi viitorul. Visăm călătorii prin univers: nu-i oare universul în noi ?"

NOVALIS

"Within us or nowhere is eternity with its worlds, the past and the future. We dream at journeys through the universe; but isn't the universe within us?"
NOVALIS

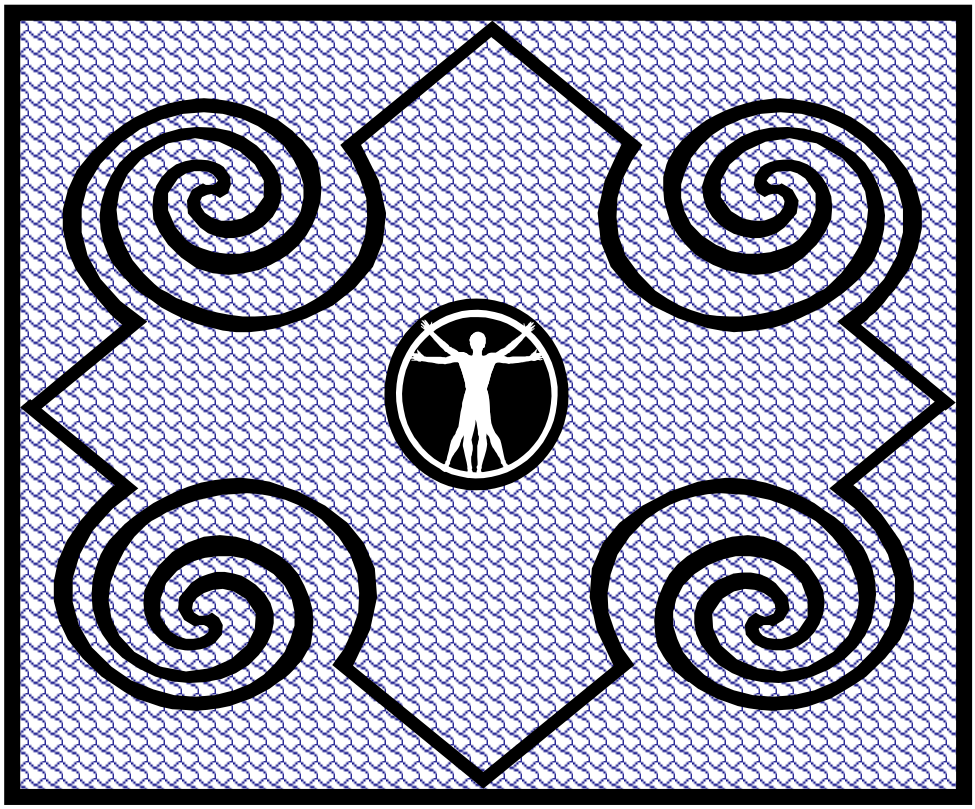

TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI (PROZĂ ŞTIIŢIFICO-FANTASTICĂ)

TEMPTATION OF THE UNKNOWN (SCIENCE FICTION PROSE)

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta şi ilustraţiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan; translate google.com

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , Bucureşti, România

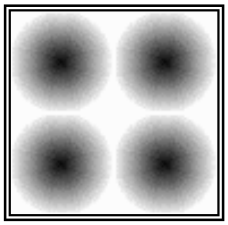

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

Bucureşti, 2009

ROMÂNIA

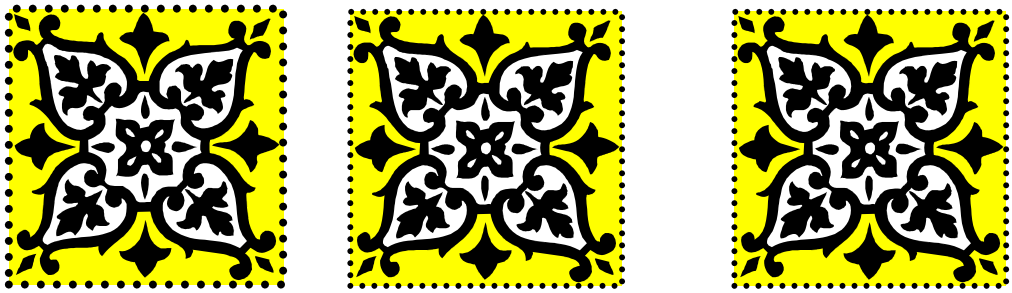

TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI

(PROZĂ ŞTIINŢIFICO-FANTASTICĂ)

- CUPRINS -

ÎN LOC DE INTRODUCERE / 4

1. Fiecare zi este o viaţă / 6

2. Reîncarnarea în trecut / 13

3. Aştept veşti de la tine, dragă Prometeu / 22

4. Viaţa mea a fost un dezastru ? / 26

5. O viziune... / 31

6. Omul care va salva omenirea / 36

7. Viitor incert / 43

8. Ne vom revedea la miezul nopţii / 47

9. Misterul unei nopţi de vară / 51

10. S-a întâmplat într-un spital / 55

11. Cea mai fantastică lume / 60

12. Fantasme / 64

13. Incredibil ! / 66

14. Povestea lui Creart / 68

15. La hotarul dintre două lumi / 70

16. Marea explozie / 82

17. Enigmele trecutului / 84

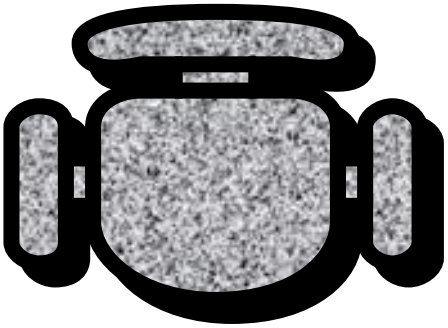

TEXTS IN ENGLISH / 92

INSTEAD OF INTRODUCTION / 92

BIG EXPLOSION / 93

TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI

"În noi sau nicăieri este veşnicia cu lumile ei, trecutul şi viitorul. Visăm călătorii prin univers: nu-i oare universul în noi ?"

NOVALIS

- ÎN LOC DE INTRODUCERE -

Mărturisesc că aproape toată viaţa mea am fost departe de lumea reală, cotidiană şi am locuit într-o lume aparte, o lume a viselor, a ficţiunilor, o lume stranie, o lume a fantasmelor… De fapt, unii oameni din lumea reală, îmi atrăgeau atenţia uneori, să mă trezesc (când eram ceva mai lucid, dar asta pentru foarte scurt timp)… Însă eu continuam apoi să mă comport ca un somnambul, mergând ca o umbră, ca o fantomă prin lumea dezlănţuită a oamenilor…
Când, în cele din urmă m-am trezit, şocul a fost cumplit !...
M-am recules şi am încercat apoi să transpun în cuvinte potrivite ceea ce am trăit în acea lume a fantasmelor… Mi-a fost foarte greu să o fac şi nu ştiu dacă am reuşit pe deplin… A trebuit, aşadar, să transpun în cuvinte gânduri, sentimente, viziuni, care se îmbină aparent haotic… A fost o experienţă de viaţă… Nu ştiu la ce poate folosi, dar am crezut de cuviinţă, totuşi, să transmit şi altora câte ceva din această experienţă… Dacă va folosi cuiva sau nu, desigur că nu am de unde să ştiu şi nici nu îmi fac griji în această privinţă… Cam atât.
Să mai adaug, totuşi, că nu voi uita niciodată cuvintele lui *Mark Twain…*

"Păstrează-ţi iluziile; după ce ţi s-au spulberat mai poţi să exişti, dar nu să trăieşti."

Cu bine,
Dr. Chim. Constantin BORCIA

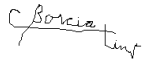

Redactare şi tehnoredactare : 1983- 1985, 1994, 2005 - 2009

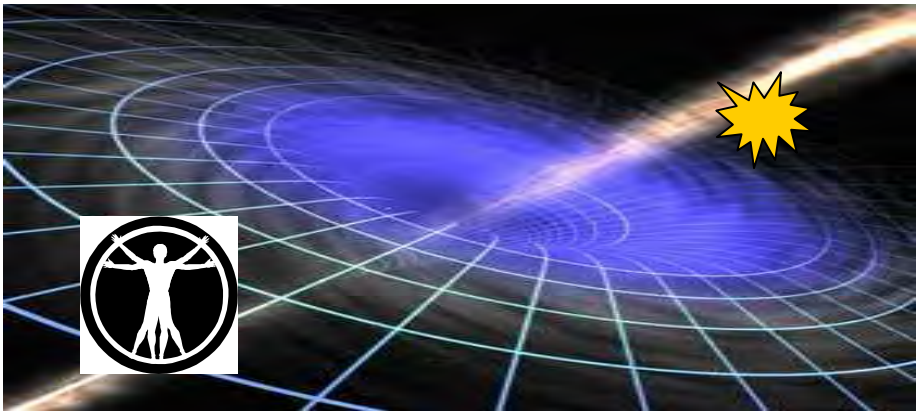

TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI

"Pentru ce există ceva mai degrabă decât nimic ?
Pentru ce este Existentul ?...
Ce s-a întâmplat, la începutul timpului, pentru a da naştere la tot ceea ce există astăzi ? "
JEAN GUITTON

FIECARE ZI ESTE O VIAŢĂ

"Omule, trăieşte în fiecare zi ca şi cum ar fi cea din urmă din viaţa ta, şi totuşi, ca şi cum ai mai avea cincizeci de ani de trăit."

BACHILLIDE DIN KEOS

Vreau să scriu despre un om, dacă îl pot denumi astfel, a cărui viaţă a fost uluitoare... Vreau să scriu despre acea viaţă, despre acea întâmplare de fapt, care a ieşit din comun, în ciuda faptului că acum, în epoca noastră se produc tot felul de evenimente fantastice, deosebite... Nu mai vorbesc de ceea ce s-a scris şi se scrie – câte evenimente, câte lucruri extraordinare, unele fiind de-a dreptul la limita fanteziei ! Cu toate acestea şi viaţa asta despre care vreau să povestesc este, cred eu, uluitoare... Ei bine, viaţa acelui om a durat... numai o zi !... Atât cât durează, se zice şi viaţa unei efemeride sau rusalii. Acestea sunt nişte insecte cu corp subţire şi moale, care trăiesc în stare adultă câteva zile sau câteva ore; unii susţin însă că trăiesc numai o zi... Aşadar, atât a trăit acel om... S-a născut, a crescut, s-a maturizat, a îmbătrânit, apoi a murit şi totul nu a durat decât... douăzeci şi patru de ore !... Ei bine, cine poate să creadă aşa ceva ?... Dar, de ce nu ? În definitiv te poţi îndoi de orice, la urma urmei... Aşadar, să încerc să vorbesc despre acel om, deşi îmi vin atât de greu cuvintele...

Era o noapte de vară, caldă şi senină, chiar foarte caldă totuşi, era chiar sufocantă !... Se apropia miezul nopţii... Ieşisem din casă, afară, să fumez o ţigară şi să mă uit la stele... Eram visător şi mă gândeam la acele stele, care apăruseră şi care mi se păreau a fi veşnice şi îndepărtate şi, pe de altă parte, mă mai gândeam că, în ultimă instanţă, lor, stelelor, le datorăm viaţa...

Noi, vieţuitoarele, suntem de fapt rămăşiţe ale stelelor !... Într-adevăr, elementele chimice din care suntem constituiţi, au fost sintetizate în stele prin reacţii nucleare de fuziune... Acestea, ajungând la un anumit stadiu al evoluţiei, au explodat şi au răspândit apoi în spaţiu toate elementele chimice... Apoi, elementele chimice s-au reunit aici pe planeta Pământ şi poate şi pe alte planete şi au format în cele din urmă, organismele...

Se poate spune, într-un fel, că moartea unor stele, a însemnat de fapt... naşterea noastră, a organismelor vii... Tot stând aşa şi rătăcind cu gândurile prin imensitatea spaţiului şi a timpului, am auzit nişte scâncete, apoi nişte ţipete... M-am trezit din acea reverie cosmică şi m-am îndreptat spre locul de unde veneau acele scâncete... Era un boschet de iasomie şi în dreptul lui era un prunc înfăşurat în nişte zdrenţe, un prunc care plângea şi ţipa... M-am aplecat şi l-am luat în braţe...

Nu avea nici măcar un bilet sau un document care să indice în vreun fel identitatea lui... L-am luat şi l-am dus în casă... Voiam ca a doua zi să mă duc la o secţie de poliţie şi să relatez despre acest caz... La un moment dat am auzit pendula sunând miezul nopţii... În acel moment eram foarte derutat... Nu ştiam ce să fac... Ar fi trebuit poate să-i dau să mănânce, să-i dau să bea nişte lapte, dar nu aveam aşa ceva... Am pus pruncul pe o canapea şi m-am aşezat şi eu pe un fotoliu... Mă gândeam că până dimineaţa nu se va întâmpla nimic... Dimineaţa, mă voi duce la un magazin alimentar, voi cumpăra nişte lapte şi îi voi da să bea, după care mă voi duce la secţia de poliţie... Pruncul, a continuat să ţipe un timp, apoi a tăcut... Apoi, am aţipit... La un moment dat, m-am trezit şi m-am dus la copil... Ei bine, la început am crezut că visez, că încă dorm... Am văzut că pruncul... crescuse !

Acum era de mărimea unui copil de şapte sau poate opt ani ! Se uita la mine uimit... Am încercat să vorbesc cu el, deşi îmi dădeam seama că vorbesc degeaba...

— Cine eşti ? De unde ai venit ? Cum de ai crescut atât de repede ? Ce se întâmplă ?...

Copilul a scâncit... Am crezut că îi era foame... I-am dat nişte pâine şi mâncare de cartofi... A mâncat, dar cum să zic, a mâncat repede, repede, într-o clipă... Apoi mi-a făcut un semn, ca şi cum ar fi vrut să scrie, să se exprime într-un fel... În cele din urmă am înţeles, că ar fi vrut să-l învăţ să scrie, să vorbească, să citească ! Am început, uimit peste măsură, să îl învăţ mai întâi alfabetul... A învăţat alfabetul în câteva minute ! Apoi l-am învăţat să citească şi să scrie... A învăţat şi asta foarte repede... Scria apoi extraordinar de repede, dacă mă pot exprima astfel, dar nu găsesc alt cuvânt mai reprezentativ pentru ceea ce se petrecea... Apoi a început să citească... În vreo două ore a citit o mulţime de cărţi... Nu mai ştiu câte... de altfel nu am stat să le număr... Lua cartea, şi apoi întorcea filă după filă, după care lua altă carte şi făcea la fel... Şi în acelaşi timp, vedeam cum creştea... Din copilul de şapte ani, s-a transformat apoi într-un adolescent...

Dimineaţa arăta ca un tânăr de vreo douăzeci şi patru de ani !... Efectiv, eram stupefiat !... La un moment dat, l-am auzit vorbind... Erau primele cuvinte pe care le rostea... Trebuie să mai adaug însă că a vorbit repede, repede de tot, abia am putut să-l înţeleg !...

— Tu cine eşti ?

— Întrebarea asta ar trebui să ţi-o pun eu ţie, nu crezi ? am răspuns eu, tot printr-o întrebare.

— Politicos ar fi să-mi răspunzi tu mie mai întâi, nu crezi ? Şi pe de altă parte, te mai întreb ceva... De ce vorbeşti atât de lent ?... Parcă trece o veşnicie până când termini de vorbit !

— Uite ce este, hai să cădem la o învoială, dacă nu te superi... Având în vedere că de fapt eu te-am luat de unde erai, adică din boschetul acela de iasomie, că te-am tratat cu toată grija, că de fapt sunt mai în vârstă decât tine, cel mai elementar bun simţ, arată că de fapt tu eşti cel care trebuie să dea dovadă de politeţe, să nu zic de respect, nu crezi ?... Dar, pe de altă parte, te mai întreb ceva... Tu de ce vorbeşti atât de repede... Abia te pot înţelege !...

— Ai dreptate aici... Ei bine, îţi răspund... că... nu ştiu cine sunt !... Pur şi simplu m-am trezit acolo undeva, într-un loc căruia tu îi spui... boschet de iasomie... Apoi m-am trezit aici, apoi am crescut, lucru care mi se pare foarte normal şi nu ştiu de ce tu te miri atâta !... De ce vorbesc aşa repede ? Păi acesta este modul meu obişnuit să vorbesc... Iar acum te rog lasă-mă să dorm... Trebuie să dorm acum... Îmi este somn...

A închis ochii şi apoi a dormit... Numai că peste câteva minute s-a trezit... Şi mi-a spus...

— Ah, ce bine este să fi odihnit... Parcă am dormit o veşnicie !... Să reluăm conversaţia... Eu ţi-am spus cine sunt, tu spune-mi acum cine eşti ?...

— Sunt un oarecare... Numele meu este Kamon Tonil...

— Şi pe mine cum m-ai botezat ?...

— Te-am botezat... Omicron !...

— Omicron ? Mi se pare un nume frumos ! Acum te rog să mă duci prin împrejurimi să văd şi eu unde mă aflu !...

Era acum... ora nouă dimineaţa, eram adică în, ceea ce eu numeam, promisiunea unei zile... Trebuie să mărturisesc că eu împărţeam ziua în mai multe etape... Dimineaţa spre exemplu, între orele şase şi zece, o numeam ”promisiunea unei zile” pentru că în acea etapă a zilei îmi făceam tot felul de planuri şi de iluzii privind desfăşurarea zilei... Aşadar eram în etapa zilei denumită de mine ”promisiunea unei zile” şi după ce am mâncat şi eu nişte pâine cu brânză şi măsline, l-am luat de braţ pe Omicron şi am ieşit la plimbare...

Ei bine, nu bănuiam când am ieşit din casă, ce avea să mi se întâmple ! De fapt nu s-a întâmplat ceva extraordinar, atât numai că Omicron parcă fugea, parcă alerga, abia mă puteam ţine după el !... La un moment dat, s-a oprit şi mi-a spus...

— De ce domnule Kamon mergeţi atât de încet ? Parcă vă târâţi ! Vă mişcaţi exasperant de lent, de ce oare ? Nu puteţi să mergeţi mai repede ?

— Ba tu alergi ca o nălucă ! Nu pot să mă ţin după tine, Omicron ! Vrei să mor aici ?...

— Este foarte ciudat, într-adevăr, mi-a răspuns Omicron... Eu merg aşa cum sunt obişnuit...

— Dar observă şi alţi oameni cum merg !...

— Îi văd acum, da ! Şi ei merg foarte încet, parcă se târăsc, aproape că stau pe loc ! De ce oare este aşa ?

— Grea întrebare, Omicron ! Asta mă întreb şi eu !... Cert este că se întâmplă ceva cu tine, cu mine, cu noi toţi, dar nu ştiu ce !...

În sfârşit, la un moment dat, când am traversat o stradă, un automobil care avea o viteză foarte mare, s-a apropiat de noi şi am crezut că ne va lovi... Numai că Omicron, care mergea şi el foarte repede, a avut inspiraţia să evite automobilul şi să mă tragă şi pe mine după el... Astfel s-a putut evita accidentul !...

— Iată că automobilul ăsta se mişcă ceva mai repede, dar este tot destul de lent, totuşi... remarcă el... Oh, de ce oare, trebuie să te tot aştept atâta, abia te mişti ! Aş vrea să văd, să cunosc cât mai mult... Dar tu parcă stai pe loc... Eşti ca o statuie !...

— Şi totuşi, Omicron, crede-mă că mă mişc cât pot de repede ! Pur şi simplu, nu pot să merg mai repede !...

— Uită-te la insecta aia, spuse Omicron, parcă zboară ceva mai repede, dar tot este lentă... Ce insectă este asta ?

— Este o efemeridă, sau cum i se mai spune, o rusalie ! Insecta asta trăieşte numai o singură zi ! Asta am auzit !...

Şi deodată, am fost parcă străfulgerat de o idee... Dar dacă şi... Omicron, la fel ca şi acele insecte, va trăi numai... o singură zi ? Dar dacă ?... Şi i-am spus asta...

— Dragă Omicron, vezi tu, s-ar prea putea ca şi tu, la fel ca şi insectele astea, să nu poţi trăi decât o singură zi... Oh, îmi pare atât de rău !...

— O singură zi ?... Dar este normal... Mă simt perfect !... De ce aş trăi mai mult ? Într-adevăr, tu şi alţii ca tine, se pare că trăiţi poate, mii şi mii de zile... Mărturisesc că nici nu pot să concep o viaţă care ar dura să zicem... zece mii de zile... Este o... eternitate !... Dar la ce bun ?... Pentru mine este suficientă o zi pentru a mă lămuri în ce fel de Univers exist şi care sunt legile acestui Univers... Acum te rog, dacă eşti amabil, să mergem până la clădirea aia să văd ce este acolo... Sunt atât de mulţi oameni care... abia se mişcă...

Era de fapt un stadion... Am cumpărat două bilete şi am intrat... Stadionul era plin, oamenii se agitau, strigau, urlau... Pe teren erau două echipe de fotbal care se confruntau într-un meci... La un moment dat Omicron plecă de lângă mine, intră pe teren şi alergă cu o viteză uluitoare ! Luă mingea şi alergă cu ea pe tot terenul... Publicul era în delir ! Câţiva jandarmi au încercat să îl prindă şi să îl dea afară de pe teren, dar în zadar... La un moment dat, câţiva jandarmi, au căzut epuizaţi...
Am strigat şi eu la Omicron să înceteze şi să iasă de pe teren şi în cele din urmă, a ieşit, a venit iar la locul unde mă aflam şi mi-a spus, râzând...

— Ah, ce distractiv a fost !... Abia alergau ăia... De fapt cine erau ?...
— Omicron, să nu mai faci asta ! Erau... jandarmi... Aceştia au grijă de ordinea şi securitatea publică... Au grijă, spre exemplu, ca oamenii să nu se bată !... Dacă te prindeau, nu cred că ar fi fost prea bine pentru tine !...
— Aiurea, nu aveau cum să mă prindă !... Se mişcau atât de încet, încât mă exasperau !...

În sfârşit, ne-am mai plimbat apoi printr-un parc, apoi, pe la ora cincisprezece, ne-am întors acasă. Am intrat în casă şi... uitându-mă cu atenţie la Omicron, am văzut că arăta... ca un om în vârstă de... şaizeci de ani sau chiar ceva mai mult !

— Dumnezeule mare, am strigat, Omicron, dar... când ai îmbătrânit ? Arăţi de parcă ai fi un... pensionar !...
— Da, aşa este !... Da, am îmbătrânit şi nici nu îmi vine să cred ! Da, mă întreb şi te întreb, oare când a trecut timpul ?...
— Bine, dar, abia te-ai... născut ! Nu sunt decât cincisprezece ore de când te-am găsit în boschetul ăla de iasomie şi iată... Ai îmbătrânit deja ! Eşti mai bătrân decât mine ! Cum este posibil asta ?...
— Nu-ţi mai pune atâtea întrebări... Sunt obosit acum şi vreau să dorm, să mă odihnesc puţin !

S-a întins pe canapea şi a adormit... Şi eu m-am aşezat pe fotoliu şi am aţipit... A trecut aşa un timp... În linişte... M-am trezit apoi... L-am văzut pe Omicron, stând la masă şi scriind ceva... Scria cu o repeziciune uluitoare !... Apoi m-am uitat la pendulă... Arăta ora nouăsprezece... Omicron îmbătrânise mult... Parcă era un vârstnic de optzeci de ani !...

— Ai dormit, mult, Kamon ! Iată, au trecut mai bine de patru ore şi tu parcă nu aveai de gând să te mai trezeşti !... Am tot aşteptat să te trezeşti, şi chiar începusem să mă plictisesc !... Am şi scris între timp... Vreo opt mii de pagini... Noroc că ai avut hârtie în casă... De fapt, am dormit şi eu şi chiar am visat... Şti ce-am visat ?...
— Ce ? am bolborosit eu, stupefiat...
— Am visat că eram la mine... acasă ! Că eram în Universul meu ! Unde toţi oamenii se mişcă normal, unde toţi oamenii trăiesc normal şi unde timpul... nu trişează !...
— Ce vrei să spui ?... Timpul trişează ?...

— Vreau să spun de fapt aceasta şi anume că... nu observi cum a trecut timpul, când a trecut timpul, cert este că, pe nesimţite, acesta a trecut şi de unde iniţial ţi se părea că va fi un timp lung, constaţi că, de fapt, nu a fost aşa... A trecut parcă într-o clipă... Ca şi viaţa... Iniţial, în copilărie, în adolescenţă, în tinereţe, crezi că va fi un timp lung... Fiecare se implică în tot felul de activităţi. Şi deodata, când omul ajunge la maturitate, când este bătrân, constată că timpul s-a scurs foarte repede... Oare când a trecut ?...

— Aşa este…

— Sau invers, trebuie să faci ceva într-un timp care ţi se pare că ar fi foarte scurt... Dar, desfăşurând activitatea, poţi constata că timpul parcă se dilată... şi uneori chiar nu mai constaţi nimic, deoarece s-ar părea că… ai ieşit din timp... Asta numesc eu, trişarea timpului... Da, timpul te înşeală... Întotdeauna ar trebui să ţinem cont de asta… Să nu fim trişaţi de timp… Aici în acest Univers, timpul trişează... Dar în Universul meu timpul nu te minte !... Ah, acum mi se pare că sunt atât de bătrân şi atât de obosit !... De ce oare ?... Revin şi mă întreb şi te întreb, oare când a trecut timpul ?... Când ? Ah, ce bătrân sunt... Am trăit însă destul de mult !... Am trăit... cred că vreo douăzeci de ore, dacă nu mă înşel... Cum arăt, Kamon ?

— Bătrân, într-adevăr...

— Ah, ce viaţă am avut !... În acest Univers unde toate se mişcă atât de lent, unde oamenii par a trăi veşnic !... Dar, mai trebuie să-ţi mai spun ceva... Fiecare secundă pe care am trăit-o a fost atât de intensă, încât nu există cuvânt în lumea asta care să poată descrie trăirea pe care am avut-o !... Atunci când am alergat pe teren, spre exemplu, am simţit că parcă pluteam, ca o pasăre în zbor, parcă mă confundam cu mişcarea ! Ehei, a fost o viaţă frumoasă, în care am învăţat ceva !...

— Omicron, te-ai simţit oare străin aici, în lumea asta ? Faptul că ai constatat că nimeni nu mai este ca tine, nu ţi-a creat un sentiment de însingurare, de înstrăinare ?

— Ba da, dar m-am obişnuit cu asta !... În sfârşit, mai înainte de a deveni senil, înainte de a–mi pierde complet raţiunea, să-ţi mai spun ceva... M-ai întrebat, demult, demult, odată, când nu eram decât un copil, m-ai întrebat... cine sunt ? Ei bine, să-ţi spun acum că sunt un fel de iluzie de-a ta ! De fapt, tu m-ai creat şi nu ştiu de ce... Dar mai este ceva, nu este aşa de simplu precum am vrea... să fie... Cred că am venit de undeva, de departe, de dincolo de Univers... Tu m-ai chemat, iar eu am apărut...

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui...

— Ei bine, dincolo de acest Univers sunt Universurile Virtuale... Acolo există tot ceea ce mintea sau conştiinţa sau subconştientul poate să conceapă, într-un fel sau altul... Acolo totul este posibil !... Uneori, când unul sau altul dintre locuitorii acestui Univers, visează, cade în reverie, imaginează, creează, noi, locuitorii Universurilor Virtuale, călătorim până aici şi... apărem... Dar nu se întâmplă întotdeauna acest lucru, ci numai uneori, pentru că noi, cei care venim din Univesurile Virtuale, putem să dispărem, undeva în alte Universuri... Faptul că eu am venit de acolo şi nu m-am pierdut pe parcurs, a fost numai o întâmplare fericită aş zice...

— Foarte interesant…

— Pe de altă parte vreau să-ţi transmit un mesaj, fie chiar şi un mesaj banal, poate... Mesajul l-am scris pe o bucată de hârtie... Când voi muri şi voi pleca din lumea asta, te rog să-l citeşti... Sunt numai câteva cuvinte... Adio !

Apoi a tăcut... Apoi au trecut minute şi ore... Omicron îmbătrânea, îmbătrânea... La ora douăzeci şi trei arăta ca un om de nouăzeci şi şase de ani !... Nu mai putea să vorbească... Se uita undeva, în gol... Apoi când pendula a bătut miezul nopţii, Omicron, care arăta ca un om de o sută de ani, a oftat şi a murit... M-am trântit pe fotoliu şi am adormit ! Apoi, când m-am trezit, am văzut că trupul lui Omicron, dispăruse ! Dar au rămas manuscrisele... Cele vreo opt mii de pagini scrise de el !... Ce ar mai fi de spus ?...

Am vrut să povestesc despre viaţa acelui om care a trăit numai... o zi... S-a născut, a crescut, s-a maturizat şi a îmbătrânit, în decursul unei zile ! Ca o efemeridă ! Aşadar, am constatat că, timpul perceput de un astfel de om, a decurs altfel... El a perceput, spre exemplu, viaţa unui om normal, care trăieşte să zicem... nouăzeci de ani, ca fiind... eternă... Pe de altă parte, acel om a trăit această singură zi, cu maximă intensitate !... A gândit şi a simţit într-o singură zi, cât alţii într-o sută de ani !... Toate astea, ar fi un îndemn de a trăi în fiecare zi, de a gândi în fiecare zi, ca şi cum aceasta ar fi ultima zi de viaţă, ca şi cum nu ai avea de trăit decât... o singură zi... Ce să mai spun ?... Dacă va fi posibil să mă mai nasc odată, într-o altă lume, aş şti ce să fac şi cum să fac pentru a trăi şi a gândi în fiecare clipă, în fiecare secundă, cu maximă intensitate... dar, în acelaşi timp, cu demnitate !...

Aşadar, se poate spune că în fiecare zi suntem alţii şi că avem numai iluzia că suntem aceiaşi... În fiecare zi ne naştem şi apoi murim, la sfârşitul zilei... Niciodată nu suntem identici ! În fiecare zi se nasc şi mor celule în organismul nostru, astfel încât există în permanenţă un schimb de substanţe, de energie şi de informaţii între organism şi mediu şi ca urmare pot spune că şi noi nu trăim decât o singură zi... Fiecare zi este o viaţă... În fiecare zi ne schimbăm, nu suntem niciodată aceiaşi... Ieri eram într-un fel, azi suntem altfel, mâine vom fi altfel şi tot aşa, până la schimbarea... finală... Unii spun că şi dacă oamenii ar trăi numai o clipă, dar şi dacă ar trăi o eternitate, tot le va părea rău… Aş îndrăzni să spun însă că atât în cazul în care am avea de trăit o clipă cât şi în cazul în care am avea de trăit o eternitate, ar fi bine să trăim astfel încât să nu regretăm nimic !...

Ah, dar era să uit să citesc acel mesaj lăsat de omul care a trăit numai o singură zi... M-am uitat aşadar pe bucata de hârtie lăsată de Omicron şi am citit... mesajul...

"Sunt unii oameni pentru care viaţa poate fi eternă... Dar sunt şi oameni pentru care, dimpotrivă, viaţa poate trece într-o clipă...

Trebuie numai să alegi ce fel de om vrei să fi... "

Au trecut cincizeci de ani de la evenimentul descris în povestire... Acum pot să destăinui ceea ce s-a întâmplat atunci... Şi pot să mă şi prezint, de altfel... Mă numesc Dorian Radles, sunt genetician şi cercetez îmbătrânirea organismelor precum şi regenerarea ţesuturilor... Eram şi încă sunt convins, chiar şi la vârsta asta înaintată, că îmbătrânirea şi moartea sunt determinate genetic... Sunt anumite gene care fac ca organismul să îmbătrânească şi apoi să moară...

Într-o zi, mi-a venit o idee şi anume... m-am întrebat... ce-ar fi dacă un om ar trăi numai o singură zi ? Oamenii vor putea să conştientizeze că viaţa ar trebui trăită intens şi integral... M-am hotărât să efectuez un experiment de inginerie genetică... Din acest experiment, va rezulta un embrion diferit de cele obişnuite... Datorită ritmului fantastic de evoluţie, acest embrion care va deveni apoi copil, într-un timp extrem de rapid, va putea să supravieţuiască !... Dar cum va supravieţui ? Sursa de viaţă va fi pur şi simplu, aerul şi vaporii de apă din aer, iar din când în când va mânca puţin... Poate de două sau de trei ori, în acea singură zi de viaţă... Aşadar, am stabilit detaliile operaţiilor şi apoi am efectuat experimentul. În sfârşit, am reuşit să realizez acel... organism... La un moment dat, nişte indivizi mascaţi, au intrat în laborator şi au cerut să le predau "pruncul"... Apoi un individ mi-a spus că dacă vreau să-i urmez, o puteam face... Mi-a mai spus că nişte organizaţii secrete erau interesate de aceste cercetări şi ca urmare, puteam să mă alătur lor... Dar nu mă obligau... Ceea ce îi interesa era organismul acela... Am refuzat să îl dau şi, la un moment de neatenţie al agresorilor, am provocat o explozie, apoi profitând de panica rezultată, am fugit... Am alergat, cu pruncul în braţe şi la un moment dat, întrucât nu ştiam ce să mai fac, l-am învelit în nişte zdrenţe şi l-am ascuns într-un boschet de iasomie aflat lângă o casă...

Apoi am plecat... Dar m-am întors după o zi... Am văzut cadavrul omului creat de mine, omul care a trăit numai o singură zi, aşezat pe o canapea şi am mai văzut un om care părea adormit... Am scos cadavrul de acolo, apoi l-am transportat într-o pădure şi l-am îngropat... Asta a fost tot... De atunci au trecut ani şi ani... Mai precis, cincizeci de ani... Am aflat povestea omului care a trăit o singură zi, de la Kamon Tonil... Acesta a binevoit să-mi povestească ceea ce s-a întâmplat... Acum mă simt bătrân, foarte bătrân... Şi nici nu ştiu când a trecut timpul !...

Ce pot să mai spun, acum ?... Se pare că mă număr printre acei oameni pentru care viaţa trece într-o clipă !...

Cred că şi dacă aş trăi veşnic, tot ar fi prea puţin şi tot nu aş fi mulţumit !

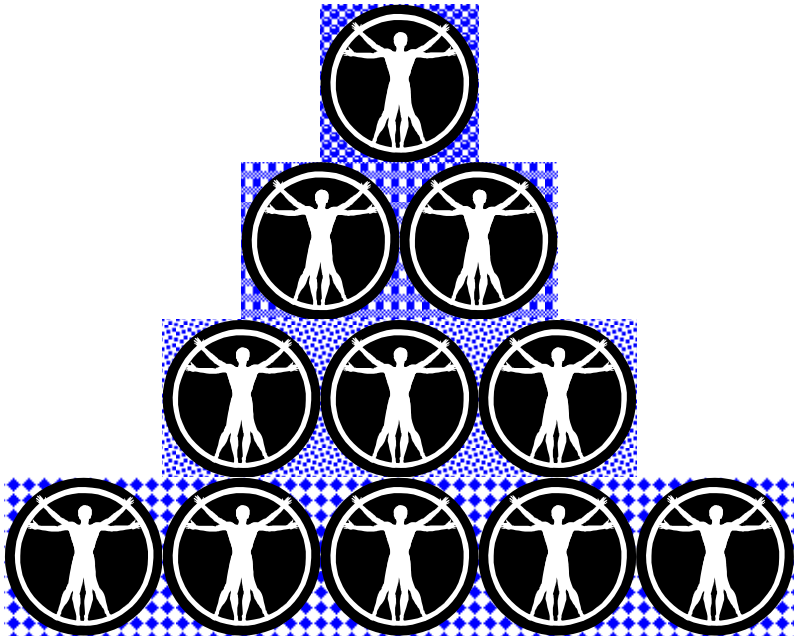

REÎNCARNAREA ÎN TRECUT

"În viaţă ni se întâmplă ceea ce se întâmplă unui călător: cu cât înaintează, cu atât obiectele se arată altfel decât erau în depărtare; cu apropierea se prefac oarecum."
ARTHUR SCHOPENHAUER

Într-o zi vorbeam cu un prieten, cu Naile, despre reîncarnare, despre călătoria în timp şi irevesibilitate, despre previziune...

— Ieri am vizionat, în sfârşit, filmul *"Secretul piraţilor",* îmi spuse Naile, un film destul de deconectant... Mă gândesc la vremurile de atunci, mi se pare că era prin secolul... al XVI-lea sau al XVII-lea, ce vremuri pline de aventură, de pericole şi de neprevăzut !... Pirateria era foarte răspândită şi foarte la modă, ca să zic aşa, la fel ca şi magia şi insolitul... Un film foarte bine realizat şi sugestiv ! Nu ştiu însă ce să răspund la întrebarea dacă... aş vrea să trăiesc în acele vremuri... Poate că da, sau poate că nu... Nu ştiu, poate că s-ar putea să fi trăit, într-o altă reîncarnare undeva, atunci, în acele vremuri, pentru că am simţit ceva, ceva indescriptibil, vizionând acel film, dar nu numai... Când văd un film istoric sau când citesc o carte în care se descriu evenimente istorice, mă cuprinde un sentiment ciudat, un fel de nostalgie... Parcă aş fi mai trăit cândva... S-ar putea totuşi să fie vorba numai de dorinţa de a trăi în acele vremuri şi atât...

— Se poate să fie aşa, am spus...

— Cândva, cu ani în urmă, reluă Naile, erau foarte răspândite ideile referitoare la reîncarnare, şi îmi amintesc că la un moment dat am găsit într-o revistă un fel de test, de fapt erau nişte întrebări... După ce răspundeai la acele întrebări, se arăta cu o anumită aproximaţie, conform unor scheme, perioada în care ai fi fost reîncarnat şi cam cu ce te-ai fi ocupat în perioada respectivă... Ei bine, nu cred în general în teste, dar din curiozitate, am răspuns la acele întrebări, şi am aflat astfel că aş fi trăit undeva prin Irlanda, şi aş fi fost... alchimist !... Că aş fi fost o persoană bolnăvicioasă şi aş fi fost atras de insolit, de inefabil, de magie... Iată ce am aflat după ce am răspuns la acel chestionar sau cel puţin aşa îmi mai amintesc acum... Ce părere ai, Robiac ?

— Interesant, dragă Naile... Reîncarnarea, după cum se pare, este un fenomen greu de înţeles... După cum se întrevede, din multe mărturii şi din tot felul de scenarii, s-ar părea că nu toţi oamenii se reîncarnează ! De ce nu toţi ?... Este o întrebare dificilă... Sunt unii oameni, destui la număr, care nu cred în reîncarnare sau nu au auzit de reîncarnare, ceea ce, dacă ar fi universală, aşadar aplicabilă la toţi oamenii, nu este firesc, ar trebui, dacă ar fi aşa, ca măcar o amintire vagă să persiste totuşi şi măcar ca posibilitate, să o admită şi aceşti oameni... Dar aceştia resping o astfel de idee. Dimpotrivă, alţi oameni acceptă ideea de reîncarnare şi o susţin, unii cu entuziasm... Pe de altă parte, cei care cred în reîncarnare nu pot să răspundă convingător la o întrebare simplă şi anume, de ce se nasc atât de mulţi oameni, în ultima vreme ? Toţi oamenii care se nasc ar fi trebuit să fi trăit undeva, cândva, pe această planetă, într-o altă reîncarnare !

— Foarte adevărat !...

— Dacă toţi cei aproximativ şapte miliarde de oameni câţi sunt acum pe planeta Pământ sunt ”rezultatul” unor... foste reîncarnări, atunci înseamnă că în toate epocile istorice ar fi trebuit să fi existat cei şapte miliarde de oameni, dar istoria, aceea care rezultă din documente, arată că populaţia Pământului a crescut numai în ultimii zeci de ani în ritmul acesta şi atunci te întreb - de unde provin aceşti oameni în plus ? Înseamnă că sunt extrem de mulţi oameni care nu au mai trăit şi alte vieţi şi care se încarnează pentru prima dată... De unde provin aceşti oameni care nu s-au mai reîncarnat ?...

— Poate că provin de pe alte planete, poate că provin din Universuri paralele, Robiac... Aşadar, fie este o explicaţie pe care nu o bănuim deocamdată, fie trebuie să admitem că numai unii oameni se reîncarnează, nu toţi... Sunt oameni care se pot reîncarna, tot aşa cum alţi oameni au puteri paranormale, cum ar fi telepatia, clarviziunea, vindecarea prin bioenergie... Alţii însă... nu au aceste calităţi paranormale... Asta pe de o parte... Pe de altă parte, este vorba şi de credinţa sau necredinţa în reîncarnare... Este vorba de fapt de liberul arbitru, de libertatea de alegere... conştientă sau inconştientă... Când cineva afirmă că nu crede în reîncarnare, deja a făcut alegerea, a decis că nu se va reîncarna ! Dimpotrivă, dacă cineva crede în reîncarnare şi decide că se va reîncarna, aceasta a fost alegerea lui şi în consecinţă se va reîncarna... Unde, când şi cum se va reîncarna este altă chestiune, altă alegere, altă decizie... Se poate reîncarna peste zece ani, peste o sută de ani, în orice loc de pe Pământ sau de pe altă planetă sau din alt Univers Paralel... Mai este şi problema indecişilor, care nici nu cred în reîncarnare, dar nici nu o resping... Sunt şi aceia care nici nu au auzit de reîncarnare...

— Sunt tot felul de situaţii, am remarcat...

— Mai sunt şi acei oameni care au tot felul de boli psihice sau pruncii care mor la câteva zile de la naştere, continuă Naile... Această chestiune este şi mai complicată... În ceea ce priveşte, cei care nici nu resping reîncarnarea dar nici nu o acceptă, sunt adică indecişi, chestiunea asta este iar destul de complexă, pentru că... indecizia este asemănătoare în anumite privinţe, cu... echilibrul instabil din... mecanică, dacă îţi mai aminteşti de la lecţiile de fizică... O bilă se poate găsi pe vârful unei suprafeţe convexe şi la cel mai mic impuls, va cădea, spre a-şi atinge un echilibru stabil, echilibru de energie minimă... Aşa şi aici, indecizia echivalează cu un astfel de echlibru instabil şi un implus minim, dar aleatoriu, poate să declanşeze o decizie definitivă – adică în favoarea sau în defavoarea reîncarnării... Cam astea sunt gândurile mele referitoare la acest subiect... Fireşte că subiectul este vast, interesant şi tulburător, dar nu pentru toţi oamenii, desigur... Pe de altă parte, mai este o posibilitate... De fapt reîncarnarea nu este prea departe de fenomenul de posedare, în care o anumită entitate paranormală, posedă trupul cuiva, cum este cazul în situaţiile de personalităţi multiple spre exemplu... Într-adevăr, cineva care se reîncarnează, dispune de un anumit organism după cum vrea... Între reîncarnare şi posedare (aşa cum se numeşte fenomenul acesta de personalitate multiplă) este o relaţie destul de strânsă... În sfârşit, problema este destul de complicată...

— Mai este de semnalat ceva, Naile... Reîncarnarea, respectă principiul ireversibilităţii timpului... Toate referirile şi relatările care s-au făcut şi se fac despre reîncarnare, arată că aceasta se produce întotdeauna numai în viitor, nu şi în trecut... Adică, o persoană care a decedat în anul... 1945 să zicem, se va reîncarna întotdeauna numai în viitor, spre exemplu în anul 2067, nu în trecut, să zicem în anul 1678 !... Astfel, să presupunem că o persoană decedată în anul 1944, se reîncarnează în trecut, în secolul al XIX-lea şi încearcă să îi avertizeze pe oameni de pericolul producerii unor războaie mondiale şi spune că a trăit atunci în viitor şi ştie ce s-a întâmplat... Au fost mulţi morţi, mulţi răniţi, multe distrugeri... Nu este crezut, şi în cele din urmă lasă un document în care descrie în amănunt nişte fapte, care se vor desfăşura... După trecerea anilor, se vădeşte că a avut dreptate... Dar nimeni nu ştia cum de a prevăzut toate astea... Credeau că era vorba de o previziune uluitoare, dar de fapt a fost vorba de o... reîncarnare în trecut ! Aşadar, nu a fost... de fapt o previziune, a fost o trăire veritabilă ! De altfel, unele previziuni uluitoare cum ar fi cele ale lui Jules Verne sau ale lui Nostradamus, de ce nu ar fi puse pe seama reîncarnării în... trecut ? Poate că Nostradamus a trăit, în cadrul diferitelor încarnări, în epoci din viitorul lui, iar atunci când s-a reîncarnat în trecut, atunci când era... persoana numită Nostradamus, îşi amintea câte ceva din ceea ce a trăit cândva în viitor şi care apar apoi ca... previziuni ! De fapt nu erau decât vizionări, pur şi simplu !... Ce zici de chestia asta ?
— Interesantă ipoteză... În altă ordine de idei, s-ar părea că lucrurile au o anumită memorie şi o anumită inteligenţă. Chiar şi la nivelul particulelor elementare. Iată un exemplu care a provocat şi încă provoacă destule controverse în fizica particulelor elementare, un exemplu referitor la cuantele electromagnetice, adică fotonii sau particulele din care fac parte cuantele gamma, cuantele X (acelea care se folosesc la radiografii pulmonare sau dentare), cuantele din spectrul vizibil (lumina cea de toate zilele)...
— Ce fel de exemplu ? am întrebat surprins...
— Ei bine ceea ce caracterizează aceste cuante este frecvenţa acestora, reluă Naile... Cu cât au frecvenţa mai mică, energia acestora va fi mai mică şi invers... Dar problema este cum se ordonează acele cuante într-un şir continuu, la o anumită distanţă inimaginabil de mică ? De ce nu se dezorganizează cuantele acelea ? Este ca şi cum cuantele ar memora această ordine... Aşadar cum se poate asta ? Iată o întrebare simplă şi fundamentală la care încearcă să răspundă mulţi savanţi ! Bineînţeles că s-au formulat diverse ipoteze şi chiar teorii, unii resping astfel de probleme ca fiind false probleme, alţii pur şi simplu le ignoră...
— În ceea ce mă priveşte, observ că memoria, îmi joacă tot felul de feste... Uneori îmi este imposibil să îmi amintesc de un anumit eveniment, alteori mă mir şi eu cum de îmi amintesc fapte şi întâmplări pe care le consideram uitate sau care nu aveau importanţă... Altfel spus, unele evenimente care erau importante le-am uitat, iar altele lipsite de importanţă, nu le-am uitat... Memoria asta are tot felul de ciudăţenii...
— Sunt de acord cu această afirmaţie !...

— Aşa stând lucrurile, nu ar fi de mirare că nu ne amintim decât foarte puţin sau chiar nu ne amintim nimic din vieţile anterioare... Dar atunci ce rost mai are asta ? La ce bun să te mai reîncarnezi, dacă nu îţi mai aduci aminte de nimic ?
— Nu toţi dintre cei care s-au reîncarnat, uită... Nu se laudă pentru că se tem să nu devină ridicoli...
— De ce să devină ridicoli dacă ar putea să demonstreze ? Spre exemplu dacă îşi amintesc de anumite fapte, de anumite persoane, atunci s-ar putea demonstra faptul că reîncarnarea este reală !...
— Poate că nici nu se doreşte asta... De altfel, poate că este mai bine aşa !... Pe de altă parte pe cine mai interesează în ziua de azi chestiunile legate de reîncarnare, azi când viaţa a devenit aşa de schimbătoare ? Viaţa în ziua de azi, a devenit foarte obositoare, trepidantă, imprevizibilă, extrem de strasantă... Trebuie să iei decizii rapide, să te comporţi cât mai eficient în această lume care se schimbă de la o zi la alta... Şi în alte vremuri, situaţia cred că nu era mai bună, decât pentru unii... Ba chiar era şi mai grea... după cum atestă documentele... Totuşi, în ziua de azi, unii spun că se trăieşte mai rău decât în alte vremuri... Că omul este din ce în ce mai ocupat, mai stresat, mai obosit, mediul este mai poluat, apa şi alimentele au devenit nocive, bolile sunt acum mai virulente, faţă de situaţia care exista în alte epoci...
— Aşa este, fără îndoială !
— Strămunii noştri, deşi erau şi ei ocupaţi cu tot felul de activităţi, totuşi îşi găseau timp şi pentru relaxare, pentru distracţie, apoi mediul era mai curat, nu exista decât poluarea naturală, iar cea antropogenă era nesemnificativă, consumau apă şi alimente naturale, fără ingrediente sintetice...
— S-ar părea că oamenii trăiau în condiţii mai bune decât trăim noi !...
— Nu am spus asta !... Spre deosebire de ceea ce era în trecut, când frecvenţa războaielor era destul de mare, acum, după cel de-al doilea război mondial, nu sunt decât războaie regionale sau locale, aşadar avem în prezent, cel puţin o anumită diminuare a războaielor... Aşa că, din acest punct de vedere, epoca noastră, pare să fie mai bună... Este însă drept că, pe de altă parte, au apărut alte pericole, spre exemplu bolile, stresul, solicitările, etc. În fond, şi azi ca şi oricând în trecut, viaţa înseamnă nenumărate griji pentru ziua de mâine, înseamnă o continuă luptă pentru existenţă, înseamnă scurte şi rare momente de relaxare, înseamnă diverse realizări mai mici sau mai mari... Şi în final, mă întreb, pentru ce toate astea ?...
— Este o întrebare pe care mi-am pus-o şi eu de multe ori...
— Stau şi mă întreb iaraşi şi iarăşi... pentru ce toate astea ? Este un fel de activitate impusă de ceva anume, nu ştiu ce anume impune asta, dar acel ceva este şi ne impune să facem ceva, să luptăm pentru existenţă, pentru viaţă, deşi nu se întrevede nimic...
— Ai dreptate, de ce sau pentru ce ne zbatem atâta, dacă după toate astea, nu rămâne decât… praful şi pulberea ?…

— În altă ordine de idei, mă gândesc la civilizaţiile dispărute... Mă gândesc la străvechea şi enigmatica Atlantida, mă gândesc la străvechea şi enigmatica civilizaţie de pe straniul continent Mu, dar mă gândesc şi la alte civilizaţii, spre exemplu, mă gândesc la civilizaţia Egiptului antic, la civilizaţia Maya sau la civilizaţia Chinei antice... Toate civilizaţiile pe care le-am pomenit, aveau un anumit orizont de cunoaştere, o anumită... sete de viaţă, dar aveau şi o perspectivă asupra timpului... Se pare că oamenii care au trăit demult, cândva, munceau, sufereau, se întristau, aveau nenumărate griji, râdeau, plângeau, se jucau, se odihneau, visau, se îmbolnăveau, erau fericiţi... Şi aveau şi ei tot felul de aspiraţii... Toţi acei oameni au dispărut fără urmă ! Şi ce a rămas în urma lor ? Nişte vestigii, eventual nişte documente, nişte rămăşiţe... Şi iaraşi întrebarea, care devine obsedantă... DE CE ? PENTRU CE ? Pentru ce toate astea ?... Te frământi, suferi, te îngrijorezi, te nelinişteşti, te zbaţi sau dimpotrivă, alergi după tot felul de distracţii, eşti bucuros, aştepţi, te iluzionezi, te enervezi, te relaxezi, eşti fericit, râzi, plângi, pentru ca în final să ai parte de... pace, linişte şi... odihnă... nelimitată... Ce este agitaţia asta, turbulenţa asta, trepidaţia asta neîncetată ? Totul pare că se mişcă, se tot mişcă la nesfârşit. Dar... încotro ?... De ce ?...
— Nu am idee... Încotro, de ce, până când... Dar apropo, de unde şti cum trăiau oamenii... demult decedaţi ? Spuneai că, după cum se pare, şi ei munceau, sufereau, se odihneau şi aşa mai departe... De unde şti că acei oameni nu erau altfel ?... Lăsând la o parte documentele... Ai spus asta cu o aşa certitudine, cu o aşa siguranţă, de parcă ai fi trăit în vremurile alea !...
— Ei, da, dragă Robiac, am trăit în acele vremuri !... Am trăit şi în trecut dar şi în... viitor !... Din viitor m-am reîncarnat în trecut şi apoi mă voi reîncarna în alt viitor şi poate şi pe alte planete şi în alte Universuri paralele !...
— Cred că glumeşti, dragă Naile, cred că glumeşti, prea am discutat mult despre reîncarnare, previziune, timp şi altele...
— Nu, Robiac, nu, nu glumesc !... Sunt ca şi tine, un călător temporal !... Haide să încetăm să ne mai prefacem.
— Află că nu mă prefac !... Pur şi simplu asta simt... Şi repet, cred că glumeşti şi ar fi cazul să vorbeşti serios !...
— Să mă ierţi, dar nu glumesc... Nu îţi mai aminteşti, Robiac ?... Şti la fel de bine ca şi mine că această problemă a călătoriei în timp, a fost studiată de multă vreme şi de foarte mulţi oameni... Şti foarte bine, că au fost destui oameni care credeau că pentru a călători în timp era nevoie de o maşină care să facă asta, adică să te transporte în diverse epoci istorice ! Şi şti foarte bine că s-au făcut tot felul de încercări mai mult sau mai puţin reuşite !... Până la urma, s-a stabilit că modalitatea cea mai bună de a călători în timp şi de a nu produce perturbări prea mari, în trecut sau în viitor, a fost... tocmai... reîncarnarea !... În felul acesta, călătorul temporal, se năştea într-o anumită epocă, pe care o alegea în prealabil... Prin anumite procedee, uita cine era de fapt şi trăia în epoca aleasă atât cât voia... Apoi, informaţiile obţinute, erau recuperate şi folosite în diverse scopuri ! Multă vreme s-a considerat că dacă vrei să faci o călătorie în timp, pentru asta trebuie mai întâi, obligatoriu, să ai o maşină, foarte complexă, cu care să faci o astfel de călătorie... Bineînţeles că fără o astfel de maşină, călătoria în timp, nu se putea face, spuneau majoritatea scriitorilor de romane ştiinţifico-fantastice şi chiar majoritatea savanţilor...

— Mi se pare evident !...
— Erau acceptate însă şi unele excepţii de la regula asta, cu alte cuvinte, se putea efectua totuşi călătoria în timp şi în lipsa unei maşini, însă trebuiau să existe nişte împrejurări excepţionale ! Adică, trebuiau să existe nişte breşe în continuumul spaţio-temporal care să permită călătoria în timp... Breşele astea în continuumul spaţio-temporal, se puteau realiza fie fizic, spre exemplu prin generarea de găuri negre, fie psihic, printr-o concentrare psihică deosebită... A fost însă un individ, care s-a întrebat... Ei bine, dar dacă mai este o posibilitate să se poată face călătoria în timp şi anume, prin intermediul... reîncarnării ?... Nu îţi aminteşti că tocmai tu ai avut această idee ciudată ?
— Nu, nu îmi amintesc deloc !... Ideea asta de a folosi reîncarnarea ca modalitate de a călători în timp, este cât se poate de stranie, mărturisesc...
— A fost considerată stranie la început, totuşi afirmai cândva că ideea ţi-a venit aproape... instantaneu !... Îţi mai aduc aminte că ideea asta a fost preluată de o echipă de savanţi... geneticieni care lucrau într-un laborator ultrasecret, la nişte experimente de clonare... Se urmărea să se obţină nişte clone umane performante... Clonele rezultate erau considerate ca fiind modele de ceea ce înseamnă... omul perfect, adică frumos, puternic, inteligent, imun la boli... Şi a fost la un moment dat, un... accident... o anomalie genetică, altfel spus, o mutaţie genetică, o mutaţie care a declanşat fenomenul acesta paranormal numit... reîncarnare, astfel încât s-au născut oameni, care aveau posibilitatea de a se reîncarna... Iniţial, reîncarnarea a fost privită ca fiind o curiozitate, ca fiind ceva deosebit... Mulţi oameni au fost pur şi simplu entuziasmaţi ! După cum probabil că îţi mai aminteşti, reîncarnarea a fost la început doar un vis, o ipoteză, o filozofie, o speranţă... O iluzie, dacă vrei... Este adevărat, au existat câteva cazuri de reîncarnare veritabilă, cauzate probabil de mai multe mutaţii genetice naturale, dar acele reîncarnări, aveau loc numai în viitor, nu şi în trecut... Geneticienii şi parapsihologii, au putut să controleze reîncarnarea şi să facă posibilă şi reîncarnarea în trecut !...
— Mărturisesc că sunt foarte sceptic în privinţa asta ! am strigat, surprins.
— Te rog Robiac, să mă asculţi cu atenţie, strigă Naile... Cu timpul, s-a luat decizia de a se folosi reîncarnarea pentru a... călători în timp, deoarece numai aşa se eliminau mai multe riscuri pe care maşinile de călătorit în timp le aveau şi la fel şi celelate modalităţi - cea fizică (de tipul "gaură neagră") sau cea pur psihică (de tipul "concentrare intensă")... Spre exemplu, maşinile de călătorit în timp erau prea mult influenţate de evenimentele întâmplătoare şi se puteau defecta foarte uşor. Reîncarnarea, ca modalitate de a călători în timp, reduce riscurile, cu atât mai mult cu cât călătorul temporal care se reîncarnează, nu poate interveni prea mult în desfăşurarea evenimentelor şi astfel să producă modificări temporale sau cronoplastii (lucru foarte posibil în cadrul celorlalte modalităţi) prin aceea că respectivul călător, uită, nu reţine informaţiile, cel puţin la nivel conştient...
— Tocmai asta este problema şi anume că uită totul !...

— Părerea mea şi a altora este că uitarea nu constituie o problemă, dimpotrivă... Totuşi, sunt şi situaţii când nu se pot evita anumite modificări temporale, însă astfel de situaţii sunt cu mult mai rare decât în cazul folosirii maşinilor de călătorit în timp... În sfârşit, s-a adoptat soluţia aceasta a reîncarnării ca modalitate de călătorie temporală şi în consecinţă, au fost trimişi primii călători temporali sau temponauţi, cum se mai numesc, în misiune... în diverse epoci, din trecut şi din viitor... Printre aceştia am fost şi noi, Robiac... Te rog să faci un efort şi să-ţi aminteşti !... Rezultatul a fost că... socoteala de acasă nu s-a potrivit cu aceea din târg... Ideea raîncarnării s-a răspândit în multe epoci istorice, au apărut unii... indivizi care aparent prevedeau evenimente, au apărut, adică, tot felul de... vizionari...
— Ceea ce spui este pur şi simplu imposibil ! Pur şi simplu nu pot să cred aşa ceva !
— Şi totuşi, dragă Robiac, află că în lumea asta, totul este posibil !... Dar, te rog, lasă-mă să termin ceea ce am de spus !... Aşadar, au apărut multe "realizări" care par să iasă din tiparele unei anumite epoci istorice, cum ar fi spre exemplu realizările tehnice extraordinare ale unor oameni care au trăit cu milenii înainte de a se realiza invenţiile respective, cum ar fi... aparatele de zburat preistorice descrise în capodopera indiană Ramayana, cu multe mii de ani mai înainte de a apare avioanele şi elicopterele, sau cum ar fi... vestitele piramide... Toate acestea s-ar părea că sunt minuni... De fapt, acestea sunt rezultatul unor reamintiri ale unor călători temporali venind din viitor, care s-au reîncarnat în trecut şi care, datorită unei defecţiuni în sistemul de proceduri impuse de călătoria temporală bazată pe reîncarnare, a făcut posibilă transmiterea unor astfel de informaţii în diferite epoci istorice...
— Interesantă idee, Naile, dar tot nu cred, tot nu îmi amintesc nimic, am răspuns descumpănit.
— Aşadar, dragă Robiac, continuă Naile, iată de ce, nu toţi oamenii se reîncarnează, iată de ce sunt atâţia oameni care nu cred în reîncarnare sau nu ştiu nimic despre reîncarnare... În acest context, este firesc, pentru că nu toţi oamenii sunt călători temporali, nu toţi oamenii se pot reîncarna... Şti foarte bine că nu toţi oamenii au talente pentru matematică, pentru tehnică, pentru artă, etc., nu toţi oamenii sunt genii... La fel ca şi în aceste cazuri, nu toţi oamenii pot să se reîncarneze... Se reîncarnează, în general, numai călătorii temporali... Mai sunt totuşi câţiva indivizi care nu sunt călători temporali şi care se reîncarnează spontan, dar nu sunt prea mulţi...
— Naile, poţi să spui orice, că tot nu te cred !...
— Să-ţi mai spun că reîncarnarea este cea mai bună modaliatate de a călători în timp, cu toate că sunt şi unele deficienţe şi unele riscuri... Spre exemplu, au fost cazuri, când unii călători, au abuzat de anumite posibilităţi pe care le aveau şi au răspândit mai multe informaţii referitoare la nişte evenimente care aveau să se producă, şi care au fost considerate... profeţii... Aşadar, Robiac, de ce te mai prefaci că nu şti ?
— Uite ce este Naile, pur şi simplu nu cred !...

— Sunt foarte trist, Robiac, sunt foarte trist că gândeşti astfel... Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, cum de ai uitat, de ce ai uitat, tocmai tu care ai avut ideea aceasta de a folosi reîncarnarea... pentru a călători în timp... Totuşi, voi face o ultimă încercare de a-ţi aduce aminte de toate astea... Vezi pietricica asta ?
— Da, este o perlă de peşteră... Pare să fie o pietricică oarecare... Ce este cu ea ? De unde o ai ?...
— În lume nu sunt decât două astfel de perle... identice ! Repet, identice !... Una este asta pe care o vezi, iar a doua este... la tine !...
— Cred că aiurezi !... Nu am avut niciodată o astfel de perlă !... Şi ce legătură are cu... ceea ce discutam mai înainte ?...
— Iată care este legătura... Perla de peşteră pe care o ai totuşi, ţi-a fost dată, ca indicator de recunoaştere... Fiecare călător temporal, are un astfel de indicator de recunoaştere, spre exemplu, unii au perle de peşteră, alţii au diamante sau alte obiecte sau orice altceva... Acestea se dau călătorilor temporali şi nu se pierd, nu se distrug... Aceste indicatoare însoţesc călătorul temporal în toate reîncarnările sale... Pe de altă parte, fiecare călător temporal, are câte o dublură... În aceste condiţii, trebuie să existe două şi numai două indicatoare de recunoaştere identice... Un indicator pentru o persoană, celălalt indicator geamăn, pentru dublură... Ce concluzie tragi de aici ?
— Că tu ai fi... dublura mea ?...
— Sau că tu, Robiac, eşti dublura mea !... Începi să-ţi aduci aminte ?...
— Nicidecum... Dar unde este perla... mea ? Sau... indicatorul meu ?...
— Se află... în tine !...
— În... mine ? Cred că gluma asta ar trebui să înceteze !...
— Repet că nu este o glumă !... Şi îţi voi demonstra asta... Pe umărul tău stâng, se găseşte un semn... Este un fel de chist dacă vrei, ceva tare, o umflătură... Semnul ăsta îl ai din naştere... Te-ai născut cu el... Sub acest semn, se găseşte... perla de peşteră, indicatorul ăsta...
— Este adevărat ceea ce spui, dar nu cred că sub umflătură se găseşte... perla de peşteră !...
— Ei bine îţi voi face o incizie şi voi scoate perla, după care ţi-o voi pune la loc...
— Încă ceva, înainte de asta... Şi dacă pierzi indicatorul, în cazul nostru perla, ce se va întâmpla ?
— Pur şi simplu nu se poate asta !... Ea face parte din tine, din corpul tău... Iată, dacă eu arunc perla, ea revine imediat !...

Naile aruncă perla într-un canal de scurgere, dar... straniu ! Perla se reîntoarse instantaneu în palma lui !... Apoi Naile, scoase un bisturiu, din buzunarul hainei, făcu o mică tăietură pe umărul meu stâng şi scoase de acolo... o perla identică !

— Ei, dragă Robiac, ce mai zici de asta ?...
— Nu ştiu ce să zic, am răspuns descumpănit, privind cele două perle...

Şi deodată, am simţit fluxul gândurilor, fluxul amintirilor care s-au revărsat în mintea mea... Mi-am amintit de şirul reîncarnărilor... în trecut, în viitor şi am simţit şi am ştiut atunci ce soartă avem noi, călătorii temporali, noi cei care ne reîncarnăm, când în trecut, când în viitor...

Da, asta a fost, este şi va fi soarta noastră... Să ne naştem, să murim, să renaştem, să venim şi să plecăm în tot felul de timpuri, în tot felul de lumi, mereu, mereu, la nesfârşit, poate...

— Da, Naile, aşa este, ai avut dreptate, suntem călători temporali... Acum ştiu că ne putem reîncarna şi aici în lumea asta sau în oricare alta... Dar, ce scop avem noi ? De ce ne tot plimbăm pe... aleile timpului ?... Poţi să îmi spui ?

— Pentru că, dragă Robiac, trebuie să o facă cineva... De altfel, sunt şi alţii care se plimbă pe aleile timpului, nu suntem singuri !...

— Da, înţeleg, dar care este scopul nostru, pentru ce toate astea ?...

— Pentru că rolul nostru este să realizăm tot felul de echilibre, să intervenim dacă este cazul în situaţii de dezechilibre sau de conflicte, să prevenim, dacă este cazul, catastrofe şi aşa mai departe... Desigur, este posibil ca într-o reîncarnare să nu fie nevoie să intervenim deloc sau să nu putem să intervenim... Cu toate astea, avem totuşi un merit şi anume că strângem informaţii de la faţa locului pe care le putem folosi apoi... Iată de ce este nevoie să ne reîncarnăm şi cred că este suficient asta pentru a ne justifica existenţa... sau mai bine zis... existenţele...

— Şi acum, Naile, dacă îmi mai permiţi, trei întrebări... Prima întrebare... Care dintre noi este... dublura, tu sau eu ?...

— Of, Robiac, ce rost are să întrebi ?... Dacă vrei, cu tot dinadinsul să şti, ei bine îţi răspund că... tu eşti dublura mea, sau dacă preferi, eu sunt... dublura ta ! Nu are importanţă ! Eşti mulţumit ?...

— Ei da, acum sunt mulţumit !... Acum întrebarea a doua... De ce este nevoie de dublură şi de indicator ?...

— Foarte simplu... De dublură, este nevoie pentru că înseamnă o măsură de prevedere pentru scopurile noastre, iar de indicator este nevoie ca semn de recunoaştere şi respectiv de identificare. Ne putem compara cu nişte actori... Noi jucam pe o scenă mult mai mare decât una obişnuită... Scena noastră este... timpul !...

— Este un răspuns care nu mă mulţumeşte, dar, nu mai insist...

— Dragă Robiac, fi liniştit, începi să-ţi reaminteşti, ai puţină răbdare, la multe alte întrebări, îţi vei răspunde... singur !...

— Şi iată ultima întrebare, Naile... Încotro ?...

— Robiac, de ce mai întrebi ? Este evident !... Vom merge să ne odihnim !... Pentru că ne aşteaptă un drum lung... Şi apoi, o nouă reîncarnare !...

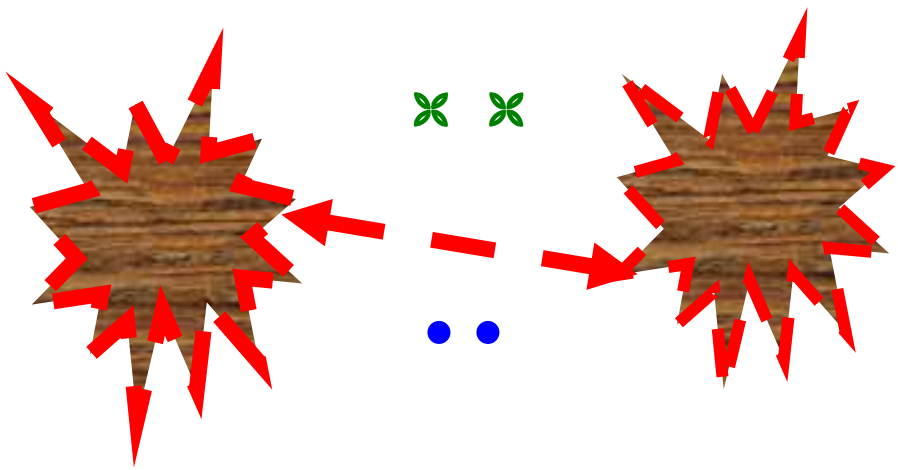

AŞTEPT VEŞTI DE LA TINE, DRAGĂ PROMETEU

"Viaţa celor morţi se află în amintirea celor vii."
CICERO

Am intrat cu o oarecare teamă în magazinul Acenes, unde se vindeau computere Holopsi, capabile să te transpună în orice lume doreai ! Era vorba bineînţeles de lumi virtuale... Îţi puneai o cască pe cap, apoi alegeai un program anumit şi apoi... gata, te trezeai în lumea dorită !... Trăiai în lumea aia ca şi cum ar fi fost reală !... Voiam să-mi cumpăr un astfel de computer, pentru că lumea asta reală ajunsese prea trepidantă, prea sufocantă şi căutam un loc, un refugiu, măcar pentru câteva minute... Vânzătorul, un tip sfrijit, între două vârste mi se adresă cu un zâmbet mieros...

— Da, te putem servi cu cele mai noi produse ale firmei Holocomp, ale firmei Virtualintel sau ale firmei Totalrecall... Personal, am şi eu un computer Holopsi şi mărturisesc că sunt foarte mulţumit de el... Ah, prin câte lumi nu am fost ! Cât a fost de interesant !... Aşadar, ce computer doreşti ?...

— Aş dori să fac mai întâi o testare sau mai bine zis o încercare, dacă se poate... Nu am mai făcut niciodată o călătorie în... lumi virtuale, deşi, bineînţeles că am citit multe despre asta... De altfel, ideea de... lume virtuală sau de... spaţiu cibernetic, este destul de veche...

— Bineînţeles... Cam în ce lume virtuală vrei să călătoreşti ?...

— Uite, mi-aş dori să plec undeva prin Grecia... Aş vrea să-l cunosc pe... Prometeu ! Ai... aşa ceva ? Vreun program special...

— Bineînţeles că am... Am milioane de programe ! Nu poate lipsi, aşadar,... Prometeu... Te rog să te aşezi confortabil pe canapeaua aia, să îţi aşezi casca asta pe cap şi... gata... Vei ajunge în lumea lui Prometeu... Tot ceea ce te rog este să nu încerci să ieşi din spaţiul virtual până când nu se termină programul... Dacă vei face asta, atunci, vei avea tot felul de riscuri... Spre exemplu, poţi să rămâi în lumea virtuală, persoanele întâlnite în lumea virtuală pot ieşi din respectiva lume, în lumea reală, în sfârşit se pot întâmpla multe... Aşa că ai răbdare până se va termina programul...

— Aşadar sunt riscuri !... În acest caz... Parcă aş renunţa...

— Ei bine, sigur că sunt riscuri... Dar în ziua de azi unde nu sunt riscuri ?... Dar ce minunat va fi ! Nimic nu se compară cu o călătorie în... lumile virtuale... Nu trebuie decât să ai răbdare până se va termina programul !... Haide, încearcă ! Să nu te temi !...

Şi am încercat... M-am aşezat confortabil pe canapea, mi-am pus casca şi apoi... am simţit că sunt... altcineva... Iată ceea ce am simţit, iată ce gânduri am avut...

•

Toată lumea ştie că Prometeu a fost cel care a furat focul de la zei şi apoi l-a dăruit oamenilor... Drept pedeapsă pentru că a furat focul, a fost înlănţuit de către zei şi apoi a suferit cumplit... Asta ar fi legenda, dar dacă totuşi, dincolo de legendă, a fost ceva real ? Dar dacă Prometeu a existat cu adevărat şi a făcut ceva, a descoperit ceva foarte important pentru omenire, iar apoi a suferit pentru asta ? Ceea ce a făcut el, a fost uitat, dar a rămas legenda... Iată ideea care mi-a venit aşa ca o străfulgerare, într-o zi frumoasă de primăvară... Şi tot în acea zi de neuitat, am făcut şi călătoria în timp...

De fapt aceasta a fost ideea care m-a determinat să fac călătoria în timp...
Cum a fost posibil ? Foarte simplu... De fapt călătoria în timp a devenit ceva foarte uşor de realizat, însă problema este că odată ce ai plecat din prezent, undeva într-un loc din trecut sau din viitor, este foarte greu să te mai întorci... De fapt ce tot spun că este foarte greu ? Mai bine zis, este imposibil să te mai întorci !... Trebuie să tot pleci din fiecare loc, în trecut sau în viitor, dar nu te mai poţi întoarce niciodată !... Asta este marea problemă !... Aşadar, am plecat în acea zi, în trecut, undeva prin Grecia, voind să văd dacă nu cumva Prometeu chiar a existat în realitate... Ce a făcut el atât de nemaipomenit ? Ce a însemnat, de fapt, focul acela care a fost furat de la zei şi a fost dăruit oamenilor ?... Aşadar, toată lumea ştie acum, ce să facă şi cum să facă să călătorească în timp – dar nu mulţi oameni doresc asta, datorită faptului că, aşa cum spuneam, nu se mai pot întoarce de unde au plecat... Eu însă mi-am asumat acest risc major şi am plecat... După mai multe peripeţii, am ajuns la destinaţie, adică într-un loc în care am văzut că mai mulţi oameni, îl târau pe un alt om, un om atletic, bine proporţionat, care striga ceva... Nu am înţeles prea bine ce anume striga... Apoi am văzut că l-au legat pe acel om cu nişte lanţuri de o stâncă, după care oamenii care îl legaseră, au plecat, lăsându-l singur în pustietatea aceea... M-am apropiat de acel om şi am încercat să-i vorbesc... Dar se părea că nu înţelegea nimic... Am încercat apoi să mă folosesc de translatorul universal pe care îl purtam mereu cu mine şi în cele din urmă am reuşit să vorbesc cu acel om...

— Ei bine, domnule, cum te numeşti şi de ce ai ajuns în această situaţie ? Ce ai făcut de te-au legat de stânca asta ?

— Nu am făcut nimic altceva decât că am încercat să-i învăţ pe unii dintre oamenii tribului meu, cum să facă să scrie şi să citească şi apoi cum să facă să se ferească de foc !

— Cum aşa ?... De ce te-au pedepsit pentru asta ? Nu înţeleg !

— Dumneata nu locuieşti aici... Nu te-am mai văzut până acum... Oamenii din tribul meu, nu suportă să facă ceva ce nu sunt obişnuiţi să facă... Tot ceea ce ştiu ei, au învăţat din generaţie în generaţie şi dacă cineva descoperă ceva nou, ei bine, este pedepsit sau îndepărtat din comunitate !... Eu, am încercat să-i învăţ să scrie şi să citească... Este un lucru foarte important asta... Am încercat să le arăt că vorbele, gândurile pot fi consemnate, pot fi transmise apoi, prin scris şi altor oameni din viitor sau din alte părţi ale lumii... Am încercat apoi să le arăt că focul este şi bun şi rău... Trebuie numai să-l stăpâneşti...

— Asta aşa este, am zis foarte mirat... Şi de ce crezi că oamenii ăştia nu vor să înveţe ? Preferă oare să fie arşi de foc ? Preferă oare ca gândurile, vorbele, să se piardă, să nu fie consemnate în cuvinte scrise şi astfel şi alţii să se poată bucura de înţelepciunea lor ?... După cum se ştie, vorba zboară, scrisul rămâne...

— Adevăr ai spus... Vorba zboară, scrisul rămâne...

— Dar cum ai descoperit scrisul şi citirea ?... Cum ai aflat că trebuie să te fereşti de foc ?...

— Păi am văzut cum fac albinele fagurii de miere, am văzut cum păianjenii îşi ţes plasa, am văzut cum păsările îşi construiesc cuiburile... Şi asta mereu... Nu uită niciodată ce să facă şi cum să facă... Şi atunci a fost ca o iluminare...

— Interesant !...

— Ce-ar fi dacă şi vorbele ar rămâne, tot aşa cum rămân şi... fagurii de miere şi cuiburile şi pânza de păianjen ? Apoi am văzut cum se feresc animalele de foc, cum fug, cum se apără şi am ajuns la concluzia că focul trebuie stăpânit... Nu pot să-ţi spun mai multe, dar ceea ce pot să-ţi spun este că am crezut că fac bine ceea ce fac !...
— Foarte interesant !... Mai spune-mi preabunule om, cum te numeşti ?...
— Unii oameni din tribul meu îmi spun... Pro Meta Eu, iar alţii îmi spun... Cel-Bun-Înainte-Şi-După... Dumneata poţi să mă numeşti cum vrei...
— Îţi voi spune... Prometeu...
— Foarte bine !... Ah, mă dor încheieturile... Atenţie, vine un vultur...
Într-adevăr, un vultur dădea târcoale şi încerca să se apropie de noi... Am luat nişte pietre şi am aruncat cu ele spre vultur... Acesta, s-a îndepărtat...
— Dar oamenii ştiu să folosească focul, am reluat eu discuţia... Iată că ştiu să facă lanţuri, iar aceste lanţuri nu puteau fi făcute decât cu ajutorul focului...
— Aceste lanţuri nu au fost făcute cu ajutorul focului !
— Cum se poate asta ?...
— Aceste lanţuri au fost găsite demult, demult... Nu se ştie cine le-a făcut !...
— În sfârşit, este foarte ciudat ceea ce spui... dragă Prometeu.... Aş vrea acum, să te ajut. Vreau să te scot din lanţurile alea !...
— Ah, ar fi foarte bine !...
Am găsit nişte pietre şi am început să lovesc lanţurile... A fost o primă încercare eşuată... Tot încercând să-l eliberez pe Prometeu, iată că se apropie de noi, un om, un gigant, dacă pot spune astfel... Ne salută, apoi spuse.
— Ei, iată că eşti înlănţuit, Pro Meta Eu ! Dacă îţi vedeai de treabă, erai liber acum...
— Ei da, Her Acles, aşa este, dar şti că nu pot să renunţ la idealurile mele !... Ai vrea bunule Her Acles să ne ajuţi ? Tare aş mai vrea să scap de lanţurile astea !
— Ei bine, fie... Nu vreau să te las aşa... Neghiobii ăia care te-au condamnat, nu mai erau în toate minţile !...
Ei bine, ne-am apucat iar să lovim cu pietrele în lanţuri... Şi am tot lovit şi Her Acles şi eu şi Prometeu, până când, în cele din urmă am reuşit !... Prometeu era liber !...
— Vă mulţumesc, foarte mult, strigă Prometeu plin de recunoştinţă... Cum vă pot răsplăti pentru bunăvoinţa voastră ?
— Dragă Prometeu, singura răsplată, ar fi să faci ceea ce ai avut de gând... Adică să îi înveţi pe oameni să scrie şi să citească şi apoi să-i înveţi să se ferească de foc.
— Tu, Her Acles, ce doreşti ? Cu ce să te răsplătesc ?
— Eu nu doresc nimic, decât că să fi tu sănătos !...
Şi iată că ne-am despărţit... Dar mai înainte de a ne despărţi, i-am spus lui Prometeu...
— Nu ştiu cum să facem, Prometeu, dar... aş vrea să aflu dacă ai reuşit !... Cum să facem ?...
— Foarte simplu... îmi dai adresa şi îţi voi scrie cât pot de repede !...
Tocmai aici este problema, mi-am zis în sinea mea...
Care adresă să-i mai dau, pentru că... voi pleca de aici, din timpul şi din spaţiul lui... Prometeu şi cine ştie unde mă voi duce !?... În sfârşit, m-am hotărât în cele din urmă să îi dau o adresă oarecare, prima care mi-a venit în minte...

— Ei bine, nu îţi spun adio, dragă Prometeu, îţi spun la revedere ! Nu uita să-mi trimiţi un mesaj !
— La revedere dragă domnule... Dar... nici măcar nu ştiu.. cum te cheamă !...
— Mă numesc... Udar Laucic...
— Foarte bine... Îţi voi scrie... Dar nu uita să-mi răspunzi !...
Totuşi simţeam ceva, ca un fel de chemare, parcă ceva mă împingea să rămân, să nu plec, fiindcă ar fi trebuit să mai urmeze ceva...
Pe de altă parte, un alt gând mă îndemna să plec !...
Aşadar, nu ştiam ce să fac... Să plec sau să rămân... În cele din urmă, am plecat... M-am îndreptat spre alte timpuri, spre alte spaţii !...

☒

M-am trezit din starea aceea copleşit de emoţii, de gânduri... La un moment dat am auzit o voce care se răstea la mine...
— Ce-ai făcut domnule, ce-ai făcut ? De ce ai ieşit din program ?... Programul încă nu s-a terminat !... Acum... cine ştie ce se va întâmpla ?... Văd că nu ai rămas în lumea virtuală, nici nu a apărut cineva din lumea virtuală în lumea reală, aşa încât... se va întâmpla totuşi, ceva !...
Mi-am reamintit atunci unde mă aflam... Mă aflam în magazinul în care se vindeau computere Holopsi, acele computere care permiteau călătorii în lumi virtuale...
I-am spus vânzătorului...
— Ei bine, a fost ceva ce nu am putut să mai decid !... Parcă voiam să plec, parcă voiam să mai rămân... Totul s-a întâmplat aşadar... inconştient !... Decizia de a pleca a fost luată inconştient, aşa că nu am de ce să-mi fac reproşuri şi nici dumneata nu poţi să mă învinovăţeşti !... Oare, ce va urma ? Vom vedea !...
Şi am văzut, peste puţin timp... Un individ a intrat în magazin şi a întrebat apoi cine este omul care se numeşte... Udar Laucic... I-am răspuns că eu sunt acela... Apoi individul mi-a întins o tăbliţă şi a plecat... M-am uitat pe tăbliţă şi... am rămas perplex... Pe tăbliţă era scris următorul mesaj...

"Salutări de la Prometeu !... Sper că ai ajuns cu bine acolo unde voiai să ajungi !... Pe aici totul este bine... Până la urmă, oamenii au învăţat să scrie şi să citească şi au învăţat să se ferească de foc !... Mai am însă o idee acum... Aş vrea să îi învăţ pe oameni cum să ajungă la stele şi cum să trăiască... în pace şi înţelegere... Crezi că voi reuşi ?... Aştept răspunsul tău... Cu bine, Prometeu !"

Cu greu mi-am revenit din starea de perplexitate care mă cuprinsese şi abia am reuşit apoi să îi spun vânzătorului că m-am decis, în sfârşit, să cumpăr un computer Holopsi, cu ajutorul căruia se puteau face... călătorii în lumi virtuale... Voiam să mă reîntorc, măcar pentru câteva minute, în lumea lui Prometeu... Voiam să aflu dacă a reuşit să-i înveţe pe oameni să ajungă la stele şi dacă i-a învăţat să trăiască în pace şi înţelegere... Speram din tot sufletul să fi reuşit !...

VIAŢA MEA A FOST UN DEZASTRU ?...

"Întreagă această lume vizibilă nu-i decât un punct imperceptibil în sânul vast al naturii. Nici o idee nu se apropie de ea. În zadar umflăm concepţiile noastre dincolo de spaţiile imaginabile, noi nu dăm naştere decât la atomi în comparaţie cu realitatea lucrurilor. Este o sferă al cărei centru e pretutindeni, iar circumferinţa nicăieri."

BLAISE PASCAL

Sunt un călător prin timp, iar misiunea mea este să descopăr şi să relatez diverse întâmplări ciudate din trecut sau despre viaţa stranie a unor oameni... O astfel de viaţă deosebită, stranie, este aceea pe care o voi povesti succint în cele ce urmează... Este aşadar vorba despre viaţa unui anume Coral Baden. Acesta a avut o viaţă neobişnuită, dar plină de învăţăminte, fiind totodată şi foarte interesantă...

☒

Coral Baden era un om foarte nefericit... În fiecare dimineaţă se trezea din somn cu un gust amar în gură şi constata mereu că trăia degeaba... Părinţii îi muriseră într-un accident de maşină cu ani în urmă şi rămăsese singur, pentru că alte rude mai apropiate nu avea... Nu se însurase niciodată...
De ce ar fi făcut-o ? Nu era nici prea frumos, nu era bogat, dimpotrivă, trăia de pe o zi pe alta, era bolnăvicios, era timid... Locuia cu chirie, într-o cameră a unei case vechi şi dărăpănate din Bucureşti, într-o mahala de la periferie...
Se angajase la o întreprindere comercială şi aici făcea tot felul de lucruri: spăla geamuri, spăla duşumele, mătura, ţinea loc de paznic, încărca şi descărca diverse mărfuri, făcea diverse cumpărături pentru salariaţii firmei, făcea curăţenie prin birouri... Pentru asta primea un salariu de mizerie, banii ajungându-i abia să-şi plătească întreţinerea şi chiria, să-şi plătescă hrana sărăcăcioasă şi să-şi mai cumpere, foarte rar, câte o cămaşă, o pereche de pantaloni sau o pereche de tenişi... Cu toate acestea, reuşise să mai strângă nişte bani, dar nu prea mulţi... Cu aceşti bani economisiţi, voia să plătească un curs de "Operator Calculator – introducerea, prelucrarea şi validarea datelor"...
Mai voia să cumpere nişte manuale de informatică şi nişte cărţi de filozofie...
Într-o zi, seara, după ce intră în camera unde locuia, se aşeză pe pat şi încercă să adoarmă... Totuşi, nu a putut nici măcar să aţipească... Se gândea, se răsucea, se ridica de pe pat şi se plimba prin cameră, apoi iar se trântea din nou pe pat... Era neliniştit şi se tot gândea...

"În sfârşit, voi reuşi, peste puţin timp, să adun banii necesari pentru a putea plăti cursul de Operator Calculator şi apoi voi putea să-mi cumpăr cărţile !... Dar mi-e frică să nu-mi fure cineva banii ! Ar fi mai bine să port tot timpul banii cu mine, să-i pun într-un buzunar şi să nu-i mai las în cameră..."

Se ridică de pe pat şi se îndreptă spre ascunzătoarea unde îşi ţinea banii… Era într-un loc, sub duşumea… Căută acolo şi… împietri !… Banii dispăruseră !… Începu să tremure !… Apoi, şopti…

"Sunt un om sărman şi fără noroc !… Erau ultimii mei bani… Erau speranţa mea !… Aş fi putut să învăţ şi eu să lucrez cu calculatoarele, să citesc şi eu nişte cărţi interesante… Oare de ce sunt aşa ? Oare de ce ghinionul mă urmăreşte mereu ?... Ce am făcut de sunt aşa de… bătut de soartă ?…"

A doua zi, se duse la serviciu şi începu să facă ordine şi curăţenie într-un birou. Din neatenţie, lovi o veioză care căzu pe duşumea şi se sparse… Se duse apoi la şeful său şi îi spuse despre acest incident… Acesta, nervos, îi spuse că îi va reţine din salariu contravaloarea veiozei…

"Oh, iarăşi un ghinion, îşi spuse supărat… *Parcă nu se mai termină !… Cred că voi începe să cerşesc !…"*

Într-o zi renunţă la serviciu şi se aşeză lângă o biserică… Stătea nemişcat de dimineaţă până seara, cu o cutie în faţa sa, şoptind din când în când…

"Miluiţi-mă şi pe mine cu un bănuţ !…"

Apoi, cu puţinii bani pe care îi aduna din cerşit, îşi cumpăra mâncare, apoi se retrăgea într-un parc, mânca şi adormea în cele din urmă, cuprins de deznădejde… A doua zi de dimineaţa, o lua de la capăt… Se scurgeau astfel zile şi nopţi… Odată, un individ i-a dat o sticlă plină cu votcă, spunându-i să bea şi să uite, să uite de viaţa aceea mizerabilă… De atunci a început să bea… Mânca puţin şi bea mult… Era mai tot timpul beat… Stătea ca şi paralizat… A fost arestat într-o zi de nişte poliţişti, fiind acuzat de vagabondaj… A stat câteva zile la poliţie… Nu spunea un cuvânt… Apoi a fost eliberat… Cu ultimii bani a cumpărat o sticlă cu coniac... După ce a băut cu sete tot coniacul din sticlă, s-a prăbuşit inconştient pe trotuar... A fost dus la un spital şi a fost supus unui tratament de dezalcoolizare… Ieşi din spital slăbit, dezorientat, deznădăjduit. Câteva zile a hoinărit pe străzi. Vedea oameni trecând nepăsători, vedea maşini gonind pe şosele, vedea magazine, vedea tarabe… Într-un târziu, intră într-o clădire care aparţinea unei firme de salubritate şi se adresă unui om, întrebându-l dacă poate fi angajat… După multe rugăminţi, a fost angajat ca măturător pe străzi… A putut astfel să supravieţuiască un timp… De multe ori se gândea, în timp ce mătura…

"Sunt atâţia oameni care fac afaceri, se îmbogăţesc, se distrează, se plimbă, călătoresc… Unii se nasc, alţii mor, unii sunt fericiţi, alţii suferă…
Şi eu sufăr… Sunt un om fără noroc… Oare de ce m-am născut ? Şi totuşi, nu plâng, nu blestem. Poate că alţi oameni sunt mult mai nefericiţi decât mine !…"

Alteori, noaptea, obosit, vorbea de unul singur…

"În definitiv, nimeni nu este vinovat pentru că sunt în situaţia asta !… Nici măcar eu nu sunt vinovat !... Nici măcar nu mai sper !… Ce să mai sper ?… Ce ?… Viaţa mea… o viaţă inutilă !"

În fiecare zi mătura străzile, iar seara se retrăgea într-o cameră pe care o închiriase, undeva într-o mahala din Bucureşti… Şi astfel, anii au trecut…

Îmbătrânise şi se simţea tot mai vlăguit… Într-o zi, dimineaţa, încercând să ridice un tomberon plin cu gunoi şi să-l descarce într-o groapă, simţi o durere insuportabilă în tot corpul, apoi se prăbuşi… Multă vreme a fost inconştient… Când a fost din nou conştient, constată că era aproape paralizat…

Se afla într-un spital şi se putea deplasa cu ajutorul unor cârje…

După câteva zile a ieşit din spital… Era dezorientat… Nu ştia unde să se ducă… În cele din urmă s-a hotărât să se întoarcă în mahalaua unde era camera pe care o închiriase… Când a ajuns aici, proprietarul camerei, un om milostiv, văzându-l în situaţia aceea disperată, îi spuse că poate să mai rămână un timp, fără să mai plătească întreţinerea şi chiria… Îi mai spuse că îi va da de mâncare şi chiar câţiva bani, să aibă de cheltuială... Dar Baden nu cheltui aceşti bani… Au mai trecut astfel şase luni… Începuse din nou să cerşească… Încerca să supravieţuiască…

Într-o noapte, neputând să doarmă, se zvârcolea în pat neliniştit şi se gândea…

"Ah, ce să fac ? Ce să fac ? Proprietarul mi-a spus să încerc să fac ceva, să încerc să mă angajez undeva… Dar unde să mă angajez ?… Sunt aproape paralizat, nu mai sunt tânăr, nu ştiu să fac nimic, cine să mă angajeze ? Oare viaţa mea a fost un… dezastru ? Ce să fac ?… Am auzit că unii oameni joacă la loto şi câştigă bani… De ce să nu încerc şi eu să joc ? "

Se gândi toată noaptea… A doua zi, cumpără de la o agenţie un formular pe care îl completă cu nişte numere… Câştigătorul urma să primească o sumă fabuloasă de bani… După o săptămână, se anunţă numele câştigătorului… Era... Coral Baden, un cerşetor, aproape paralizat ! Acest om, ca un fel de compensaţie pentru ghinionul care l-a urmărit mereu, a avut o şansă extraordinară ! A câştigat la loto foarte mulţi bani ! Sute de miliarde de lei ! Dar, această şansă a venit oare… prea târziu ?… Ce să mai facă acum cu aceşti bani, acum, la apusul vieţii ?… Ce va face ? Cum va folosi banii ? Să-i doneze ?… În cele din urmă s-a decis să investească banii într-un spital specializat pe tratarea cancerului… Ce bucuros a fost Baden când, după vreo doi ani, spitalul a fost construit ! În sfârşit, viaţa lui a avut un rost, nu a trăit degeaba ! Dar nu s-a bucurat prea mult, întrucât, după trei ani, acest om ciudat, s-a îmbolnăvit de… cancer !

Un fel de ironie a soartei ! A încercat să se trateze la spitalul construit cu banii lui, bani câştigaţi mai demult la loto… S-au încercat tot felul de tratamente, dar fără succes… Era condamnat !… Doar şase luni mai avea de trăit !…

Nu-i venea să creadă. După o viaţă mizerabilă, umilă, plină de suferinţă, tocmai acum când, în sfârşit a avut şi el o şansă… totul se va termina !… Şi totuşi, voia cu disperare să trăiască, să nu moară în chinurile cumplite ale cancerului !... Dar ce să facă ?… Un medic i-a spus că a citit într-o revistă despre un caz… despre un om care s-a vindecat de cancer prin… râs !… Viziona filme şi piese de teatru, citea cărţi umoristice şi râdea, râdea aproape în continuu !… Consuma în acelaşi timp fructe şi legume cu un conţinut bogat în vitamina C…

După trei luni, s-a vindecat de cancer ! Ar putea încerca şi el, Coral Baden, acest… "tratament" ! Viziona filme cu Stan şi Bran, cu Chaplin, cu Benny Hill… cu Birlic, cu Toma Caragiu, cu Dem Rădulescu… Citea operele lui Caragiale, Hasek, Twain, Băieşu, Allais… Mânca multe lămâi şi portocale… Zi după zi…

Şi râdea, râdea, aproape tot timpul, râdea cu lacrimi !... Şi după aproape patru luni, tumoarea a început să involueze ! După încă o lună, tumoarea a dispărut ! Se vindecase ! Incredibil !... O bucurie copleşitoare l-a cuprins ! Iată că există dreptate pe lumea asta !... După vreo săptămână, într-o zi însorită, a ieşit din apartamentul în care locuia şi a mers pe stradă, zâmbitor, bucurându-se de viaţă, strigând...

"Sunt salvat !... Sunt salvat !... Există dreptate pe lumea asta !... Iată că m-am vindecat de cancer, când nimeni nu mai spera, nici măcar eu însumi !"

Deodată, un automobil, în plină viteză, a apărut, nu se ştie cum, nu se ştie de ce şi îl lovi pe Coral Baden, care muri după câteva ore, în urma rănilor suferite...
Ce stupid ! Tocmai atunci când soarta a fost mai... favorabilă, când se vindecase de cancer, când spera că venise vremea să se bucure de viaţă, tocmai acum, totul s-a sfârşit !... Există oare, într-adevăr, dreptate pe lumea asta ?...

☒

Iată, aceasta a fost viaţa lui Coral Baden... Viaţa lui a fost un dezastru ?... Sau a fost, pur şi simpu... absurdă ?... Ce rost a avut viaţa lui ?... De ce a fost aşa ?... Unii spun că... suma fericirilor şi a nefericirilor din lumea asta este egală cu zero... Dacă acest nefericit... Coral Baden nu ar fi avut mărinimia să investească banii câştigaţi la loto, într-un spital, atunci, poate că nici alţi oameni nu ar fi ajuns să fie trataţi de cancer, la acel spital şi deci să se bucure de viaţă în continuare şi să fie fericiţi !...
Pe de altă parte... aşa cum am mărturisit de la bun început, sunt un temponaut, un călător prin timp, cu alte cuvinte...
Trebuie să mai precizez că am căutat mult până să aflu povestea lui Coral Baden... După moartea lui, a fost uitat, ca şi când nu ar fi existat pe lumea asta !...
Dar am mai aflat ceva... Ceva uluitor... Am aflat că acel om nefericit, a fost unul dintre strămoşii mei !... Coral Baden, cu o zi înainte de a avea accidentul în urma căruia a murit, a avut o aventură cu o asistentă medicală !... S-a născut un copil, care a avut apoi, la maturitate, alţi copii şi aşa mai departe, până când... m-am născut eu... eu, adică... Tom Baden, călătorul prin timp !...
Coral Baden a avut o viaţă ciudată, nefericită şi mă gândesc să produc o modificare în trecut, adică, o cronoplastie... Aş vrea să-i dăruiesc câţiva ani de viaţă şi în acest sens, voi face ca automobilul acela care i-a provocat moartea să se deplaseze pe altă rută, pe altă stradă, astfel încât să se evite accidentul... Îmi este foarte uşor să fac asta !... Aş dori ca strămoşul meu, Coral Baden, să se bucure şi el puţin de viaţă... Există totuşi o dreptate în lumea asta, care poate veni mai devreme sau mai târziu ! Îmi voi asuma toate consecinţele care decurg din modificarea trecutului !... Consider că am dreptul să fac asta şi în plus aceste modificări nu afectează cu nimic, pe nimeni !... Rămâneţi cu bine, oameni buni, fiţi sănătoşi şi norocul să fie de partea dumneavoastră !... Mă duc acum să produc... modificarea trecutului,... iar apoi mă voi duce să caut alte întâmplări şi alte vieţi ciudate... Poate că voi mai avea cinstea să vă mai povestesc, cândva, despre astfel de întâmplări...

☒

Tom Baden, călătorul prin timp, a produs modificarea în trecut şi în consecinţă, strămoşul său, Coral Baden a continuat să trăiască… încă vreo zece ani…
Acest strămoş, nu a bănuit niciodată că, într-o altă variantă a existenţei sale, fusese accidentat mortal !…
Pe de altă parte, această modificare a trecutului, a influenţat totuşi… viitorul… În aceşti zece ani cât a mai trăit, Coral Baden a mai avut şi alţi copii, prin urmare au rezultat şi alţi urmaşi îndepărtaţi… Unul dintre aceşti urmaşi l-a ucis pe… Tom Baden ! El şi Tom Baden explorau nişte munţi de pe planeta Marte şi, la un moment dat, acel urmaş îndepărtat l-a împins într-o prăpastie pe Tom Baden !... Prin urmare, călătorul temporal numit Tom Baden, nu va mai povesti niciodată despre diverse întâmplări şi vieţi ciudate…
Asta aşa ar fi, dacă eu, Nill Baden, urmaşul foarte îndepărtat al lui Tom Baden, nu voi interveni şi nu voi produce o modificare în trecut… Voi face astfel încât Tom Baden să nu se mai ducă pe planeta Marte... Prin urmare nu va mai fi ucis ! Va continua să trăiască şi să… povestească… Modificarea aceasta în timp o pot face foarte uşor şi cred că nimeni nu va avea de suferit !…

☒

Nill Baden a modificat şi el, la rândul lui trecutul, salvându-şi strămoşul, pe Tom Baden… Acesta, adică Tom Baden, după ce a fost salvat, a lăsat un document, prin care îi îndemna pe urmaşii lui să exploreze o planetă din constelaţia Orion, întrucât acolo vor găsi multe minereuri care îi vor îmbogăţi… Documentul a fost găsit chiar de către… Nill Baden, care a plecat într-o misiune de explorare a planetei din constelaţia Orion, dar moare într-un accident… Aşa încât îmi revine mie, Weno Baden, urmaşul său îndepărtat datoria de onoare, să produc o modificare în trecut, pentru a salva viaţa strămoşului meu îndepărtat, Nill Baden…
Of, sper ca aceasta să nu influenţeze pe nimeni cu nimic… Oare când se va termina acest… joc infernal de… accidente şi de modificări temporale ? Când ?…
Parcă nu se mai termină !...

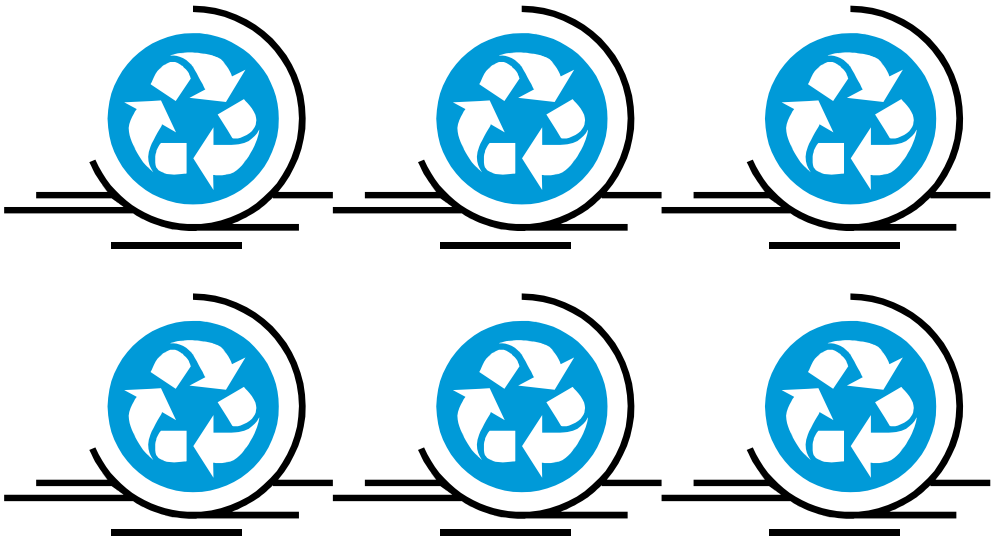

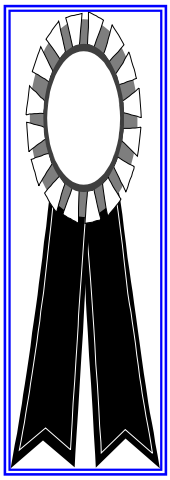

O VIZIUNE...

"E vorba de evenimente atât de ciudate, încât nu pot crede că s-au întâmplat aevea."
THEOPHILE GAUTIER

Măcar la concluzia asta am ajuns şi eu în viaţa asta şi anume că ziua de azi nu este la fel cu aceea de ieri, iar ziua de mâine nu va fi aceeaşi cu ziua de azi... Fiecare zi este unică şi irepetabilă, unele zile sunt mai monotone, altele mai trepidante... Sunt însă şi unele zile deosebite, extraordinare şi cred că există în viaţa fiecărui om astfel de zile... Pe de altă parte, cred că în viaţa fiecărui om sunt momente de blocaj, de dezorientare... Aşa a fost şi în cazul meu... Cine sunt ? De fapt nu are importanţă, nici cine sunt, nici ce sunt, nici unde sunt, nici cum sunt. Sunt un om ca toţi oamenii acestei planete... Şi a fost o zi, o zi extraordinară pe care nu o voi uita niciodată... Iată succesiunea evenimentelor...
Aşadar, cu câteva zile mai înainte de a veni ziua extraordinară, m-am întâlnit cu un prieten, cu Alex... Acesta mi-a povestit că de curând, se întorsese din Egipt, unde fusese cu prietena lui, precum şi cu un grup de cunoscuţi, să viziteze câteva vestigii istorice, printre care bineînţeles piramidele, Sfinxul, precum şi muzeul din Cairo... Mi-a arătat nişte poze, mi-a povestit despre civilizaţia Egiptului... Aş fi mai stat să-l ascult, dar iată că a trebuit să ne despărţim... Când să ne despărţim, Alex a scos dintr-o geantă, un flacon şi mi l-a dat, spunându-mi că înăuntrul flaconului se găseşte nişte nisip din Egipt şi mici fragmente de rocă, luate de el chiar din zona unde se găsea Sfinxul şi că îmi dăruieşte nisipul şi micile fragmente de rocă, spunându-mi că îmi va aduce noroc... I-am mulţumit, spunându-i că îi rămân foarte îndatorat... Apoi, Alex a plecat, am plecat şi eu, ducându-mă la serviciu...
Întâmplarea asta, era oarecum ciudată, pentru că de multă vreme mă interesa Egiptul, civilizaţia Egiptului, faraonii, piramidele, Sfinxul şi chiar mă gândeam să mă duc într-o bună zi în Egipt să vizitez piramidele şi Sfinxul !...
În sfârşit, nu bănuiam, atunci, ce avea să mă aştepte !... Am luat flaconul şi l-am aşezat pe o noptieră, lângă pat... Au trecut câteva zile, nişte zile trepidante şi... neplăcute pentru că începuse să mă doară nişte măsele cariate... Mă trânteam pe pat, încercam să mă liniştesc, luam un calmant şi încercam să aţipesc...
În fine, după un timp, ceva s-a întâmplat, nu mai ştiu ce, dar am simţit că mă durea capul, tremuram, ameţeam, îmi pierdeam controlul asupra corpului, mă împleticeam şi abia dacă mai puteam să mă deplasez !... La un moment dat, am început să am vise... vise dintre cele mai stranii... Spre exemplu, într-un vis, se făcea că eram singur într-un oraş părăsit ! Vedeam clădiri, clădiri înalte, vedeam şosele, vedeam maşini, vedeam autostrăzi, vedeam fântâni arteziene... Dar nu erau nici animale, nici plante, nici oameni !... Mă plimbam pe acolo şi simţeam ceva, un fel de stupefacţie... Eram uluit !... Şi timpul se părea că încetase să mai existe !...
Într-un alt vis, se făcea că eram într-un ocean... Dar nu eram la suprafaţa oceanului, eram la o anumită adâncime în ocean, în străfundurile oceanului... Stăteam pe ceva, poate pe un animal subacvatic, stăteam nemişcat, şi mi se părea că stau aşa de o veşnicie !... În sfârşit, a venit şi ziua extraordinară, în care am avut acea viziune uluitoare... În acea viziune, mi se părea că am ieşit complet din realitate... Mă trântisem epuizat pe pat ţinând în mână flaconul cu nisipul din Egipt...
Deodată, a apărut... viziunea...

"Mi se părea că mă aflu, cândva, în trecutul planetei Pământ, cu sute de mii, sau poate cu milioane de ani în urmă.. Eram parcă metamorfozat într-o... stâncă... Dar, cu toate astea, eram conştient, puteam să... văd, să aud, în sfârşit, puteam să simt, să înţeleg... Şi am văzut... Am văzut un obiect de mari dimensiuni, care se apropia de locul unde eram eu, stânca, şi se aşeza în cele din urmă pe solul tare, pietros... Era, pur şi simplu o navă cosmică !... Asta era !... Mă întrebam, surprins, ce să caute o navă cosmică, tocmai acum şi tocmai aici ? Şi de unde provenea acea navă ? Mi-am spus că de fapt, nu mă interesa, putea să vină de oriunde ! În definitiv, ce importanţă avea dacă ştiam de unde provenea şi de ce venea tocmai acum şi tocmai aici ?...
Era o cosmonavă locuită şi condusă de nişte fiinţe inteligente, venite cine ştie din ce sistem cosmic, cine ştie în ce scop... Aşa că am aşteptat să aflu ce avea să se mai întâmple... Ei bine, după un timp, am aflat...
Din cosmonavă au ieşit tot felul de fiinţe bipede, antropoide şi tot felul de maşini... Fiinţele antropoide, au început să lucreze şi să construiască...
Era de necrezut, pentru mine, o simplă stâncă, pierdută printre alte stânci, cum puteau acele fiinţe să se mişte, să clădească, să dărâme, să ridice tot felul de obiecte !... Noi, stâncile, stăm nemişcate, mii şi mii de ani, doar câtedată, la vreun cutremur, ne mai mişcăm şi noi puţin.... Ah, îmi ziceam, ce bine este să te poţi mişca, să te poţi deplasa, să te poţi duce unde vrei... Din păcate, noi stâncile, trebuie să stăm nemişcate, mii şi mii de ani !... Dar, iată că acele fiinţe, au îndreptat spre mine ceva, un obiect în formă de cilindru. Din cilindru a ţâşnit o rază de lumină foarte intensă !... Am simţit ceva ca o durere foarte mare şi am încercat să le transmit acelor fiinţe să înceteze să mai trimită acea rază de lumină spre mine ! Se pare că au înţeles asta pentru că au întrerupt emisia razei de lumină !...
Oare ce au avut cu mine, o stâncă umilă care nu deranja pe nimeni ? Vor fi având fiinţele alea nişte... motive... cine ştie ? În sfârşit, după mult timp, am văzut ridicându-se clădiri înalte, cupole, piramide... Şi la un moment dat... am început să înţeleg... Parcă mă contopisem cu una dintre acele fiinţe şi gândeam... ce gândea şi ea, simţeam ce simţea şi ea... Parcă eu, stânca, eram acea fiinţă, iar fiinţa aceea era... stânca !... Foarte ciudat, recunosc, dar aşa era !...
Am înţeles aşadar, că fiinţa aceea venise de undeva din constelaţia Orion, în căutare de... diamarid ! Diamaridul era un mineral extrem de rar în cosmos... Acel mineral intra în componenţa motorului care propulsa cosmonava lor şi era esenţial, fără diamarid, motorul nu putea să funcţioneze !... După îndelungi căutări, iată că au găsit aici, pe planeta Pământ, nişte zăcăminte de diamarid şi bucuroşi, au început să construiască o tabără, precum şi multe instalaţii, pentru a putea începe exploatarea zăcămintelor. Pe planetă erau câteva locuri unde se găsea diamaridul, aşa încât fiinţele acelea s-au răspândit prin diverse locuri şi au început să extragă acel mineral... numit diamarid... La un moment dat, fiinţa aceea cu care mă... contopisem, le comunică celorlalte fiinţe că i-a venit o idee şi anume că ar fi bine să folosească în locul maşinilor care consumau prea multă energie şi în plus nu prea erau corespunzătoare pentru extracţia diamaridului, să folosească aşadar pentru a lucra în acele mine de extracţie, nişte fiinţe bipede, nişte fiinţe sălbatice, care se învârteau în preajma taberei...

Ideea a fost bine primită de către fiinţele acelea venite din constelaţia Orion, aşa încât, au capturat câteva exemplare din acele fiinţe bipede, de fapt erau nişte oameni primitivi, după cum am aflat mai târziu, şi le-au pus să muncească la extragerea diamaridului din zăcământ.
Dar rezultatul muncii primitivilor nu a fost prea satisfăcător... Atunci fiinţa aceea contopită cu mine, şi care se numea Orsa, le spuse celorlalte fiinţe că trebuiau să modifice anumiţi cromozomi din structura genetică a primitivilor... Foarte bine, au replicat celelalte fiinţe !...
Au început să lucreze la modificarea structurii genetice a primitivilor şi au tot lucrat, până când, în final, au rezultat nişte fiinţe care au fost numite oameni înţelepţi şi care erau foarte asemănătoare cu fiinţele venite din constelaţia Orion !... Oamenii înţelepţi au început să muncească la minele de diamarid ! Lucrau cu multă seriozitate... Nu ştiau decât să muncească, singurul scop al vieţii acestora fiind munca la minele de diamarid ! Au trecut astfel ani după ani... În cele din urmă, zăcământul de diamarid era aproape epuizat !... Fiinţele din Orion, se pregăteau de plecare... Şi atunci a izbucnit revolta oamenilor înţelepţi... Constatând că fiinţele din Orion intenţionau să plece, ceea ce avea ca urmare faptul că nu vor mai avea de lucru, oamenii înţelepţi simţeau că nu vor mai avea de ce să trăiască !...
Însăşi raţiunea lor de a fi, urma să dispară ! Îi aştepta cel mai crunt lucru, ceva insuportabil şi anume că nu vor mai munci, că trebuiau apoi să lenevească printre animalele şi copacii şi florile răspândite pe planeta Pământ, iar această perspectivă de a lenevi, de a nu putea munci, era una dintre cele mai sumbre...
Erau, într-un fel, izgoniţi din paradisul muncii ! Munca era singurul lor scop în viaţă, singura lor raţiune de a trăi !... Şi s-au revoltat... Au atacat tabăra fiinţelor din Orion şi le-au spus acelor fiinţe că nu le vor permite să plece de pe Pământ !... Atunci, fiinţa cu care eram contopită, Orsa, le-a promis revoltaţilor că se vor întoarce foarte curând, iar până atunci, puteau să facă altceva, să lucreze altceva...
Astfel, i-au învăţat pe oamenii înţelepţi să lucreze pământul, să construiască monumente şi clădiri, i-au învăţat diverse meşteşuguri, chiar şi diverse arte – i-au învăţat să sculpteze, să picteze... Mai mult chiar, au intervenit din nou în structura genetică a oamenilor înţelepţi şi le-au modificat o genă, care a avut drept efect faptul că li s-a mai domolit puţin avântul pentru muncă... În sfârşit, oamenii înţelepţi s-au liniştit, dar le-au spus acelor fiinţe din Orion că le vor aştepta cu nerăbdare !...
În sfârşit, fiinţele din Orion, au plecat, ducând cu ei, încărcătura cu diamarid şi lăsând în urmă planeta Pământ, sărăcită de acel mineral, dar îmbogăţită cu o nouă specie inteligentă, numită... specia umană înţeleaptă...
Şi veacurile s-au scurs... Oamenii înţelepţi au evoluat... Tot felul de civilizaţii s-au perindat pe planeta Pământ... Atlanţii, olmecii, toltecii, egiptenii...

Şi aici simt nevoia să mărturisesc ceva... Mărturisesc că din stânca aceea mare care am fost, ei bine, am devenit, cu timpul, mai mică, iar la un moment dat, nişte oameni înţelepţi au venit la mine... Acei oameni înţelepţi, cu ajutorul unor dălţi şi a altor unelte, m-au transformat în nişte bucăţi de piatră de formă cubică şi apoi, toate bucăţile rezultate din... mine, au fost transportate, cu mult efort, undeva, într-un anumit loc... Un loc care se numea... Egipt... Apoi, toate bucăţile alea au fost puse unele peste altele şi astfel s-a format o mare piramidă ! Dar au mai rămas nişte resturi... Însă după un timp, au venit alţi oameni şi au cărat resturile şi apoi au început să construiască, să sculpteze... A rezultat ceva, un fel de statuie sau mai bine zis a rezultat un monument... Un monument care a fost denumit... Sfinx !
Şi iată că din acea stâncă, pierdută undeva pe planeta asta mare, iată că... stânca aceea a devenit o piramidă... şi un monument denumit... Sfinx ! Iar piramida aceea şi monumentul acela eram... eu... Of, ce dezordine, of ce enigmă !... Nu înţeleg nimic din ceea ce mi s-a întâmplat, dar nu are importanţă ! Au trecut iarăşi, ani, secole, milenii ! Toate evenimentele care s-au produs au fost parcă nişte vedenii, nişte fantome care au dipărut fără urmă !... Îmi amintesc că eu, piramida, am fost privită de nenumăraţi oameni înţelepţi, unii m-au mutilat, alţii m-au refăcut, alţii m-au lovit cu dălţi şi târnăcoape, din mine au fost desprinse mii de fragmente, care s-au răspândit prin nisipul ce mă înconjoară !... Dar, bine că supravieţuiesc încă ! Dar, până când, până când ?... Iată... nici nu ştiu când a trecut timpul !... Când oare a trecut ? Parcă adineauri, eram o stâncă, eram contopită cu acea fiinţă venită din constelaţia Orion, apoi a plecat, împreună cu fiinţele asemănătoare ei, apoi, iată, stânca aceea care eram, a fost făcută bucăţi şi apoi din mine s-a construit o piramidă, am devenit o mare piramidă, am fost strălucitoare şi mândră, toţi se închinau la mine, apoi am fost agresată, lovită... Şi apoi am devenit Sfinx... şi stau alături de piramidă... Sunt piramidă şi Sfinx în acelaşi timp ! Ce straniu !...
Ei bine, acum este cel mai greu... Amintirile devin din ce în ce mai terifiante... Pentru că ştiu totul, tot ceea ce s-a petrecut pe Pământ, după plecarea fiinţelor din constelaţia Orion... Şi acum povestesc, dar de fapt nu mai povestesc nimănui...
Nu mai am pe nimeni, nu mai am cui să povestesc... Toţi s-au dus...
În sfârşit, încerc să mă amăgesc în aceste clipe finale de Existenţă !...
Ce s-a mai întâmplat ?... Mediul s-a degradat tot mai mult, au izbucnit epidemii, au avut loc cataclisme, oamenii înţelepţi au început să facă experimente de inginerie genetică, iar organismele rezultate din acele experimente genetice, au involuat, poluarea şi modificările climatice, s-au accentuat, au avut loc războaie... În cele din urmă, planeta a ajuns să fie locuită de... viruşi şi de bacterii... inteligente...
Oare cum a fost posibil ?... Totul s-a petrecut parcă într-o fracţiune de secundă....
Trebuie să recunosc că pentru mine timpul are acum, altă semnificaţie !...
Totuşi este cu adevărat stupefiant !... Am ajuns astfel să trăiesc printre nişte fiinţe microscopice foarte agresive, foarte egoiste şi foarte vulgare !... Viruşi şi bacterii ! Nişte fiinţe îngrozitoare... care au ajuns să fie... inteligente !... Au pretenţia că sunt fiinţe evoluate şi civilizate !...
Au ajuns să stăpânească planeta !... Şi iată, tocmai acum, când fiinţele acestea mizerabile, bacteriile şi viruşii, au ajuns să fie reprezentantele vieţii pe Pământ, tocmai acum, aşadar, iată că fiinţele din Orion s-au întors ! După atâta timp !...

Unde au fost ? De ce s-au mai întors ?... Ah, au sesizat pericolul, însă este prea târziu !... Orsa, fiinţa aceea cu care mă contopisem cândva, după câtva timp, doar atât a mai apucat să gândească...

"Planetă ostilă !... Oare ce s-a întâmplat cât timp am fost plecaţi ?... Şi nu am făcut decât să transportăm diamaridul... Ah, timpul, timpul... când a trecut timpul ? Când ? Ce s-a putut întâmpla ? Cum s-a putut întâmpla ?... Dar ce este asta ?... Ce văd ? Tot felul de imagini... Piramide, cupole, clădiri... mumii... Ce este asta ?... Şi simt ceva... ceva ce nu am mai simţit niciodată... Şi aud miliarde şi miliarde de glasuri... Aud vaiete şi plânsete, aud ţipete şi urlete deznădăjduite !...
Şi percep miliarde de gânduri, gânduri care vin de nicăieri şi de oriunde şi care imploră ajutor ! Ah, sunt gândurile oamenilor înţelepţi... Oameni înţelepţi, sunt acele fiinţe create prin inginerie genetică, demult, cândva... Le-am promis acelor fiinţe că vom reveni... Am revenit, dar se pare că prea târziu, mult prea târziu... Cu toate astea, ce s-a întâmplat ?... Oare s-au jucat cu tehnicile, cu magia, cu ştiinţa ?... Oare, nefiind făcuţi decât pentru muncă, şi-au căutat mereu şi mereu tot felul de... activităţi cu care să-şi satisfacă necesitatea asta de a munci ?... Ah, iată că acum, imprudenţa se plăteşte... Întotdeauna în Cosmos, imprudenţa se plăteşte..."

Apoi, nu a mai spus, nu a mai gândit, niciodată, nimic... A dispărut, sărmana fiinţă !
Apoi au dispărut şi celelalte fiinţe... Apoi a dispărut şi cosmonava....
Bacteriile lacome, viruşii nesăţioşi s-au repezit pur şi simplu asupra fiinţelor şi asupra cosmonavei şi au transformat totul în... praf şi pulbere !...
Le-au ademenit, le-au sugestionat... Le-au provocat tot felul de halucinaţii...
Le-au făcut să-şi aducă aminte de zilele de demult, când au sosit pe Pământ, apoi le-au indus tot felul de gânduri, tot felul de sentimente, tot felul de stări psihice !...
Şi în final, după ce s-au jucat astfel cu fiinţele din Orion, le-au... devorat !...
Poate că a fost un fel de răzbunare a planetei Pământ, pentru faptul că acele fiinţe furaseră diamaridul, cu alte cuvinte, lăsaseră planeta fără acel mineral şi apoi, pentru faptul că acele fiinţe interveniseră şi modificaseră genetic un organism din biosfera Pământului, care s-a numit... om înţelept... Cine ştie ?... Foarte posibil !...
Niciodată nu este bine să modifici evoluţia naturală a unei planete... pentru că urmările vor fi... imprevizibile...
Dar, iată că mă apropii de sfârşit... Iată că, după miliarde de ani de existenţă, Soarele intră... în involuţie, se dilată... Iată, devine tot mai mare... Se apropie tot mai mult de Pământ... Totul este foc... este pârjol !... Mă mistui în foc...
Planetele din apropierea Soarelui sunt pârjolite de focul acesta cosmic şi cad în astrul ce intră în agonie... Apoi are loc explozia finală, care transformă Soarele într-o stea... minusculă... Gata... a venit sfârşitul !... Eu, Piramida, poate că voi exita cândva pe o altă planetă, împreună cu Sfinxul ! De ce nu ?..."

Când mi-am recăpătat echilibrul sufletesc, ţineam încă în mână flaconul cu nisip... Apoi, am văzut că flaconul s-a deschis şi din el a ieşit nisipul şi fragmentele de rocă ! Au fost purtate de o forţă nevăzută şi au dispărut apoi... După ce mi-am revenit, m-am uitat în flacon şi am văzut că înăuntru, era o bucată de hârtie...
Am luat bucata de hârtie... Pe ea erau scrise câteva cuvinte...

"Nisipul este colectat din zona unde se află Sfinxul... şi este amestecat cu mici fragmente de rocă pe care le-am luat din apropierea acestuia, a Sfinxului, adică... Sper să îţi aducă noroc...
Alex... "

☒

Parcă mă aflu la o răscruce de drumuri şi nu ştiu ce să fac, ce cale să urmez, unde să mă duc şi în plus, simt că parcă stau pe marginea unui abis, sunt încordat, sunt ameţit... Sunt neliniştit... Ce va fi dincolo, dincolo de abis sau dincolo de răscrucea de drumuri, ce va fi ? Întrebarea asta devine obsedantă, mă macină... Încep să tremur, încep durerile... Durerile sufletului, durerile corpului...
Ce va urma ?*...*

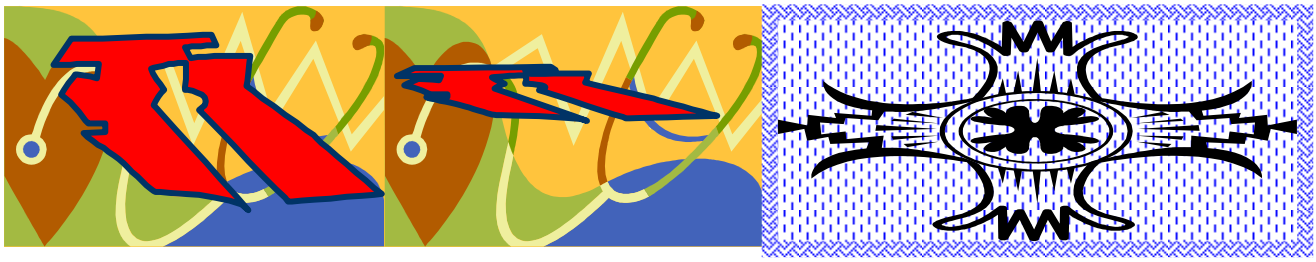

OMUL CARE VA SALVA OMENIREA

"Cea mai buna cale de a prezice viitorul este să-l inventăm."
ALAN KAY

Sala de conferinţe a Universităţii Hulubei era arhiplină. Profesorul Roman Masal, ţinea o conferinţă despre problemele poluării. Iată un extras din conferinţa susţinută de el, conferinţă care, ulterior, s-a dovedit a fi, de fapt, o previziune uluitoare…

— Efectele poluării mediului erau sesizate tot mai mult de către oameni… Dar de multe ori, nepăsarea, neîncrederea, lăcomia şi chiar prostia făceau ca lucrurile să se înrăutăţească de la un an la altul… În ciuda semnalelor insistente ale diverselor grupări ecologiste, dar nu numai, care atrăgeau atenţia asupra încălzirii globale, asupra topirii gheţarilor, asupra deteriorării păturii de ozon, asupra aerului care devenea pe an ce trecea tot mai irespirabil, existau destui oameni care ziceau că nu era nimic, că atmosfera avea suficiente resurse să restabilească echilibrul, chiar mai mult, afirmau că încălzirea globală avea chiar un caracter benefic ! Afirmau că încălzirea la nivel planetar, era… benefică deoarece dacă nu ar fi avut loc, atunci omenirea ar fi intrat într-o perioadă glaciară ! Încălzirea asta globală era o urmare a efectului de seră...
— Ce este efectul de seră ? întrebă cineva din sală...

— Iată ce este... Dioxidul de carbon, metanul, azotiţii, azotaţii, în exces în atmosferă, permit radiaţiei solare să ajungă pe Pământ, dar nu mai permit reîntoarcerea energiei termice în spaţiul cosmic, ceea ce are drept consecinţă, spre exemplu, creşterea temperaturii medii anuale a atmosferei... Ceva asemănător se întâmplă şi într-o seră... Pe de altă parte, unii specialişti afirmau că Pământul ar urma să intre într-un proces de răcire accentuată, ceea ce înseamnă, de fapt, că planeta urmează să intre într-o nouă eră glaciară ! Dar efectul de seră încetineşte şi chiar opreşte procesul de răcire şi deci intrarea în era glaciară ! Prin urmare, omenirea are de ales între încălzire – efectul de seră şi răcire – glaciaţiunea ! Şi astfel, gâlceava dintre cei care susţineau teoria încălzirii globale şi adversarii acesteia, era din ce în ce mai accentuată…

— Este foarte adevărat, strigă cineva din public,

— Bineînţeles că, în cele din urmă, poluarea şi manifestarea fenomenelor extreme, adică trecerea bruscă de la o stare la alta, cum ar fi de la starea de calm atmosferic la o stare de turbulenţe atmosferice (furtuni, uragane, etc.), sau trecerea de la secete la inundaţii catastrofale, au pus pe gânduri numeroşi oameni, care au început să reconsidere consecinţele nefaste ale poluării… Şi totuşi, doamnelor şi domnilor, trebuie să vă spun că situaţia este cu mult mai gravă decât ne-am putea închipui… Să zicem că poluanţii, indiferent că sunt poluanţi chimici sau fizici – dioxid de carbon, azotiţi, azotaţi, freonii, microundele, etc. la un moment dat, vor alcătui un fel de organism... Un organism planetar, care va răspunde la acţiunile restului mediului şi la acţiunile oamenilor, cu inteligenţă... Orice încercare de a distruge acest organism, va avea diverse repercursiuni... Se va iniţia o luptă între biosfera terestră, între oameni şi acest "organism" straniu, născut din poluare, din defrişare, din lăcomia şi tembelismul oamenilor... Şi cine ştie dacă nu va ajunge să stăpânească planeta ? Ce părere aveţi, doamnelor şi domnilor de această posibilitate ?

Asistenţa rămase un timp tăcută… Apoi, ca la un semnal, au început să se audă mai întâi murmure, apoi vociferări, apoi strigăte…

— Ceea ce afirmaţi dumneavoastră, strigă cineva din public, este de-a dreptul absurd, să nu spun ridicol, domnule profesor ! Şi spun asta cu tot respectul cuvenit.

— De ce credeţi că ar fi absurd, ridicol ?

— Pentru că nu este posibil aşa ceva, pur şi simplu !...

— Cu tot respectul pe care îl am, la rândul meu, pentru domnia voastră, vă spun că dumneavoastră vă înşelaţi ! Ştiţi oare că însăşi existenţa vieţuitoarelor, s-a datorat în mare parte unei poluări cu… oxigen care s-a produs de-a lungul sutelor de milioane de ani ? Iată, cum a fost posibil asta... Creşterea cantităţii de oxigen, oxigen rezultat în urma procesului de fotosinteză, proces datorat apariţiei organismelor heterotrofe şi autotrofe, a condus la modificarea compoziţiei chimice a atmosferei (oxigenul a fost iniţial un poluant pentru atmosfera şi hidrosfera din perioada arhaică a Pământului, adică perioada de dinainte de apariţia vieţii)... Aşadar, poluantul, care era oxigenul, şi-a impus propria sa ordine, încât, în ultimă instanţă, aceasta a devenit cu trecerea timpului, o "stare naturală". Ceea ce s-a întâmplat atunci, demult, se poate întâmpla şi azi, numai că poluanţii actuali, sunt mai mulţi şi poate mai periculoşi decât ne-am putea închipui !...

— Domnule profesor, strigă o femeie în vârstă, aveţi nişte idei, foarte ciudate, să nu spun mai mult !
— Vom vedea dacă am sau nu dreptate ! strigă profesorul. Pentru că oricât ar părea de incredibilă ideea asta, nu numai că poluanţii se vor comporta ca un fel de organism cu o anumită inteligenţă, dar vor provoca tot felul de mutaţii genetice, în special în cazul microorganismelor, cum ar fi, spre exemplu, viruşi şi bacterii, care vor face ca aceste microorganisme să devină foarte agresive... Mai mult decât atât, microorganismele acestea mutante, vor începe să ”producă” sau să genereze cantităţi tot mai mari de poluanţi, tot aşa cum organismele autotrofe din vechime şi actuale, produc prin fotosinteză, oxigen !... După o scurtă pauză în care puteţi să discutaţi sau să beţi cafea, vă voi prezenta o simulare pe calculator a unor situaţii catastrofale...

Profesorul, după ce salută asistenţa, plecă de la tribună şi apoi se retrase în cabinetul său, dar reapăru cu un laptop pe care îl aşeză la tribună.

În acest timp, publicul ieşi din sală... Unii dintre cei care asistaseră la conferinţă, discutau cu aprindere, alţii fumau şi beau cafea, alţii stăteau tăcuţi, neliniştiţi...

Într-unul din grupurile care discutau, beau cafele şi fumau, mă aflam şi eu, Dinu Adam... Discutam aşadar cu doi prieteni, cu Bergis şi Gelut...

— Părerea mea, spuneam eu, este că ceva din cele spuse de profesor este adevărat. Ar fi posibil ca poluanţii ăştia să devina din ce în ce mai agresivi, să se organizeze ca o fiinţă vie şi apoi să înceapă să... emită pretenţii la stăpânirea planetei !...
— Da, nu ar fi exclus, zise Bergis... Organismul ăsta, rezultat ca urmare a activităţii diverşilor poluanţi, poate fi înzestrat cu diverse tipuri de inteligenţă să spunem… inteligenţă de supravieţuire, inteligenţă raţională, inteligenţă instinctuală, poate chiar inteligenţă "emoţională"... Ar fi ca un organism viu şi ar trebui să fie ori la acelaşi nivel cu omul, ori, dimpotrivă, ar fi ceva ce nu are de-a face cu omul şi deci nu ar putea fi controlat !... Interesant…
— După părerea mea, toate astea nu sunt decât fantezii, spuse Gelut. Sigur că poluarea este o problemă foarte gravă şi foarte actuală, însă nu trebuie să fim alarmişti şi de-acum să începem să ne gândim numai la catastrofe şi conspiraţii... Poate că lucrurile nu sunt chiar atât de grave cum poate că par la prima vedere !...
— Cum poţi să spui asta ? strigă Bergis. Şti foarte bine ce ravagii au făcut uraganele, vijeliile, seceta şi aşa mai departe… Iar toate astea au legătură cu schimbările climatice, care la rândul lor sunt datorate poluării, efectului de seră… Aşa încât cum poţi să spui că… nu trebuie să fim… alarmişti, că lucrurile nu sunt chiar aşa de dramatice ?
— Ei bine, deocamdată, chiar dacă ne confruntăm cu astfel de fenomene, totuşi nu putem afirma că vom fi ameninţaţi de tot felul de cataclisme !... De altfel, în toate epocile istorice au fost furtuni, vijelii, uragane, secete, cutremure, epidemii… Şi totuşi omenirea a trecut peste toate astea…
— Da, dar acum situaţia pare să fie mult mai dramatică, am spus eu…

— Sunt foarte curios să aflu ce ne va mai prezenta profesorul Masal, spuse Bergis… Eu îl ştiu pe domnul profesor Roman Masal de la un curs despre ecologia situaţiilor catastrofale la care am participat, în care dumnealui analiza comportamentul ecosistemelor în condiţii de producere a castastrofelor, respectiv, spre exemplu, modul cum au reacţionat vieţuitoarele atunci când au fost supuse la tot felul de calamităţi, spre exemplu cutremure, inundaţii, secete, iradieri, incendii devastatoare şi modul cum au supravieţuit şi s-au regenerat vieţuitoarele respective…

În acel moment, se auzi în difuzoare glasul profesorului Masal. Acesta îi ruga pe cei care doreau să asiste în continuare la conferinţă, să poftească în sală…

Am intrat aşadar în sală… Profesorul stătea în faţa laptopului, iar în spatele lui era un ecran. După ce sorbi dintr-un pahar cu apă minerală, Masal vorbi…

— Ei bine, voi prezenta acum un scenariu pe care l-am elaborat şi de unde rezultă nişte tendinţe stranii… Simularea pe care am făcut-o şi pe care o veţi putea vedea pe ecran, întrucât am conectat acest laptop la un retroproiector, arată clar o tendinţă de organizare a diverşilor poluanţi… Uraganele, tornadele, vijeliile, precipitaţiile, situaţiile de secetă, precum şi inundaţiile şi chiar seismele şi epidemiile, par a acţiona organizat şi nu la întâmplare, aşa cum aveau loc până acum ! Iată scenariul… Am introdus în modelul acesta care simulează comportamentul atmosferei, hidrosferei şi biosferei, diverse date spre exemplu temperaturile medii ale aerului, cu perioade variabile cuprinse în general între două sute şi opt sute de ani, în diferite zone ale planetei… Am mai introdus, în acest model, diverse informaţii, spre exemplu concentraţiile de oxigen, metan, azotiţi, azotaţi, fenol şi alţi poluanţi, apoi concentraţia unor microorganisme din atmosferă, apoi radiaţia solară, precum şi datele caracteristice rotaţiei Pământului, datele de activitate vulcanică şi seismică şi în sfârşit, datele de mişcare atmosferică, adică vânturi, uragane, tornade spre exemplu, precum şi precipitaţiile de pe întreaga planetă şi de asemenea am mai introdus şi date privind aşa numita centură electromagnetică a planetei, adică radiaţia electromagnetică de diferite lungimi de undă – radiaţia infraroşie, ultravioletă, vizibilă şi microundele… Apoi am realizat un program de simulare a comportamentului atmosferei în diferite situaţii precum şi implicaţiile asupra oceanului planetar şi asupra biosferei terestre… Iată ce a rezultat din simulare… Vedeţi aici spre exemplu, un uragan care a luat naştere în oceanul Atlantic… Vedeţi cum acesta se îndreaptă spre zona Americii Centrale… Vedeţi traiectoria acestuia, vedeţi descărcarea de energie a acestuia, mişcarea curenţilor de aer, a precipitaţiilor… Vedeţi de asemenea că în mod normal, uraganul ar fi trebuit să-şi consume energia şi să scadă în intensitate… Şi totuşi nu se întâmplă asta… Mai mult decât atât ! Uraganul se reproduce !… Vedeţi aici un mic centru depresionar apărut undeva spre periferia uraganului…

Profesorul tăcu, arătând cu un indicator mişcarea curenţilor de aer care apăreau pe ecran… După un timp, continuă să vorbească…

— Iată cum începe să se mărească şi să crească parcă ar fi… un fel de uragan-fiu ! Uraganul-părinte, într-adevăr pare să-şi micşoreze energia, dar uraganul–fiu creşte în intensitate ! Ceva totuşi îi dă energie pentru a exista !... Iată alt exemplu, în ceea ce priveşte comportamentul atmosferei, al hidrosferei şi al biosferei în cazul unei secete… Vedeţi aici o zonă aridă… Vedeţi cum plantele se ofilesc şi mor, vedeţi cum crapă pământul, vedeţi cum creşte temperatura aerului şi cum temperatura aceasta se menţine ridicată timp de mai multe luni de zile… Vedeţi aici cum se încearcă să se irige, să se pompeze apă în zona asta aridă… Vedeţi cum apa este absorbită aproape imediat şi cum creşte temperatura în zonă, ca şi cum… seceta ar fi… inteligentă şi ar răspunde cu un anumit raţionament… Vedeţi apoi, cum se încearcă să se obţină ploi artificiale prin împrăştierea la diverse altitudini a unor substanţe chimice şi cum aproape imediat se declanşează curenţi de aer care răspândesc substanţele chimice în toate direcţiile, împiedicând astfel producerea reacţiilor chimice în zonă !

Profesorul tăcu, părea că se reculege, apoi, după un timp, vorbi din nou…

— Un alt exemplu acum în cazul unei inundaţii… Debitul de apă al unui fluviu din Europa creşte uluitor de mult, în foarte scurt timp… Iată încercările oamenilor de a stăvili inundaţiile… Apele răspund cu o anumită inteligenţă, sparg digurile şi se revarsă peste gospodăriile oamenilor… Dar chiar mai mult decât atât… Iată că nici măcar asta nu ajunge, iată că debitul creşte tot mai mult, parcă nu mai are limite, fluviul îşi schimbă cursul, caută să provoace cât mai multe pagube, să distrugă tot mai multe case şi terenuri agricole !... Şi iată că ar fi trebuit ca debitul de apă să scadă, în mod normal după un timp, dar iată că se menţine totuşi ! Abia după mult timp, apa revine în albia fluviului ! Şi iată în sfârşit o altă simulare privind comportamentul unor microorganisme pe de o parte şi pe de altă parte producerea unui seism… Iată aşadar, microorganismele alea… Iată cum se modifică structura lor genetică… Iată cum intră acum în organismele unor oameni, iată cum atacă plantele… Iată cum se produc îmbolnăvirile… La încercările oamenilor de a distruge microorganismele, acestea răspund cu modificarea continuă a structurii genetice… Pe de altă parte vedeţi aici un cutremur… Vedeţi mişcarea seismică dar acum nu mai avem de-a face cu mişcări aparent simple ci destul de complexe… Seismul nu mai durează câteva zeci de secunde, eventual două sau trei minute, acesta se amplifică şi durează zeci de minute !… Şi parcă urmăreşte să distrugă cât mai multe clădiri !... Iată aşadar câteva din rezultatele la care am ajuns… Situaţia nu este deloc bună ! Se pare, repet, se pare că a fost generat un fel de organism la nivel planetar, dotat cu însuşirile tuturor organismelor – adică este dotat cu o anumită inteligenţă, luptă să supravieţuiască, se reproduce, tinde să acapareze tot spaţiul pe care îl are la dispoziţie – adică planeta Pământ !… Este atât de straniu, de neverosimil, încât pare un basm… De altfel, să nu uităm că toate evenimentele epocale din istoria Pământului au plecat de la ceva nesemnificativ la prima vedere, de la modificări aparent neînsemnate dar care s-au amplificat cu timpul şi a rezultat în final o nouă evoluţie… Concluzia este că sau credem că tot din ceea ce v-am arătat eu până acum nu este decât pură imaginaţie, o eroare, un coşmar şi atunci vom lăsa lucrurile să evolueze în continuare îmbătându-ne cu ideea supremaţiei noastre veşnice pe această planetă, sau vom începe să luptăm, să cercetăm cu atenţie şi responsabilitate şi mai cu seamă să acţionăm, până când nu va fi prea târziu !

— Incredibil ! exclamă cineva din sală...

— Nu sunt un alarmist, continuă netulburat profesorul Masal, nu am fost niciodată, dar nu sunt, în acelaşi timp, nici resemnat, nici laş şi nici nu pot fi un om optimist sau un om naiv care afirmă că… lasă că trece, nu-i nimc, aşa este natura… Asta este tot ce am avut de spus… Bună ziua…

Profesorul tăcu, îşi luă laptopul şi părăsi sala de conferinţe, lăsându-ne pe noi, cei care asistasem la conferinţa lui, stupefiaţi… Unul dintre cei care asistaseră la conferinţă, strigă:

— De ce aţi plecat domnule profesor ? Vă temeţi poate de întrebări ?

Altcineva îi răspunse:

— Dar profesorul a spus clar că asta a fost tot ce a avut de spus ! Aşa că la ce întrebări să mai raspundă ? Cine vrea să creadă în ceea ce a afirmat dumnealui, bine, cine nu vrea, nu are decât să nu creadă, este foarte simplu !...

Apoi toată lumea a părăsit sala de conferinţe. În ceea ce mă priveşte, voiam totuşi să-i mai pun o întrebare profesorului şi am apelat pentru asta la Bergis, care îl cunoştea mai bine.

— Bergis, te rog să mă ajuţi să ajung până la profesorul Masal, tu poate că îl cunoşti mai bine, aş vrea neapărat să-i pun o întrebare care mi se pare foarte importantă. Ce spui, mă poţi ajuta ?

— Bine, să încerc… Dar… Ce întrebare vrei să-i pui domnului profesor ?

— Uite, aş vrea să îl întreb dacă în viaţa domniei sale a avut loc un eveniment cu totul deosebit, care l-a influenţat profund, astfel încât să-i fi inspirat ideile pe care tocmai le-a prezentat…

— Dar de ce te interesează atât de mult asta ?

— Vreau să ştiu asta, pentru a fi sigur de un lucru şi anume că tot ceea ce susţinea în conferinţă domnul profesor, nu este de fapt decât ceva indus, ceva determinat de întâmplări din viaţa sa proprie… În cazul în care cele afirmate nu au fost rezultatul unor astfel de evenimente din viaţa lui, ci a fost numai rezultatul reflecţiilor şi a activităţii sale ştiinţifice, ei bine, atunci aş fi înclinat să dau crezare celor afirmate de profesor în conferinţă !

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, dar, dacă aşa vrei, atunci să mergem la domnul profesor…

— Ei bine nu ai de ce să nu înţelegi… Ceea ce ţi-am spus mai înainte se numeşte transfer de cercetare, este un termen nou în psihologie şi se referă la faptul că anumite întâmplări deosebite din viaţa unui cercetător sau scriitor, etc., l-au influenţat atât de mult, încât caută să genealizeze întâmplarea respectivă şi să-i dea o formă… ştiinţifică… Uite, să zicem că profesorul a avut cândva de suferit de pe urma poluanţilor… A fost intoxicat cândva de un poluant, cineva din familia lui a decedat în urma unui fenomen extrem – a fost înecat când a avut loc o inundaţie spre exemplu... Acest fapt a lăsat în conştiiţa lui urme de neşters… El încearcă acum un fel de răzbunare târzie, condamnând chiar sub forma asta teoretică, obiectul sau cauza, adică ceea ce i-a provocat cândva suferinţa respectivă, în acest caz… poluanţii ! Ştiu, pare neverosimil, dar crede-mă că în psihologie, nimic nu este neverosimil !...

Am mers aşadar cu Bergis la profesor… Acesta stătea în cabinetul lui şi lucra…

— Domnule profesor, spuse Bergis, îmi cer scuze, că vă deranjez, domnul Dinu Adam doreşte să vă pună numai o singură întrebare, vă rog dacă este posibil să-i daţi un răspuns…
— Mă rog, dacă este vorba numai de o singură întrebare, fie…
— Domnule profesor, vi s-a întâmplat ceva deosebit în timpul vieţii dumneavoastră ?
— Ei bine, da !... Asta s-a întâmplat acum zece ani… Eram în concediu de odihnă, într-o localitate căreia nu-i spun numele… Era o zi toridă… La un moment dat s-a iscat o vijelie cumplită… S-a format un vârtej, un vârtej care a crescut tot mai mult… Am fost prins în vârtej… Şi atunci… Ei bine am auzit, fiind cuprins în acel vârtej, da domnule, am auzit, un glas straniu, imposibil de descris, care mi se adresa şi care îmi spunea că nu peste mult timp, se va naşte pe Pământ o fiinţă deosebită, născută de oameni, care va stăpâni planeta, iar oamenii vor fi aserviţi acelei fiinţe… Dacă se vor opune, atunci se va declanşa o luptă care poate că nu se va sfârşi niciodată… Mi-a mai spus că mă va cruţa, nu mă va omorî, pentru că nu vrea să-şi încarce conştiinţa cu moartea mea !...
— Este într-adevăr tulburător, am murmurat...
— Mi-a mai spus că fiinţa asta care este pe cale să se nască şi din care făcea parte şi el, vârtejul acela adică, aşadar fiinţa aceea, va deveni cu timpul foarte puternică, astfel încât dacă va vrea, va putea să distrugă toată umanitatea şi chiar toată biosfera… După asta, vârtejul m-a lăsat pe pământ şi s-a îndepărtat !... Ei bine aceasta a fost întâmplarea deosebită din viaţa mea !... Sunteţi mulţumit de răspuns ?
— Vă mulţumesc foarte mult domnule profesor ! am răspuns, uluit…

Am plecat apoi, convins fiind că profesorul este sau un tip foarte inteligent sau că s-a apucat să scrie povestiri ştiinţifico-fantastice sau că… a dorit să glumească… Numai că nu peste mult timp, aveam să constat câtă dreptate a avut ! Evenimentele au început să se precipite… Într-adevăr, tot ceea ce s-a întâmplat apoi a fost de fapt transpunerea în realitate a ceea ce ne înfăţişase profesorul la acea conferinţă ! Desigur că lumea era consternată, trebuia să facă faţă acum la o siuaţie care devenise disperată !... Toată lumea îşi amintea de vremea când erau păduri verzi, flori frumoase şi ape limpezi, când păsările cântau şi aerul era parfumat… Numai că acum era altceva… Ceva incredibil… Ceva ce s-a produs brusc…
Ieri era ceva, iar azi totul se schimbase…
Omenirea îl aştepta acum pe omul care să o salveze… Cine ar putea fi acesta ?... Cine ar putea fi... OMUL CARE VA SALVA OMENIREA ?... Pentru că, nu mai încape îndoială, acel om va veni, cândva !… Până atunci însă omenirea va trebui să convieţuiască în bună pace şi înţelegere cu acea fiinţă inteligentă creată de oameni şi care cuprindea în structura sa, laolaltă, poluanţii, inundaţiile, seceta, uraganele, tornadele, vijeliile, tunetele şi fulgerele, incendiile, seismele, microorganismele generatoare de epidemii şi multe altele...

☒

Acestea erau gândurile care îmi treceau prin minte... Apoi am avut un vis... Am visat că... până când va veni acel om care va salva omenirea, până când omenirea va învăţa să convieţuiască în bună pace şi înţelegere cu acea fiinţă inteligentă, un alt pericol s-a ivit... Un asteroid, se îndrepta ameninţător spre Pământ... Oamenii au sesizat pericolul... Dacă acel asteroid ar fi căzut în orice loc de pe Pământ, atunci urmările ar fi fost incalculabile !

Oamenii au hotărât să trimită navete spaţiale cu echipaj la bord, să întâmpine asteroidul şi să încerce să îi modifice traiectoria... Navetele au făcut tot ceea ce au putut, dar nu au reuşit să modifice traiectoria acestuia... Asteroidul a intrat în atmosfera Pământului... Mai era foarte puţin timp până să se producă ciocnirea... Şi deodată... s-a iscat o vijelie cumplită... Apoi valurile oceanelor s-au înălţat la cer, vântul urla, fulgerele sfâşiau cerul... Apoi, vântul, valurile, fulgerele s-au repezit asupra asteroidului care a fost transformat în scurt timp, în praf şi pulbere ! Omenirea a fost salvată miraculos !... Mai târziu s-a aflat că omenirea a fost salvată de către un om... neînsemnat care, înnebunit de frică, a declanşat mai multe explozii la câteva centrale nuclearoelectrice. Apoi, acestea au dezlănţuit furia valurilor, a vântului şi a fulgerelor care se năpustiseră asupra asteroidului, făcându-l praf şi pulbere !... Iată, acesta a fost visul ! Când m-am trezit, am aflat, citind nişte ziare, că unii astronomi au descoperit un asteroid care putea să se ciocnească cu Pământul, cândva, peste circa... patruzeci de ani !...

VIITOR INCERT

"Pentru că oricând e posibil să se întâmple lucrul acela.
Poate chiar mâine.
Poate peste o oră.
Poate se întâmplă chiar acum. " - 214
DORU DAVIDOVICI

Este greu, acum, să povestesc despre ceea ce s-a întâmplat... Şi este greu să îmi explic !... Totul a durat circa trei secunde, poate patru secunde, dar nu mai mult... Voi încerca totuşi... Era pe vremea când se prezentase publicului o ipoteză despre conservarea generalizată şi echivalenţa generalizată... Toată lumea spera să se rezolve odată pentru totdeauna problema energiei, a degradării mediului ambiant, a spaţiului vital, a fenomenelor paranormale... Un oarecare profesor Roby Tremano, scrisese un articol despre acest subiect care suscitase un oarecare interes... Profesorul Tremano scria în articol că nu numai energia şi substanţa se conservau, adică erau într-o permanentă transformare, ci şi informaţia... Informaţia era înţeleasă nu numai ca o ştire, era considerată ca fiind o lege de organizare !... Spre exemplu, atunci când cineva doreşte să construiască o clădire, trebuie ca acesta să dispună de substanţă (adică să dispună de tot felul de materiale, cum ar fi ciment, beton, cărămizi), să dispună de energie pentru transportul materialelor sau pentru construcţia propriu-zisă şi mai trebuie să dispună şi de informaţiile necesare pentru a construi clădirea respectivă... Asta înseamnă un plan al clădirii, măsurători ale terenului, experienţa constructorilor şi aşa mai departe, adică ceva ca o lege de organizare... Sau, un alt exemplu... Un organism oarecare pentru a se forma, trebuie ca pe lângă substanţele necesare care alcătuiesc acel organism, pe lângă energia necesară pentru formarea şi întreţinerea acelui organism, mai sunt necesare şi anumite informaţii pentru alcătuirea acelui organism, informaţii conţinute în codul genetic...

Fără aceste informaţii conţinute în codul genetic, organismul nu poate fi creat !... Aşadar, profesorul ajunsese la concluzia că în orice proces, pentru orice sistem, cantităţile de substanţă, de energie şi de informaţie se conservă, cu alte cuvinte, substanţele, energiile, informaţiile, nu se pierd, nu se câştigă, ci se transformă dintr-o formă în alta... Mai departe, se demonstrase că substanţa sau masa unei particule sau a unui sistem oarecare este echivalentă şi se poate transforma în energie şi invers, prin faimoasa formulă a lui Einstein adica energia este egală cu masa înmulţită cu viteza luminii la puterea a doua... Aplicarea acestei echivalenţe în tehnica nucleară a permis, spre exemplu, să se construiască bombele atomice... în acest caz, prin transformarea unei mici cantităţi de substanţă, rezultă o cantitate uriaşă de energie ! Ei bine, datorită acestui fapt, se poate merge mai departe şi se poate arăta că această echivalenţă se poate extinde şi pentru informaţie...
Cu alte cuvinte, unei cantităţi de informaţie îi va corespunde o anumită cantitate de substaţă sau energie şi invers !... Echivalenţa asta este mai greu sesizabilă la prima vedere şi totuşi ea există !... Modul cum are loc această transformare este însă destul de complicat... Pentru a înţelege, pe de altă parte, se poate face o anumită analogie... Este cam la fel ca şi cu... banii... Când cumperi un produs, să zic un automobil, plăteşti o anumită sumă de bani. Se poate spune că automobilul este echivalent cu banii pe care îi plăteşti... Tot aşa şi în cazul echivalenţei generalizate... O cantitate de substanţă este echivalentă sau valorează o anumită cantitate de energie sau de informaţie... Profesorul găsise aşadar o modalitate pentru a putea să demonstreze practic această transformare şi voia să o arate public... Declarase unei reviste de popularizare a ştiinţei...

"Da, se poate realiza... Şi ştiu şi cum să fac asta !... Numai că în acest caz, trebuie multă atenţie, multă prudenţă, pentru că efectele sunt imprevizibile...
Dacă se va aplica la scară planetară descoperirea aceasta, atunci, viitorul nostru va fi incert din toate punctele de vedere... Să luăm un exemplu simplu... Se ştie ce cantitate mare de informaţie poate fi stocată într-un computer... Această cantitate de informaţie stocată în computer este însă echivalentă fie cu o cantitate de substanţă cât există să zic într-un... munte, fie cu o cantitate de energie produsă de o centrală nuclearoelectrică pe timp de un an de zile ! Dacă se va aplica procedeul descoperit, ei bine, se va putea foarte bine să se transforme computerul în tot ce vreţi dumneavoastră ! Nu mai vorbesc de organismul uman să zicem, în care este stocată o cantitate imensă de informaţie, care, aşa cum spuneam, poate fi transformată în substanţă şi energie... Totul pare să nu fie decât... magie... Dar nu este aşa. În concluzie, chestiunea este foarte interesantă dar consecinţele pot fi dintre cele mai periculoase. Depinde cine şi cum va folosi descoperirea asta..."

Au urmat discuţii aprinse – în societăţile ştiinţifice, în adunările publice, în ziare, la radio şi la televiziune... Ca întotdeauna, publicul s-a divizat în mai multe tabere... Unii susţineau că totul nu era decât o pură fantezie, care trebuia tratată ca atare... Alţii, dimpotrivă, susţineau că ideea sau ipoteza era cât se poate de valabilă şi că merita studiată, merita demonstrată în totalitate, cu toate riscurile pe care le implica. În sfârşit alţii, nu erau interesaţi de această idee, iar alţii nici măcar nu auziseră ceva despre respectiva ipoteză !... Era într-una din zilele unui an fierbinte... Lumea era îngrijorată de perspectiva unor schimbări dramatice ale climei precum şi de o criză economică mondială şi căuta să găsească soluţii pentru a diminua consecinţele acestora...

În laboratorul său, profesorul Roby Tremano, se străduia împreună cu asistentul său, doctorul Conbor, să termine de asamblat un dispozitiv cu ajutorul căruia spera să demonstreze ipoteza echivalenţei generalizate. La un moment dat, profesorul îi spuse asistentului...

— Conbor, tu ce crezi, merită să arătăm descoperirea asta ? Nu ar fi poate mai bine să lăsăm lumea să evolueze mai departe, aşa cum a evoluat până acum ? Pentru că, nu mai ştiu ce să mai fac, nu mai ştiu ce decizie să mai iau ! Pentru că, descoperirea asta, este şi bună dar şi periculoasă în acelaşi timp...

— Domnule profesor, toate descoperirile au un destin al lor... Fiecare descoperire are şi o parte bună, dar şi o parte rea... Să ne gândim la ingineria genetică, să ne gândim la ingineria nucleară sau la ingineria cibernetică... Totul depinde de cum va fi aplicată şi de către cine...

— Cum de către cine ?... Evident de către oameni !...

— Aşa este... Cunoaşterea înseamnă putere... Sunt fel de fel de oameni... Unii oameni atunci când sunt slabi sau neajutoraţi, sunt foarte cumsecade, foarte umili, foarte simpatici chiar...

— Am cunoscut foarte mulţi oameni cumsecade…

— Dar atunci când ajung să posede o anumită putere, indiferent ce fel de putere – politică, financiară, culturală, socială, etc., ei bine se transformă radical... Devin aroganţi, egoişti, nesătui, chiar iraţionali... Dacă această descoperire înseamnă de fapt cunoaştere, iar cunoaşterea înseamnă de fapt putere, atunci nu ar fi exclus ca această putere să schimbe comportamentul oamenilor...

— În aceste condiţii, aşadar, ce ar fi mai bine să fac ? Să demonstrez validitatea ipotezei, sau ar fi mai bine să mă retrag, să nu mai spun nimic, cu alte cuvinte, să abandonez proiectul ?

— După umila mea părere, cred că ar fi totuşi mai bine să faceţi demonstraţia şi apoi, ce va fi, va fi !

În ziua stabilită pentru verificarea ipotezei, profesorul şi asistentul său, cu dispozitivul experimental montat pe un podium, se aflau într-un amfiteatru imens al Universităţii Bucharestia... Cu toată publicitatea zgomotoasă care se făcuse acestui eveniment, în amfiteatru, se aflau numai o sută de oameni... Profesorul, nu se arătă nici dezamăgit, dar nici încântat de această participare redusă la demonstraţia care urma să aibă loc... După ce reluă în câteva cuvinte principalele idei ale ipotezei, deja cunoscute de către publicul acela restrâns, profesorul explică în ce va consta experimentul sau demonstraţia ipotezei...

— Voi demonstra acum, cu ajutorul acestui dispozitiv, conservarea şi echivalenţa generalizată... Principiul de funcţionare al dispozitivului, este prezentat în broşura care se găseşte la bibliotecă... Iată însă în ce va consta demonstraţia... Dispozitivul are capacitatea de a transforma o anumită cantitate de informaţie, fie în substanţă, fie în energie şi invers, poate transforma o anumită cantitate de energie sau de substanţă, într-o informaţie oarecare... Iată acum transformarea din informaţie în substanţă şi apoi din informaţie în energie... Informaţiile conţinute în acest compact disc sunt destul de puţine, este drept, nu sunt mai mult de patru gigabiţi şi prin urmare şi substanţa rezultată sau energia rezultată va fi mică...

Profesorul, manevră nişte manete, apăsă pe nişte butoane şi la un moment dat apăru un obiect mic, care abia se vedea...

— Iată ce a rezultat din trasformarea informaţiilor în substanţă... A rezultat acest obiect care cântăreşte câteva grame !... Iată acum transformarea informaţiilor în energie... Trebuie să vă atrag atenţia că energia rezultată din transformare, este convertită în energie electrică şi pentru câteva momente, toate becurile din toate apartamentele din oraş, se vor aprinde !...

Ceea ce prezisese profesorul, se adeveri în curând...

— Aşadar, iată că este posibil să transformăm acum, orice fel de informaţie în substanţă şi energie...

Profesorul tăcu o clipă, apoi reluă...

— Urmează acum să transformăm substanţa şi energia în informaţie... Ar fi foarte interesant să aflăm cam câtă informaţie şi ce fel de informaţe ar corespunde, să zicem, unui gram de substanţă... Şi cam ce fel de informaţii ar corespunde energiei consumate de un bec obişnuit, timp de o oră...

Profesorul manevră din nou nişte manete şi apăsă nişte butoane...

— Iată ce informaţie echivalentă se obţine din transformarea unui gram de substanţă...

Pe ecranul din spatele dispozitivului, au apărut nişte imagini care s-au derulat timp de trei minute...

— Ei bine, spuse profesorul, aceste imagini corespund unei cantităţi de informaţie echivalente cu un gram de substanţă... Iată acum şi transformarea energiei în informaţie...

După un timp, pe ecran a apărut scris o propoziţie... *"Nimic nu poate opri scurgerea timpului"*...

— Aşadar, iată că această informaţie conţinută în propoziţia pe care o vedeţi pe ecran, este echivalentă cu o cantitate de energie corespunzătoare consumului unui bec obişnuit timp de o oră !... Trebuie să precizez că demonstraţia a fost făcută la dimensiuni foarte mici... La dimensiuni mari, în care se utilizează cantităţi mari de substanţe, de energii şi de informaţii, totul poate deveni mai mult decât periculos, poate fi dezastruos !... Da... totul pare să fie magie sau trucaj şi totuşi nu este... Este însăşi realitatea !... De altfel şi când primele avioane au zburat, mulţi oameni considerau asta ca fiind... magie sau trucaj !... Sau la fel a fost cu televiziunea, lumea a considerat asta ca fiind o minune !... Până ce lumea s-a obişnuit cu ideea... Problema este, oameni buni, problema este dacă această descoperire pe care v-am arătat-o, poate fi socotită ca fiind bună sau rea... Care este părerea dumneavoastră ?...

În sală, oamenii tăceau... Timp de câteva minute nimeni nu spuse nimic... Apoi, toţi oamenii din sală au început să vocifereze, să zbiere, să urle...

Era un vacarm de nedescris !... Profesorul îi privea contrariat... Apoi, plictisit, împreună cu asistentul, scoase dispozitivul din sală, îşi luă un ultim rămas bun de la publicul devenit atât de zgomotos şi plecă... Şi acum... este cel mai greu de povestit ce s-a mai întâmplat... Pentru că totul nu a durat decât trei secunde, poate patru secunde... La un moment dat, m-am trezit într-o altă lume, într-un alt loc, pe o altă planetă poate... Sau mai bine zis, Pământul se... transformase !...

M-am trezit pe un câmp, iar în depărtare l-am zărit pe profesor şi pe asistent... M-am apropiat şi am auzit ceea ce spunea profesorul Tremano...

— Iată că am făcut-o şi pe asta, Conbor... Nu îmi explic cum am putut să fiu atât de imprudent, de neatent... Am programat dispozitivul pentru a efectua o transformare la scară planetară şi acesta a efectuat transformarea !... Cu alte cuvinte, toată informaţia conţinută sau stocată în toate computerele de pe Pământ, în clădiri, în biblioteci, în instalaţii, în maşini, chiar şi în unii oameni, mai mulţi sau mai puţini, nu pot să ştiu, ei bine toate aceste informaţii au fost transformate într-o cantitate de substanţă şi de energie corespunzătoare unui satelit !... Acum Pământul are... doi sateliţi ! Dar cine va putea bănui că acest al doilea satelit este de fapt rezultat în urma transformării prin echivalenţa generalizată a... tot ceea ce produsese civilizaţia umană, timp de mii de ani de evoluţie ?!... Cine va putea bănui ? Cine ştie ce viitor ne aşteaptă de acum încolo ?... Cine ştie ?...

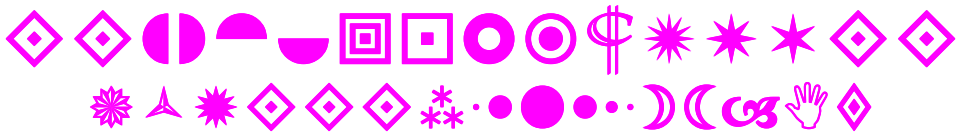

NE VOM REVEDEA LA MIEZUL NOPŢII...

"Oh, înţelepciunea omenească ! Oh, piatră de moară uriaşă care macină o lume şi care, într-o zi, e oprită în loc de un grăunte de nisip ce cade, de cine ştie unde, printre roţi !... " 6/104

ALEXANDRE DUMAS

Pe marele savant Innus Possibilus, l-am revăzut acum trei săptămâni... Era de nerecunoscut ! Dintr-un om jovial, puternic, veşnic pus pe glume, având mereu idei noi, un om deosebit, laureat al premului Nobel pentru fizică şi chimie, ei bine acest om extraordinar, ajunsese o umbră !... Slăbise, se micşorase, era abătut, era închis în sine, lipsit de vlagă... Ţin minte întrevederea pe care am avut-o cu el, de parcă a avut loc cu o zi în urmă...

— Ce mai faci, Innus ? l-am întrebat surprins de felul cum arăta...
— Nu fac prea bine..., mi-a şoptit.
— Dar ce s-a întâmplat, prietene ?...
— Ei, am avut un accident şi după ce am avut acel accident, totul s-a schimbat... De atunci, nu mai sunt eu... Totul s-a schimbat, repet...
— Nu înţeleg... Cum s-a schimbat ? De ce s-a schimbat ?..
— Este atât de straniu ! Nici eu nu înţeleg prea bine...
— Încearcă totuşi să-mi spui câte ceva...
— Păi să-ţi spun, dacă asta vrei... Ei bine, acum un an lucram la un laborator unde se efectuau studii şi cercetări de nanotehnologie şi neurologie cuantică... Lucram la nişte proteze cerebrale ultraperfecţionate... Într-o zi mă întorceam acasă...
— Te rog să mă ierţi că te întrerup, dar nu prea înţeleg... Ce sunt acelea... proteze cerebrale ?

— Ei, dar este foarte simplu... Se discută demult despre acestea... Despre contactul direct dintre creierul omului şi computer... Ei bine, după cum există proteze spre exemplu pentru mâini, pentru picioare, pentru... dinţi, pentru maxilar, etc., adică nişte dispozitive create artificial care înlocuiesc funcţiile mâinilor, ale picioarelor, ale dinţilor sau ale altor organe, atunci când acestea au fost într-un fel sau altul distruse, ei bine, s-a creat o proteză şi pentru creier, mai bine spus pentru anumite porţiuni ale creierului... Încă nu s-a reuşit să se creeze un... creier artificial, deocamdată... Aceste dispozitive nanotehnologice, au fost denumite proteze cerebrale... Nanotehnologice, adică... nişte ansambluri bioelectronice foarte, foarte mici, spun asta pentru a înţelege întrucâtva...
— Dar ce legătură are asta cu... schimbarea ta ?
— Vei înţelege... Aşadar, mă întorceam acasă, în după amiaza unei zile de acum un an, şi la un moment dat, nefiind atent, un automobil, a intrat în mine, în plină viteză...
— Doamne, veşnica problemă a accidentelor de automobil...
— Da, asta a fost... Nu am ştiut multă vreme nimic... După cum mi s-a povestit, am fost luat de o echipă de medici şi am fost dus la un spital şi ţinut la secţia de terapie intensivă... Eram la limita dintre viaţă şi moarte...
— Dar cum ai supravieţuit ?...
— Cu toate astea, am fost ţinut încă în viaţă, nici nu ştiu prin ce minune a tehnicii medicale !... La un moment dat, prietenul şi colaboratorul meu Branoli, a avut ideea să-mi implanteze un stimulator cerebral şi o proteză cerebrală – una dintre protezele cerebrale la care lucrasem înainte de a avea acel accident nefericit...
— Este într-adevăr... uluitor !...
— Pare uluitor, dar pentru mine şi cei care lucrăm în domeniul acesta, nu este nici pe departe aşa... Ei bine, de atunci a început... coşmarul pentru mine...
— De ce... coşmarul ?... Cred că dimpotrivă...
— Nu, nu, a fost şi este un coşmar. Şi iată de ce... La vreo săptămână după ce Branoli mi-a implantat proteza cerebrală, am început să am... viziuni dintre cele mai stranii. Vise groaznice, vise macabre ! Visam monştrii, pustietăţi, catastrofe ! Şi într-o zi, am devenit invizibil !
— Invizibil ? Cum aşa ?...
— Am devenit invizibil pentru medicii şi asistenţii care mă îngrijeau şi în general pentru toată lumea !... Dar această invizibilitate, nu dura prea mult... Câteva ore, după care deveneam din nou... vizibil...
— Foarte ciudat, într-adevăr !...
— Aceasta, desigur că i-a întrigat pe medici, pe cercetători, pe tehnicieni, pe toţi şi chiar şi pe mine ! Cum era posibil să devin invizibil, fie chiar şi pentru câteva ore ?
— Dar... ce simţeai atunci când erai... invizibil?
— Îmi este foarte greu să-ţi spun ce simţeam... Intram într-o lume ciudată, într-adevăr... Spre exemplu, a fost odată, în decursul acestor stări de... invizibilitate, în care am intrat într-o lume atât de stranie încât nici cel mai bun şi sclipitor ziarist sau scriitor nu ar fi putut să o descrie !... Era o lume... plasmatică. O lume în care erau fiinţe imobile, alte fiinţe se agitau în permanenţă, alte fiinţe îşi schimbau forma... Iar eu mă aflam în lumea asta şi eram una dintre acele fiinţe... plasmatice !
— Şi... ai aflat, până la urmă, de ce se produceau toate astea ?...

— Am încercat să îmi explic toate astea, dar mă tem că... explicaţia asta este cam... copilărească !
— Ei bine, în lipsă de altceva, este bună şi asta !...
— Aşadar, ai auzit poate despre... lumile virtuale, acele lumi create de către computer... Sunt în definitiv nişte simulări, nişte lumi care ar putea exista... Unii scriitori de literatură ştiinţifico-fantastică, au imaginat mai demult, un contact între creierul omului şi computer... În timpul contactului, omul poate intra într-o astfel de lume virtuală şi poate trăi acolo ca şi cum aceasta ar fi... însăşi realitatea ! Cred că eu intru în astfel de lumi virtuale, în timpul când sunt invizibil ! Când sunt invizibil pentru lumea reală, intru în lumea virtuală şi trăiesc acolo !...
— Dar lumea asta virtuală... de cine este creată ?... Poate de acea... proteză cerebrală ?
— Ai ghicit ! Da, de acea proteză cerebrală !... Proteza cerebrală îmi induce lumea virtuală în care intru... Poate că este unul dintre efectele secundare ale protezei cerebrale !... Cine ştie ?...
— Foarte straniu, într-adevăr !...
— Aşadar, sunt exasperat şi nu întrevăd nimic !... Acum însă trebuie să plec ! Simt că iar se apropie momentul când trebuie să mă supun unui fel de ordin mental, un ordin categoric care îmi impune să... mă decuplez de lumea reală şi să mă integrez într-o altă lume, o lume virtuală... Voi deveni iar, pentru câteva ore... invizibil, pentru tine, pentru toţi... Oricum, dacă ne vom mai revedea, cred că va fi cândva, la miezul nopţii...
— Şi de ce tocmai la... miezul nopţii ?...
— Pentru că atunci sunt mai liniştit şi se pare că proteza asta cerebrală se deconectează pentru puţin timp de mine şi îmi recapăt şi eu libertatea... Am şi eu parte de câteva momente de libertate... La revedere...

Şi într-adevăr, peste puţin timp, Innus a dispărut !... Mărturisesc că eram... consternat, pur şi simplu !... Dacă îmi povestea cineva de toate astea, aş fi fost amuzat, fără îndoială ! Dar aşa, am văzut cu ochii mei cum a dispărut Innus !...

De la întrevederea asta, a trecut mult timp... Nu mai ştiam nimic despre Innus... În zadar mă interesasem de el... Nimeni nu voia să mă lămurească !...

În cele din urmă, m-am resemnat şi mi-am reluat activităţile zilnice... Timpul, marele prieten, marele vindecător, a făcut să mi se mai aline chinurile, neliniştile, frământările... Dar de uitat, nu am uitat, nimic !... A trecut astfel un an... Într-o noapte, m-am întors mai târziu acasă, aproape de miezul nopţii, după o petrecere cu nişte prieteni... Am intrat în apartamentul în care locuiam... Aici, l-am văzut pe... Innus ! Stătea tolănit pe un fotoliu şi mă privea. Mă privea cu ochi strălucitori.

— Bine ai venit, dragul meu, zise el...
— Innus ! Ce mai faci ? am strgat eu surprins peste măsură.
— Aşa cum ţi-am promis, ne revedem la miezul nopţii !... A trecut un an de chinuri. Dar am ajuns la o soluţie salvatoare ! Tu eşti singurul care mă poate salva.
— Cum ?...
— Ei bine, prietene, te rog să te apropii... Pentru a ieşi din lumile astea virtuale, lumi blestemate, de nesuferit, trebuie să te conectez şi pe tine la proteza cerebrală ! Fiind amândoi conectaţi la proteza asta, vom putea să întrerupem semnalele transmise de către proteză şi astfel vom întrerupe acest... chin...
— Nu prea înţeleg…

— Trebuie să-ţi mai spun că proteza cerebrală, a fost proiectată şi realizată iniţial pentru a înlocui la un moment dat creierul, dacă acesta ar fi fost distrus în totalitate... Numai că... se pare că a intervenit o eroare în construcţia protezei, nu ştiu ce, dar s-a întâmplat ceva şi aceasta a reuşit să mă domine în totalitate, cu toate că acum creierul meu, după trauma suferită şi-a revenit la normal... Numai că se află sub o continuă dominaţie a protezei cerebrale !... Dar nici nu pot să mă decuplez de proteză, întrucât este imposibil... Aş muri... instantaneu !... Nu este decât o singură soluţie... Să ne conectăm amândoi la proteză !... Dacă vrei să vorbesc mai pe înţelesul tău, pot să-ţi spun că în felul acesta, vom păcăli proteza, care nu va şti cărui creier să-i mai trimită fluxul de semnale care mă coordonează ! Pentru un timp vom fi liberi şi astfel, voi putea să scap de proteză !

— Bine, dar... nu mai înţeleg nimic !... Spuneai că proteza asta ţi-a fost implantată tocmai pentru a putea să trăieşti !...

— Să îţi mai spun ceva... Proteza cerebrală despre care vorbesc, aceea de care vreau să scap, este una experimentală, pe care am creat-o, dar numai pentru experimente... Aşadar, s-au strecurat nişte erori... Numai că, între timp, colegii mei au reuşit să creeze o altă proteză mult mai bună şi fără efecte secundare, pe care mi-au implantat-o... Numai că acum nu mai reuşesc să scap de prima proteză !... Dacă aş încerca să scap, aş dispare instantaneu !...

— Şi de ce tocmai pe mine m-ai ales pentru aşa ceva, adică să mă conectez împreună cu tine la această proteză ? De ce tocmai eu ?...

— Pentru că te consider un foarte bun prieten, pentru că am pentru tine o mare simpatie şi o mare încredere...

Mărturisesc că am fost peste măsură de măgulit de cuvintele lui Innus, aşa că am acceptat... A fost prima şi cea din urmă greşeală din viaţa mea !...

M-am apropiat de Innus, care m-a privit fix, cu ochi strălucitori, şi-a mişcat degetele, a înfipt apoi repede nişte fire de oţel în ceafa mea şi pe frunte şi apoi, lumea reală a început încet, încet, să dispară pentru mine... Am mai auzit, numai câteva hohote de râs ale lui Innus, precum şi nişte cuvinte...

— Ah, dragul meu, în sfârşit, am scăpat de... infern ! Am căutat mult până să găsesc un om naiv sau imprudent care să accepte asta... Dragul meu, de acum încolo, proteza asta cerebrală, acest demon scăpat din laboratorul de nanotehnologie, te va lua în stăpânire pentru... totdeauna ! Dar fi pe pace... Vei călătorii în lumi virtuale infinite... Şi să-ţi mai spun ceva... Nu toate lumile virtuale sunt îngrozitoare... Sunt şi unele foarte frumoase, splendide, în care poţi să rămâi o veşnicie, dacă vei vrea !... Va depinde numai de tine... Eu însă vreau să rămân deocamdată în lumea asta reală, în care mai am câte ceva de făcut... Apoi, cred că te voi urma în lumile virtuale... Şi cine ştie, poate că, într-o lume virtuală, ne vom revedea, iarăşi, la miezul nopţii !...

Apoi... totul s-a sfârşit pentru mine... Am intrat într-o lume virtuală de o neasemuită frumuseţe, în care m-am hotărât să rămân pentru totdeauna şi în care speram să îl revăd pe Innus... Oricând va dori el, nu numai la miezul nopţii...

MISTERUL UNEI NOPŢI DE VARĂ

"Simţul realităţii ni s-a dat pentru a ne orienta, dar şi pentru a face posibilă mirarea noastră în faţa neverosimilului realităţii."
LUCIAN BLAGA

Într-una din zile, pe la amiază, stăteam în faţa monitorului unui computer şi mă distram cu diverse jocuri, iar câteodată mă aventuram şi pe internet... Tocmai conversam cu o persoană, cu care stabilisem o legătură, prin intermediul acestei uriaşe reţele de comunicaţii care este internetul...

"Îţi scriam în precedentele mesaje despre obiectele zburătoare neidentificate, despre răpirile de persoane, pe care le fac... extratereştrii... Ei bine ce părere ai ? Ai avut vreodată o experienţă de genul ăsta ? Adică ai văzut un astfel de obiect zburător neidentificat ?... Ai fost răpit de către fiinţe extraterestre ?..."

După un timp de aşteptare, persoana mi-a răspuns...

"Ştiu multe lucruri despre astfel de obiecte stranii... Sunt unii savanţi care spun că obiectele zburătoare neidentificate ar fi nave de pe o altă planetă, alţii spun că ar fi nişte maşini de călătorit în timp. Alţii spun că ar fi nişte nave cu care călătoresc fiinţe din alte dimensiuni ale spaţiului, din Universuri Paralele, alţii afirmă că sunt un fel de manifestări paranormale, mai exact nişte materializări, alţii că sunt nişte iluzii optice sau chiar halucinaţii, iar alţii spun că nu sunt decât poveşti sau că toate astea fac parte dintr-o conspiraţie planetară... Pe de altă parte, trebuie să-ţi spun că nu am fost răpit niciodată de... fiinţe extraterestre ! Tu ai avut o astfel de experienţă ?"

Am stat un timp şi m-am gândit... Oare să-i povestesc despre o întâmplare petrecută cu mulţi ani în urmă ?... Da sau nu ?... Ce va crede despre mine ? Mă va considera nebun ? Şi totuşi... Ce-ar fi să-i scriu despre asta ? Ce-ar fi ?...

"Ei bine, da, am avut o astfel de experienţă... De fapt nu ştiu propriu-zis ce a fost... Îmi este oarecum teamă să-ţi povestesc despre ceea ce s-a întâmplat atunci, demult... Poate că vei considera... că nu sunt tocmai sănătos la minte..."

După un timp, în care am simţit o vie nelinişte, am primit următorul răspuns...

"Nu trebuie să îţi fie teamă !... Sunt nerăbdător să-mi povesteşti despre ceea ce s-a întâmplat... Sunt demult familiarizat cu evenimentele stranii care se produc în lumea asta... Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat..."

Ei bine după ce am primit mesajul acesta m-am liniştit şi am început să scriu... Iată povestea aceea, iată ceea ce mi s-a întâmplat, demult, cândva...

*"**M**ă întorceam cu trenul acasă, într-o seară călduroasă de vară, dintr-un oraş apropiat, unde avusesem nişte treburi. Ştiam că nu mă aştepta nimeni, decât... casa tăcută şi tristă şi câinele meu Nestor... Retrăiesc şi acum acele momente... După ce am coborât din tren, m-am suit pe bicicletă şi am pornit visător spre casă. Era noapte... Adia din când în când vântul, greierii ţârâiau, câinii lătrau şi un miros de regina-nopţii şi de iasomie mă îmbăta... Dar mai cu seamă stelele m-au fascinat – erau atât de multe, erau atât de mari, sclipeau atât de ciudat, încât simţeam în acel moment o chemare tainică, nedefinită...*

Eram pe bicicletă şi pedalam îmbătat de acea noapte minunată de vară... Nu mai ştiu cât am mers aşa, când deodată, în faţă mi-a apărut ceva, o formă nedefinită. Pentru moment nu i-am dat atenţie, mi-am zis că era numai o halucinaţie şi am continuat să înaintez...
Dar, după puţin timp, m-am trezit fixat de doi ochi strălucitori, fosforescenţi. Am crezut că era o pisică sau un câine, însă cu cât mă apropiam mai mult, cu atât intensitatea strălucirii ochilor creştea... În plus se auzeau şi nişte zgomote, ceva ca nişte mârâieli, ca nişte lătrături... Am început să tremur, totuşi nu mi-am pierdut cumpătul şi am apăsat mai tare pe pedalele bicicletei, apropiindu-mă vertiginos.. Dar, la un moment dat, acea arătare bizară, dispăru... Şi din nou mi-am zis că tot ceea ce văzusem, ceea ce auzisem, ceea ce simţisem, nu a fost decât o nălucire a minţii mele obosite, a firii mele un pic cam romantice... Cât de mult aveam să mă înşel, am văzut mai târziu, când din nou au apărut acei ochi strălucitori, fosforescenţi, halucinanţi... Nici nu am ştiut când m-am apropiat de acea nălucă şi am auzit clar mârâielile şi lătrăturile şi când i-am văzut ochii aceia fantastici ! Câteva clipe, care mi s-au părut o veşnicie, am rămas nemişcat ca o statuie ! Apoi am simţit că mă izbesc de ceva, de ceva tare, ca de un zid !... Mârâielile şi lătrăturile mă asurzeau, iar ochii, nemaipomenit de strălucitori, mă hipnotizau !... Am lăsat bicicleta şi am fugit !... Am fugit aşa, în noapte, aproape înnebunit de frică, mult timp... Şi fugind aşa, am auzit în liniştea nopţii, clar, clinchetul soneriei bicicletei pe care o abandonasem !... Nu m-am uitat înapoi, ci am continuat să alerg, spaima dându-mi energii nebănuite... Am alergat înspăimântat şi la un moment dat am ajuns în sfârşit, în faţa porţii casei în care locuiam... Am intrat aproape sleit de puteri în curte şi m-am aşezat jos, pe iarbă, să îmi revin şi să mă calmez... Am stat aşa mult timp, privind în gol, iar câinele meu Nestor era lîngă mine şi se gudura şi schelălăia... Şi deodată, privirile mi s-au îndreptat către poartă... Acolo, era acea fiinţă bizară care avea acei ochi strălucitori, fosforescenţi... Am intrat într-o magazie de lângă casă, am luat o furcă şi apoi m-am îndreptat spre acea arătare... Între timp, câinele se repezi spre acea fiinţă, lătrând furios... Cu cât se apropia însă de poartă, de arătare, cu atât lătrăturile se răreau, curajul îi dispărea şi începea să scheaune înspăimântat... Apoi se întoarse scheunând, privindu-mă cu groază şi se aşeză în spatele meu, scâncind neputincios. Şi... ciudat, dar în loc să mă cuprindă spaima, dimpotrivă, m-a cuprins o furie cumplită, incontrolabilă. M-am îndreptat cu furca spre acea arătare stranie, intenţionând să o lovesc. În acel moment, am simţit o zdruncinătură puternică... Apoi m-am aşezat jos, pe iarbă, aşteptând să văd ce avea să se mai întâmple... Dinspre poartă mă ţintuiau în continuare acei ochi halucinanţi... Privem şi eram privit...
Am simţit atunci că pentru mine, timpul parcă încetase să mai existe !... Simţeam că stelele coborâseră pe... Pământ şi sclipeau, sclipeau misterios... Apoi am fost cuprins pe neaşteptate de o toropeală care mă cuprindea din ce în ce mai mult...
Apoi nu am mai simţit nimic... Am adormit... Când m-am trezit, era dimineaţă.
Roua uda iarba şi strălucea în bătaia razelor solare, iar picăturile de rouă păreau mici diamante... În faţa porţii stătea un om cu o bicicletă şi mă privea uimit...

Mi-a spus că găsise bicicleta pe drum şi m-a întrebat dacă nu cumva este bicicleta mea... I-am spus că într-adevăr, bicicleta este a mea... Omul clătină din cap şi apoi se îndepărtă, iar eu am rămas în continuare jos, pe iarba umedă, tăcut, îngândurat, privind în zare, undeva, departe..."

Am aşteptat apoi răspunsul persoanei cu care corespondam...

"Interesantă poveste... Şi mai cu seamă... adevărată !..."

Am fost foarte surprins de acest răspuns... În fond, de unde ştia că povestea asta a fost adevărată şi că nu a fost o simplă... fantezie ?... I-am scris asta...

"Scuză-mă că te întreb aşa... direct... Dar... de unde şti că întâmplarea asta a fost... adevărată ?"

Aproape imediat mi-a apărut pe monitor... mesajul...

"Simplu... Pentru că acea... fiinţă cu acei ochii... halucinanţi, fosforescenţi... am fost... eu !... Eu şi nimeni altul !"

Am fost consternat citind mesajul acesta... I-am răspuns imediat...

"Ai fost... tu ? Atunci, de fapt... cine eşti ?"

Imediat a apărut şi răspunsul...

"Am să-ţi spun... Ei bine sunt o fiinţă de pe o altă planetă, aparţin unei alte civilizaţii, o civilizaţie care a apărut cândva, la începutul Universului, şi care a ajuns la o anumită înţelepciune... Dar mai înainte de asta, să-ţi mai spun ceva... Ceea ce mi-ai povestit tu nu este complet... Pentru că, după ce ai adormit, te-am răpit... Ei bine, ai fost dus la bordul unui... obiect zburător neidentificat – păstrez acest nume pentru a denumi cosmonavele noastre – şi aici ai fost supus la mai multe investigaţii... Apoi am făcut împreună o călătorie pe una dintre staţiile noastre cosmice... Ai fost uimit de înfăţişarea noastră, de felul nostru de a fi, de realizările noastre... Apoi te-am adus înapoi... Când te-ai trezit, nu îţi mai aminteai nimic din ceea ce ai văzut pe staţia cosmică... Stăteai pe iarba umedă şi priveai năucit, undeva, departe..."

O vreme nu am putut să răspund nimic la acest mesaj... Dar am primit un altul de la interlocutorul meu...

"Ei bine aşa a fost !... Nu îţi mai aminteşti nimic din toate astea, pur şi simplu pentru că memoria ta... este foarte instabilă din păcate, nu persistă mai nimic din ceea ce simţi sau din ceea ce gândeşti... Reţii numai ceea ce îţi convine, ce nu îţi convine, uiţi foarte uşor... Noi nu te putem forţa să memorezi totul...
Contrar a ceea ce se scrie, se spune sau se crede, noi nu suntem fiinţe rele, distrugătoare, egoiste sau mârşave... Dimpotrivă... Nu impunem nimănui nimic... Noi oferim, dar nu impunem !... Aceasta este legea noastră... Desigur că sunt şi excepţii, dar atât... Sunt excepţii şi nimic mai mult... Uneori, putem fi socotiţi răi sau chiar mârşavi... În sensul că uneori, mai încălcăm legea... Dar o facem totuşi spre binele vostru... "

Am fost atât de uluit încât nu mai ştiam nici ce să cred, nici ce să scriu... Stăteam şi priveam monitorul... Atâta tot... Priveam monitorul... După un timp, pe ecran, a apărut alt mesaj...

"Ştiu că eşti foarte mirat de ceea ce îţi scriu şi că te întrebi dacă nu cumva ai de-a face cu un nebun sau cu un individ care vrea să râdă de tine... Ei bine, află că nu este aşa... Peste cinci minute voi fi la tine şi te voi invita foarte politicos să ai amabilitatea să mă însoţeşti într-o călătorie mai deosebită... Mai deosebită, fiindcă vom merge în spaţiu, apoi vom face o călătorie în timp şi vom vizita diverse epoci istorice, iar apoi, vom face o altă călătorie în Universuri Paralele... Ai aşadar timp suficient să te pregăteşti..."

Ce puteam să mai scriu ?... Doar atât...

"Cu toate astea, cred că voi refuza amabila ta invitaţie de a călători în Spaţiu, în Timp, în Universuri Paralele... Pur şi simplu, nu îmi doresc decât o viaţă liniştită şi atâta tot... !"

Imediat a apărut şi mesajul...

"Acum nu mai ai de ales dragul meu... Cu voia sau fără voia ta, vom face călătoria... Chiar dacă nu vrei, tot o vom face... Chiar am să te răpesc, dacă altfel nu se poate... În fond şi la urma urmei, nu mi-am pierdut vremea cu tine şi nu ţi-am scris toate astea numai pentru a te distra... În fond, nu este treaba mea că nu eşti atent, că eşti imprudent şi comunici cu toată lumea pe internet... Printre nenumăratele fiinţe care apar aici, pe internet, pot fi şi fiinţe ca mine... Pentru că noi, fiinţele de pe alte planete, suntem demult printre voi şi vă urmărim...
Mărturisesc că uneori ne face chiar plăcere, că ne amuzăm... Alteori însă, nu... Nu ne face plăcere... Aşadar, te rog să te pregăteşti... Nu pierde timpul !..."

În sfârşit, mai voiam să ştiu ceva...

"Spuneai că... am făcut împreună o călătorie pe una dintre staţiile voastre cosmice... De ce trebuie să mai fac încă o călătorie ?"

Pe ecran a apărut răspunsul...

"Nu pot să îţi explic... Este prea complicat... Tot ceea ce pot să-ţi spun este că imprudenţa se plăteşte ! În locul tău putea fi oricine... Numai că s-a întâmlat ca tocmai acum şi tocmai aici, în acest loc şi în acest moment să dau peste tine... Eu căutam un om pe care să-l invit să mă însoţească în călătorie... A fost numai o coincidenţă extraordinară faptul că ne-am întâlnit încă dată !... Dar acum gata cu vorbele ! Te rog să te pregăteşti !"

Comunicarea s-a terminat aici... Am aşteptat apoi, resemnat, să se ivească fiinţa aceea... Şi după aproape cinci minute, a apărut... A apărut fiinţa aceea misterioasă, cu acei ochi fosforescenţi, halucinanţi care, mi se adresa, cu acel limbaj asemănător unor mârâieli şi lătrături... Îmi spunea că trebuie să o urmez, într-o călătorie, care poate că nu se va termina niciodată...
Da, îmi spuneam în gând, ar fi trebuit să fiu mai atent atunci când comunicam cu diverse persoane pe internet...
Pentru că, iată, acum am dat peste un... extraterestru... Şi nu este o glumă, nu este o farsă !...
Într-adevăr, este o fiinţă de pe o altă planetă !...
Dar acum degeaba îmi mai fac reproşuri... Este prea târziu şi este inutil !...
Ce va fi va fi !...

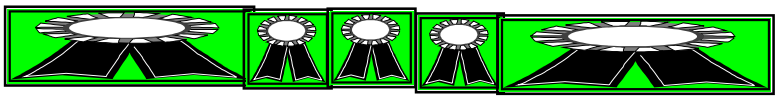

S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTR-UN SPITAL

"Sufletul singur va fi stând
Sub recea piatră de mormânt;
Şi nimeni, între mulţi nu va
Să ispitească taina ta."
EDGAR ALLAN POE

Individul stătea lungit pe patul alb, obişnuit, de spital şi privea tavanul încăperii mici, unde fusese adus cu o zi mai înainte. Alături, asistenta medicală care îl veghease mereu, obosită peste măsură, aţipise. Capul se aplecase într-o parte, ochii se închiseseră, iar răsuflarea devenise sacadată. Deodată, individul se mişcă, deschise gura şi răcni. Un răcnet neomenesc, de animal însetat de sânge. Răcnetul o trezi şi o sperie cumplit pe asistentă care sări de pe scaun şi fugi spre uşă. O deschise şi se ciocni de medicul de gardă.

— Ce s-a întâmplat ? strigă doctorul.

— A... a... răc... răc... răcnit ! îngână asistenta temurând de emoţie.

— Te rog să te liniştesti, o calmă doctorul. Spune, în general, cum s-a comportat până acum, până să răcnească atât de îngrozitor ? Toţi am auzit acel urlet neomenesc şi mărturisesc că m-am înfiorat pentru câteva secunde...

— Până acum a stat nemişcat... Abia, abia dacă respira... Stătea şi privea tavanul... Am încercat să vorbesc cu el, dar... în zadar ! Nu a spus nimic, nici măcar un cuvânt ! Apoi l-am lăsat şi am vegheat în continuare. Apoi... apoi, mărturisesc că am moţăit... Şi apoi am auzit urletul acela îngrozitor !...

— Bine, bine, te poţi duce acasă... Du-te, du-te şi odihneşte-te. Dormi, du-te la cinema, citeşte... Vino poimâine. Du-te, haide ! Să le spui doctorului Tagart şi asistentei Margon să vină aici... Sau mai bine lasă. Îi voi chema eu dacă va fi ceva urgent. Voi încerca să aflu mai multe despre acest individ. La revedere !

— La revede, domnule doctor Oroles !

Asistenta ieşi, iar doctorul se apropie de individ...

— Nu te apropia de mine ! răcni deodată individul. Vei muri ! Sunt radioactiv !

— Stai ! Te rog să te liniştesti, te rog să te liniştesti ! Ce ai spus ? Eşti radioactiv ? De fapt toţi suntem, toţi oamenii, toate vietăţile de fapt, conţin în organismele lor izotopi radioactivi aşa încât se poate spune că... toţi suntem... radioactivi !...

— De fapt te-ai şi contaminat... Poţi verifica aceasta la orice detector de radiaţii !... Ascultă ! Să-ţi povestesc tot ! De altfel, de-acum nu mai are importanţă, oricum voi muri şi m-am gândit că ar fi mai bine să se ştie...

Doctorul Oroles îl privi cu interes... Era un om cu o constituţie fizică puternică, însă privit cu atenţie se putea constata că totul la el era asimetric. Forma capului era neregulată, un ochi era mare, iar celălalt, era minuscul, nasul, urechile, gura, gâtul, aveau o ciudată formă neregulată.... Apoi, trupul şi membrele erau şi ele diforme. Mâinile, una mare, cealaltă mică, la fel şi picioarele. Aceste asimetrii şi neregularităţi se asamblau în mod ciudat şi formau un om bizar...

— Ascultă ! reîncepu discuţia individul, toate cele ce-am să-ţi spun, sunt adevărate !... Dacă are vreo importanţă, mă numesc Otarin… Vârsta ? Nici nu mai ştiu câţi ani am… În sfârşit, nu are importanţă… M-am născut, cândva, demult, demult… Taică-meu era medic psihiatru… Abia începusem să devin "conştient de mine însumi", aşa cum spunea tatăl meu, abia ştiam ce trebuie să fac, cum trebuie să fac anumite lucruri, că părintele meu, a început să mă instruiască… Am primit o educaţie riguroasă. Mai mult decât atât, învăţasem o serie de tehnici de concentrare a atenţiei şi de autosugestie care îmi permiteau să mă autocontrolez şi de asemeni să mă detaşez de lumea imediată a simţurilor, să mă cufund în mine… în mine însumi, dacă poţi înţelege asta… După câţiva ani, am ajuns la o foarte mare putere de autocontrol, de concentrare, de autoanaliză şi autosugestie, de dirijare a voinţei… Îmi puteam sincroniza ritmul cardiac şi cel respirator. Apoi, îmi sincronizam ritmurile diferitelor organe, spre exemplu ale glandelor endocrine, ale ficatului, ale stomacului, ale rinichilor… După un timp, prin eforturi susţinute, am ajuns să pun sub controlul conştiinţei, să sincronizez ritmurile funcţionale ale unor grupuri întregi de celule, ţesuturi, organe, aparate, sisteme. În ultimă instanţă reuşisem să sincronizez funcţionarea tuturor celulelor care alcătuiau corpul meu. Pentru mine, a fost o realizare extraordinară ! De fapt ştiam cum funcţionau organele interne, cum creşteau, cum evoluau…

— Foarte intersant, spuse doctorul Oroles. Altceva, ce mai simţeai ?

— Simţeam, eram conştient de modul cum se desfăşura metabolismul, ştiam că mă dezvolt şi pur şi simplu ştiam cum se divid şi cum mor celulele ! Dar, într-o zi, într-o clipă de neatenţie poate, nu îmi amintesc ziua aia, momentul acela, este ca o pată, ceva ca… un vid în memorie… în sfârşit, acum nu mai are importanţă, ei bine, atunci, atunci nu am mai putut să controlez funcţionarea şi sincronizarea atâtor celule şi drept urmare acestea au lucrat, dacă pot spune astfel, fiecare pe cont propriu… Începeam să mă deformez, să mă transform din om, în… monstru ! De multe ori leşinam ! Am supravieţuit datorită lui taică-meu… Şi îmi mai amintesc că eram alimentat artificial… Atunci, în ultima revenire la conştiinţă m-am concentrat foarte intens… Toate energiile mele au fost canalizate către un singur gând ! Să fac un salt în viitor, să ştiu ce se va întâmpla cu mine… Şi mă gândeam, mă concentram intens să fac saltul în viitor… Iniţial intenţionasem să fac un exerciţiu de premoniţie sau de clarviziune… Dar… a ieşit… altceva ! Cert este că după acel efort extraordinar de concentrare, am leşinat, epuizat, iar după un timp m-am trezit… Sau am avut impresia că m-am trezit… Să fi fost un vis ? Ştiu eu ? Poate… Sunt unele vise atât de… reale ! Aşadar când m-am trezit, stăteam lungit sau mai bine zis pluteam, pluteam... Eram într-o incintă în care se găsea o substanţă vâscoasă şi translucidă... Percepeam o lumină albastră… Am fost uluit, stupefiat ! Apoi mi-am revenit şi am început să mă mişc… Puţin câte puţin… În fine tot mişcându-mă prin substanţa aceea vâscoasă şi translucidă m-am izbit de un perete solid… cred că era făcut din sticlă sau poate din plastic, nu ştiu exact… Ciudat era faptul că trăiam, că nu mă sufocam ! Într-adevăr, respiram… substanţa aceea vâscoasă ca şi cum aş fi respirat aer !... Şi mă simţeam… extraordinar de bine, ceva cam… în genul… extazului… adică eram împăcat cu mine însumi şi eram cuprins de o plenitudine şi o euforie greu de descris… Cât timp am stat aici nu aş putea să spun ! De altfel, durata de acum încolo devine ceva obscur, nedeterminat !...

— Foarte ciudat, spuse doctorul Oroles…

— Cert este că, deodată, se făcu întuneric, iar după alt timp se făcu iar lumină, era o lumină albă şi mă aflam pe un platou muntos, iar în faţa mea se afla o clădire care avea o formă cubică, având mici ferestre circulare ici şi colo, ca nişte hublouri… După un timp, din clădirea aceea a ieşit… un om ! Un om înalt şi slab, îmbrăcat cu un combinezon argintiu. S-a apropiat de mine şi m-a privit. La început a fost mirat, apoi a fost surprins… Apoi a scos dintr-un buzunar al costumului un obiect asemănător unei lanterne, l-a îndreptat în direcţia mea, iar eu… am leşinat ! Când m-am trezit, parcă eram alt om. Ei bine, eram conştient de faptul că posedam nişte informaţii pe care, cu un timp în urmă, nu le aveam ! Îmi spuneam că fusesem instruit rapid, prin cine ştie ce metodă ! Poate prin implantarea în centrii mei nervoşi a unor microprocesoare moleculare şi a unor traductori moleculari, prin procedee nanotehnologice… Cine ştie ? Oricum, ştiam, înţelegeam, printre altele, limbajul folosit de acele "arătări" cu aspect uman… Astfel, am înţeles că mă aflam undeva în viitor, cu mult faţă de epoca mea, care se părea că apusese demult… Am mai aflat că acea clădire aparţinea unei societăţi pentru utilizarea şi promovarea clonării, a ingineriei genetice şi a nanotehnologiei. Una dintre principalele activităţi ale acelei societăţi era aceea de a clona pe toţi oamenii care doreau acest lucru…

— Interesant, dar nu pot să cred, spuse Oroles.

— Ei da, aşa a fost ! Pare straniu poate, dar erau puţini astfel de indivizi care să dorească să fie clonaţi, în condiţiile în care omenirea ajunsese să nu ducă lipsă de nimic şi în care tot ceea ce ţi se cerea, era… doar să trăieşti ! Pe atunci se făcea o propagandă intensă pentru extinderea clonării, cu atât mai mult cu cât întreaga experienţă de viaţă, cunoştinţele, talentele, tot ceea ce defineşte aşadar un om, o personalitate, toate astea erau tranferate copiei sau altfel spus, clonei… Şi în timp ce organismul îmbătrânea şi murea, rămânea copia organismului care îşi continua viaţa mai departe… Unii mai sufereau totuşi de boli incurabile, ei bine, nu cancer sau SIDA, acestea deveniseră boli banale, uşor de tratat, erau în schimb alte boli, de exemplu pronedirul. Boala aceea numită pronedir, era caracterizată printr-o degenerescenţă a întregului sistem endocrin şi care se sfârşea cu malformaţii, cu idiotizare şi apoi cu moartea organismului… Acei indivizi care sufereau de astfel de boli, apelau la tehnicile de inginerie genetică, la nanotehnologii şi apoi la tehnicile de clonare… Cei mai mulţi însă doreau fie să se regenereze şi să se "conserve" în nişte recipiente speciale, fie utilizau vechile metode, însă modernizate, ale protezelor ultrasofisticate…

— Incredibil, strigă doctorul Oroles.

— Voiam să obţin mai multe informaţii despre acea lume a viitorului, însă un accident stupid mi-a zădărnicit planurile de explorare… Tot rătăcind prin coridoarele clădirii Societăţii pentru Utilizarea şi Promovarea Clonării, Ingineriei Genetice şi Nanotehnologiei, după cum am aflat că se numea acea instituţie, am nimerit la secţia "Himere". La acea secţie se făceau tot felul de experimente genetice, fie pentru obţinerea unor organisme noi, fie pentru obţinerea unor organisme dispărute, cum ar fi reptilele gigantice – probabil, în amintirea unui mare succes editorial şi cinematografic din secolul douăzeci, numit Jurassic Park…

— Da, îmi amintesc de acel film, spuse Oroles.

— Ei bine, am nimerit la secţia "Himere" şi la un moment dat, am fost prins de nişte braţe metalice şi imobilizat. Alte braţe îmi fixau un fel de cască pe cap, apoi nişte brăţări la mâini şi la picioare şi apoi, o centură… Totul a durat atât de puţin, încât nici nu am avut timp să mă dezmeticesc şi nici ceilalţi să intervină. După foarte puţin timp, mi s-a dat drumul… Dar… aici este problema…
— Ce problemă ? întrebă doctorul Oroles.
— Întreaga mea conştiinţă, întreaga mea experienţă, fusese copiată, iar copia transferată într-un creier uman transplantat în trupul unei reptile gigantice… adică în trupul unui… Tyranosaurus Rex, care fusese sintetizat cu puţin timp mai înainte, iar creierul provenea de la un hibrid om-bivol, un hibrid nereuşit… După cum am aflat, nimerisem tocmai în zona de acţiune a ciberonului, care a operat imediat… Cum a fost posibil aşa ceva ? Iată problema !... Era o senzaţie ciudată, cel puţin în primele momente, să fi în două locuri în acelaşi timp şi să ai înfăţişări diferite... O înfăţişare umană, adică… a mea şi alta, a celei mai sângeroase reptile care a existat vreodată pe Pământ, adică Tyranosaurus Rex şi având… creierul unui hibrid !...
— Sunt pur şi simplu stupefiat, strigă doctorul Oroles.
— Cu timpul, totuşi, apar deosebiri, identitatea se pierde, experienţa nouă acumulată se suprapune şi se combină cu experienţa veche şi în final, dedublarea dispare şi… se revine la individualitate, deşi ceva comun mai persistă totuşi. Dar, mai târziu, s-a întâmplat ceva îngrozitor !...
— Ce poate fi mai rău ? Ce s-a mai întâmplat ? întrebă surprins Oroles.
— Mă aflam tot aici, la secţia "Himere". Mă învârteam din nou fără rost, încoace şi încolo… Când, deodată, atenţia mi-a fost atrasă de un urlet extraordinar… Era urletul de luptă al lui Tyranosaurus Rex, care se apropia de mine. Labele şi coada izbeau cu furie podeaua, iar botul căscat lăsa să se vadă colţi înfiorători… Eram paralizat, picioarele îmi tremurau… Nu ştiu ce să mai spun, dar aşa spaimă dementială nu mai simţisem niciodată ! Atunci, am urlat îngrozit şi… mi-am pierdut cunoştinţa… Când m-am trezit, eram prăbuşit pe un trotuar. Un bătrân stătea şi se uita insistent la mine. Bătrânul îmi spunea că eu sunt Otarin, fiul lui şi că trecuseră treizeci de ani de la dispariţia mea ! Eu l-am întrebat cum de era aici, tocmai aici pe stradă, în momentul când… am apărut… Mi-a spus că de treizeci de ani se plimba mereu şi mereu, ziua şi o parte din noapte pe strada aceasta, întrebându-se mereu, ce s-a întâmplat cu… fiul lui… Apoi i-am povestit şirul întâmplărilor… A stat puţin nemişcat, gânditor. Apoi a clătinat din cap şi a murmurat ceva din care nu am priceput mare lucru. Spunea că, uneori, se poate călători în spaţiu şi în timp, printr-o concentrare psihică intensă...
— Cum anume se poate călători în spaţiu şi în timp printr-o... concentrare psihică intensă ? întrebă surprins Oroles... Este pur şi simplu... un basm...

— Ei bine, nu este un basm... Este ceva foarte complicat... S-ar părea că această concentrare psihică determină un efect straniu, numit efect de conversie informaţională a spaţiului şi a timpului… Prin acest efect, se formează, într-un anumit loc din Univers, un fel de tunel, prin care se poate trece din prezent în trecut şi în viitor… Apoi… apoi, nu mai ştiu exact ce s-a întâmplat cu mine… Cert este că într-o zi am făcut o vizită, taică-meu împreună cu mine, la un prieten de-al lui, un bătrân fizician, care lucra la un institut de cercetări nucleare. Am intrat în laboratorul unde se afla fizicianul, doctorul Zangor. Când am intrat, nişte sonerii au început să urle… înnebunite… Erau soneriile de la detectoarele de radiaţii... Zangor a spus că dacă aveam surse radioactive la noi, atunci trebuia să le lăsăm într-o sală alăturată... I-am răspuns că nu aveam surse radioactive...

— Este de necrezut, strigă doctorul Oroles.

— Surprins peste măsură, Zangor a apropiat o sondă detectoare de trupul meu şi atunci soneria a sunat cu maximă intensitate ! Zangor rămăsese perplex, apoi strigă, cuprins de spaimă, că este incredibil ce se întâmplă, că din două, una, sau m-am contaminat, dar nu ştie unde şi că ar fi trebuit, la doza asta, să fi fost mort demult sau că sunt un caz cu totul ieşit din comun, excepţional, poate unicat, un caz de… radioactivitate biologică reglată sau controlată într-un fel anume, putând fi vorba şi de transmutaţia biologică a elementelor chimice… Începu să se bâlbâie şi să devină incoerent. Apoi a fugit înspăimântat... În sfârşit, după un timp, am început să delirez... Apoi, am ajuns aici. Poate că te întrebi de ce am răcnit ? Pentru că mi se părea că sunt… Tyranosaurus Rex !...

— Te rog foarte mult să te linişteşti… Ai să te faci bine, îl încurajă doctorul Oroles, bătându-l pe umăr…

— Nu ! Voi muri, ştiu asta ! De altfel nici dumneata nu mai eşti într-o situaţie prea bună ! Eşti contaminat… radioactiv ! Şi asistenta… a fost contaminată ! strigă Otarin şi se înecă într-o tuse convulsivă.

Doctorul zâmbi. Un zâmbet plin de înţelegere şi milă, apoi îl întrebă:

— Cum se poate ? Cum ai devenit dumneata… radioactiv şi cum m-am contaminat şi eu şi asistenta ? Poţi spune ?...

— Ei bine, situaţia este aceasta... Datorită efectului de conversie informaţională a spaţiului şi a timpului, am făcut saltul din trecut în viitor şi apoi, am revenit în prezent... Trebuie să înţelegi că, în cazul călătoriei în timp, are loc, de fapt, translatarea tuturor atomilor şi a nucleelor acestor atomi care alcătuiesc organismul, iar această translatare se face simultan cu modificarea stărilor energetice ale nucleelor respective… Altfel spus, se induce un anumit fel de radioactivitate. Este un proces foarte complicat şi care va fi elucidat, cândva, în viitor… Mai departe, prin reacţie în lanţ sau prin inducţie, nu ştiu precis cum anume şi nici nu mă interesează să ştiu, am transmis această radioactivitate sau mai bine zis… bioradioactivitate şi dumitale şi asistentei şi altora..., aşa încât, asta este situaţia, eşti contaminat radioactiv ! oftă Otarin.

"Cine ştie, gândi doctorul*, cum o fi ajuns în halul ăsta de nebunie ! Am auzit că mulţi nebuni se cred împăraţi, oameni celebri, animale, ba chiar şi… obiecte, dar nici unul n-am auzit să se creadă că este… radioactiv ! Şi să aibe… viziunile astea !"*

Otarin se zvârcolea în pat. Pentru a-l mai linişti, doctorul îi făcu o injecţie cu un tranchilizant. Apoi ieşi din cameră…
Se întoarse peste o oră şi îl găsi pe Otarin mort ...
— Săracul nebun, cât trebuie să fi suferit ! murmură Oroles.
Dădu cadavrul în grija medicului legist. Apoi, mai stătu câteva minute la birou. Se simţea obosit. Voia să plece acasă, să facă un duş şi apoi să iasă în oraş. Se ridică de la birou, ieşi din clădirea impozantă a spitalului, se urcă în automobil şi porni spre casă. Pe drum, zări nişte lucrători care măsurau cu nişte aparate, radioactivitatea solului. Opri automobilul şi se îndreptă spre ei. Voia să-i întrebe ceva în legătură cu munca lor. Se apropie şi… încremeni ! Pe faţă i se putea citi groaza...
Toate detectoarele ţinute în mâini de lucrători, semnalau, printr-un fluierat prelung, apropierea unei… puternice **SURSE DE RADIAŢII...**

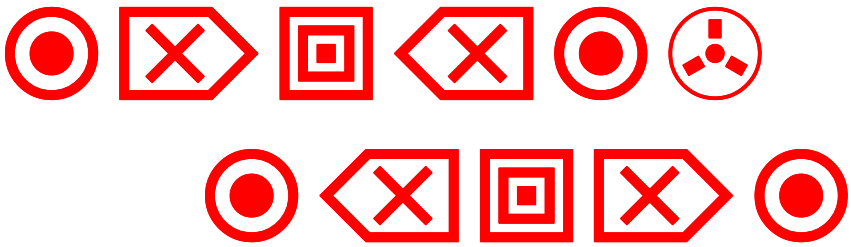

CEA MAI FANTASTICĂ LUME

"Adevărul este totdeauna straniu – mai straniu decât închipuirea."
Lord GEORGE GORDON BYRON

În oraşul Teresia, locuia un profesor de geografie care se numea Armand Eliade şi care era pasionat de ştiinţele exacte, de ştiinţele naturii şi în special de speologie… Trăia aici de peste douăzeci de ani, fiind în general un om retras, care îşi făcea puţini prieteni, dar care îi erau de nădejde. Împreună cu aceştia, obişnuia să cutreiere munţii şi peşterile. Locuia într-o casă modestă unde îşi primea prietenii şi cu care discuta, uneori de dimineaţa până noaptea târziu. Fumau, beau cafele şi discutau. Astfel, printre prietenii lui se numărau: distinsul doctor Potrag, profesorul de astronomie Donell, inginerul Rainer şi celebrul doctor chirurg Bantal, cel care mi-a povestit peripeţiile lui Armand Eliade. În continuare redau ceea ce mi-a povestit domnul Bantal, cu unele modificări, fără importanţă...

•

Profesorul Eliade, stătea singur în camera sa şi se gândea la multe dintre problemele ştiinţei, cum ar fi problema conservării organismelor vii, problema regenerării ţesuturilor vii, problemele gravitaţiei, problemele spaţiului şi timpului, problemele hiperstructurii Marelui Univers… Uneori, vara, se plimba pe străzi, prin parcuri, până noaptea târziu, cufundat în gânduri… Câteodată, se aşeza pe o bancă, într-un parc şi îşi amintea de viaţa lui trecută şi atunci era cuprins de nostalgie… Îşi amintea de pildă că, fiind copil, visa să construiască o navă cosmică şi să zboare spre stele, să umble aşa, la întâmplare, prin imensitatea cosmosului…

Chiar începuse să facă planuri şi modele ale navei cosmice… Altădată, îşi amintea, de lungile călătorii făcute în zonele muntoase, prin peşteri… În urma acestor călătorii, îşi făcuse o frumoasă colecţie de minerale şi roci precum şi o colecţie de… apă. Colecta apa râurilor, apa bălţilor, apa lacurilor de suprafaţă sau apa lacurilor subterane, în nişte recipiente cilindrice închise ermetic, după ce în prealabil le studia compoziţia chimică în micul laborator de fizică şi chimie pe care îl avea instalat într-o cameră a locuinţei sale… Într-o vară fusese să exploreze peşterile munţilor Bengator. După ce trecuse prin mai multe încăperi cu stalactite şi stalagmite ale unei peşteri, descoperise un lac subteran care continua să se întindă până la ieşirea din peşteră, ajungând apoi la suprafaţă, pe o întindere destul de mare. După ce luă probe de apă şi minerale, după ce mai exploră câteva peşteri, s-a întors acasă şi a făcut analiza apei şi a mineralelor, împreună cu doctorul Bantal. Studiul mineralelor nu a adus nimic senzaţional – erau nişte conglomerate complexe formate din mai mulţi oxizi. Studiul apei colectate, i-a produs o impresie extraordinară lui Eliade… Pregăti o lamelă pe care puse câteva picături de apă, după care o introduse în microscop… Ceea ce a văzut, îmi povestea doctorul Bantal, care privise şi el prin ocularul microscopului, i-a oprit respiraţia de emoţie ! Privind prin ocular, se putea observa ceva asemănător cu două celule vii care se părea că se aflau într-un fel de… luptă !... Fiecare voia să o înghită pe cealaltă ! La un moment dat, una dintre celule, emise o rază de lumină foarte intensă, în direcţia celeilalte celule, rază care aproape că l-a orbit pe profesorul Eliade şi apoi pe chirurgul Bantal. Uitându-se din nou prin ocular a putut vedea că celula lovită de raza de lumină îşi modifica forma… A urmat o nouă emisie de lumină de o şi mai mare intensitate.
În fine, procesul a durat cam un sfert de oră, până când, celula lovită de fasciculul luminos, se volatiliză pur şi simplu ! Rămăsese în centrul obiectivului celula care emisese fasciculul luminos şi care era, după cum îi spusese Eliade lui Bantal, asemănătoare radiaţiei emise de dispozitivele moderne numite lasere… Un alt fapt straniu l-a constituit acela că aparatul de detecţie a radioactivităţii, pe care îl folosea profesorul în scopul studierii emisiei radioactive a rocilor colectate, şi care în acele momente se găsea foarte aproape de microscop şi de recipientul care conţinea apa sau lichidul acela ciudat, ei bine, acesta semnaliza existenţa unei radioactivităţi intense !…
Uitându-se în continuare captivat prin ocularul microscopului, a observat că celula rămasă, se mări tot mai mult, până când se produse o explozie însoţită de o degajare intensă de lumină, căldură şi radiaţii !…
Au urmat alte experimente, efectuate cu ajutorul aparaturii pe care o avea Eliade… Din aceste experimente a reieşit că apa sau… substanţa aceea lichidă, era imposibil de datat, era foarte, foarte veche, existase, se părea, de miliarde de ani şi rezistase acţiunii factorilor geologici şi fizico-chimici ! Era un fapt uluitor !
Cum a fost posibil să-şi fi păstrat structura intactă !? Chiar dacă nu se putea şti cu exactitate vârsta preparatului, totuşi se desprindea ideea că era foarte veche ! În sfârşit, alte experimente, au arătat că lacul descoperit era de fapt, O RĂMĂŞIŢĂ A OCEANULUI PRIMORDIAL, A OCEANULUI CARE A DAT NAŞTERE VIEŢII, rămăşiţă care, printr-o şansă cu totul şi cu totul extraordinară, rezistase tuturor vicisitudinilor mediului şi, mai mult, evoluase într-un mod propriu, generând forme de viaţă deosebite, stranii… Aceasta a fost uluitoarea concluzie a primelor cercetări ale lui Eliade…

Făcând aceste descoperiri, Eliade s-a hotărât să mai facă o călătorie la peştera unde se găsea acel straniu lac – dacă se putea numi astfel… În această expediţie, profesorul a fost însoţit de doctorul Bantal, care mi-a povestit că, în timp ce mergeau spre peşteră, profesorul Eliade i-a spus...

"Doctore, după studiile pe care le-am făcut, am ajuns la concluzia că acest... lac, care prezintă două sectoare, unul subteran şi al doilea de suprafaţă, este de fapt o rămăşiţă minusculă a aşa-numitului ocean primordial, rămăşiţă care a reuşit să-şi păstreze identitatea în ciuda numeroaselor procese şi prefaceri ale planetei, a evoluat distinct, propriu, se pare, în sensul vehiculării unor energii specifice... Nu ştiu cum a reuşit să reziste până acum, dar mă aştept să găsesc nişte formaţiuni biologice stranii... După ce am studiat probele de apă şi probele biologice pe care le-am luat din lac, am ajuns la concluzia că există trei tipuri de vietăţi... Unele, pe care le-am denumit efemeroni, pentru că durata vieţii lor este extrem de scurtă, de până la maximum cinci secunde, majoritatea însă existând mai puţin de o secundă... Altele, pe care le-am denumit belocite, adică formaţiuni ale căror scop parcă este acela de a se distruge una pe alta, însă chiar dacă nu se distrug între ele, mor în mai puţin de trei ore printr-o degajare de energie, printr-o explozie şi, în fine, regeneronii, care trăiesc, se pare, un timp nelimitat şi care generează prin procese complicate, atât efemeronii cât şi belocitele şi, desigur, alţi regeneroni... Mă aştept aşadar, la orice ! Mă aştept să găsesc nişte formaţiuni biologice şi mai ciudate decât acelea pe care le-am întâlnit studiind probele !..."

Aşteptările nu l-au înşelat pe profesor. Ajungând în dreptul lacului subteran şi aşezând pe mal câteva dispozitive, a constatat câteva fapte ciudate... Ceasul şi radioul se dereglau, la fel şi alte aparate de analiză fizico-chimică a substanţelor, precum şi detectoarele şi analizatoarele biochimice...
Se vedeau valuri care se ridicau la înălţimi de aproape cinci metri, deşi nu se simţea nici cea mai slabă adiere de vânt... Aparatele mai indicau o creştere sensibilă a radioactivităţii... Eliade îl anunţă pe Bantal că intenţiona să exploreze lacul. Doctorul îl sfătui să fie prudent. Profesorul, îmbrăcat cu un costum special, impermeabil, se aruncă în lac, lăsându-l pe doctor pe mal. Acesta s-a aşezat pe o ridicătură calcaroasă, aşteptând întoarcerea profesorului... După cum mi-a povestit doctorul, primele minute au trecut atât de lent, încât a avut impresia că în acele minute erau concentrate, de fapt, decenii... Apoi, spunea el, a fost cuprins de... un fel de somn, de fapt era o stare de amorţeală, ceva între somn şi veghe, era o stare de toropeală, de moleşeală... Timpul părea suspendat... şi, în acea stare ciudată a avut un vis neobişnuit... Se făcea că din lac se desprindeau forme neregulate care apoi se avântau sus, mereu mai sus, mai sus, ieşeau din atmosferă şi intrau în spaţiul cosmic, în sistemul solar. Apoi depăşeau sistemul solar şi se răspândeau în galaxie. Aici, acele entităţi "aprindeau" stelele, amorsau reacţiile termonucleare, dar altele, dimpotrivă, "stingeau" stelele... Erau şi unele entităţi care făceau ca Soarele să aibe maxime sau minime de activitate... Visul se sfârşi brusc aici... Revenindu-şi din acea stare ciudată, doctorul Bantal îl văzu pe Eliade ieşind din acel... "lac"... Se aşeză obosit lângă doctor. Privindu-l, doctorul îngălbeni...
Lângă el nu mai stătea profesorul Eliade, aşa cum îl ştia, stătea un moşneag împovărat de ani...

"Am fost în cea mai fantastică lume, îi spuse Eliade doctorului*, în lumea în care ar fi putut ajunge tot ceea ce este viu pe această planetă şi asta demult, demult, dacă nu ar fi avut loc nişte evenimente care au zădărnicit acea direcţie de evoluţie... Nu a mai rămas acum decât acest fragment infim... Da... Cea mai fantastică lume... Ce pot să fac să descriu această lume ? Cum să o fac ? Întrece orice închipuire ! Încerc totuşi să o descriu în frânturi de propoziţii: nemărginire..., fenomene stranii..., putere copleşitoare..., timp fără limite..., forme exotice..., imagini din alte Universuri..., senzaţii terifiante..., linişte profundă..., particule elementare..., lumină strălucitoare..., întuneric absolut..., frig îngrozitor..., căldură insuportabilă..., gânduri, gânduri, gânduri..., fulgere, sclipiri... Ce să-ţi mai spun ? Cum să mă exprim ?... Hai să mergem !"*

Doctorul a crezut că profesorul îi va destăinui şi alte detalii... Dar acesta se mulţumea să tacă... În cele din urmă, la insistenţele doctorului, îi spuse acestuia că, poate altă dată, când va fi într-o stare mai bună, îi va destăinui alte amănunte în legătură cu această... "*lume fantastică* "... Iar dacă voia cu tot dinadinsul să afle, nu avea decât să intre în "apele lacului"...
Bantal nu a vrut să se scufunde în apele lacului, văzându-l pe profesor împovărat de bătrâneţe, după ce mai înainte cu puţin timp, era plin de energie, de tinereţe... Au plecat apoi, ducându-se fiecare la casele lor...

◈
◈ ◈

Şi totuşi, împins de curiozitate, după câteva zile, doctorul Bantal, l-a căutat pe Eliade fiind hotărât să se scufunde în... "apele lacului"... Dar... profesorul dispăruse... Nimeni nu a ştiut să spună ce s-a întâmplat cu el, dar doctorul Bantal a bănuit că se dusese din nou la acel lac straniu şi probabil că explora iarăşi "apele" acestuia... Curios să afle ce înseamnă toate astea, se hotărî să plece, dar mai înainte de a întreprinde călătoria, m-a chemat şi mi-a spus despre ceea ce descoperise Armand Eliade... Apoi m-a rugat să-l însoţesc în acea aventură... Am ajuns apoi în zona lacului. Doctorul s-a îmbrăcat cu costumul de scafandru şi s-a scufundat. Am aşteptat... Şi apoi... Realitatea a devenit halucinantă... M-a învăluit o lumină verde, după care au urmat viziuni... Nici sunete, nici... nimic altceva... Numai viziuni... Apoi... Nu am mai ştiut nimic ! Dar, după un timp, am fost conştient, teribil de conştient de faptul că... fac parte din... "apa" aceea !... Şi, după alt timp, am fost conştient şi am simţit că... **SUNT PREZENT PRETUTINDENI, DE LA ÎNCEPUTUL ŞI PÂNĂ LA SFÂRŞITUL UNIVERSULUI !**

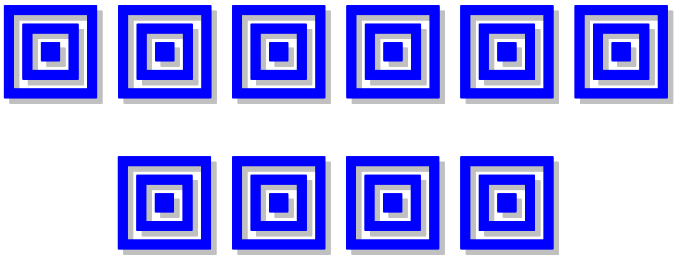

FANTASME...

"Mort e acela de care nimeni nu-şi mai aminteşte."
SAADI

Se afla în faţa intrării unui tunel. Şovăi puţin înainte de a intra, apoi merse, merse mult şi i se păru că tot înaintând, tunelul cobora. Acesta era lat de aproape doi metri şi înalt de trei metri. Pereţii erau din piatră netedă... La un moment dat obosi şi se opri. Stătu câtva timp nemişcat, respirând profund. Ce aer ciudat ! Părea să fie ozon... Un aer rece şi umed, dar tonifiant, după cum i se părea... Porni din nou şi merse mult, mult... Cine ştie cât ? Apoi văzu că tunelul se sfârşea într-o încăpere imensă şi luminată intens. Lumina venea parcă de pretutindeni... În depărtare văzu o sferă care strălucea în lumina aceea puternică... Se apropie. Era o sferă transparentă, având un diametru de circa zece metri. În interiorul sferei observă... o cale ferată miniaturală pe care circulau mici garnituri de trenuri, care treceau peste multe poduri şi treceau prin numeroase tuneluri....
Mai erau câteva zeci de vile miniaturale, munţi miniaturali şi chiar un teleferic...
Toată construcţia reproducea o aşezare montană din secolul douăzeci... Dar văzu şi... oameni minusculi, erau şi animale şi vegetaţie. Şi totul era atât de firesc !... Vedea mişcarea neîntreruptă a trenurilor, a oamenilor, a animalelor şi chiar sesiză prezenţa unei microatmosfere din care se revărsau fulgi de zăpadă abia vizibili !
Privi fascinat activitatea din sfera transparentă, apoi, după un timp, merse mai departe şi văzu alte şi alte sfere transparente în care erau reprezentate momente din istoria omenirii, totul fiind atât de natural, încât părea să fie... realitatea însăşi ! Apoi văzu un şir de instalaţii complicate, un şir de ţevi, de discuri şi de alte dispozitive, având diverse forme.

"Aici, îşi spuse, *sunt laboratoarele în care se sintetizează chemoizii, adică nişte substanţe deosebite care sunt de mii de ori mai mici decât substanţele chimice... obişnuite... Particulele elementare care le alcătuiesc sunt stabilizate de un anumit câmp fizic care le conferă proprietăţi diferite de cele ale elementelor chimice, în anumite privinţe..."*

Nu se mira că ştia asta... Pur şi simplu ştia !

"Acum să merg mai departe ! Ah, iată aici instalaţiile de comandă ale cosmonavei... Pământ... Cosmonava Pământ... O cosmonavă părăsită, dar care încă are comenzi automate... Dacă aş merge mai departe, aş găsi nenumărate dispozitive, nenumărate instalaţii şi maşini care fac ca această cosmonavă să funcţioneze. Cine a construit-o şi de ce ?
Apoi... de ce a părăsit-o ? Nu ştiu şi nici nu încerc să aflu... Cel puţin deocamdată... Mai târziu, poate, cine ştie ? Uite, dacă aş mişca dispozitivul ăsta, aş putea să provoc, în cine ştie ce regiune a Pământului, fie un seism, fie erupţia unui vulcan, fie un uragan... Ba chiar aş putea acţiona asupra biosferei, chiar şi asupra oamenilor !...
Este… o cosmonavă deosebită, seamănă cu o planetă, dar în realitate nu este...
Dar... mai bine să mă întorc... "

Parcurse drumul în sens invers şi după un timp ajunse în faţa unei sfere transparente... a primei sfere transparente...

"Ah, iată paradisul ! Toate fiinţele din această sferă, ca şi din celelalte, sunt vii, trăiesc ! Da, trăiesc, trăiesc o viaţă veşnică ! Şi sunt fericiţi... Cel puţin atât cât pot eu să înţeleg fericirea, în limitele impuse de intelectul meu mărginit... Cum pot trăi vietăţile acelea ? Probabil că sunt alcătuite din... chemoizi, au o structură biologică mult mai profundă decât o am eu şi alţii ca mine... Dar, tare mult aş vrea să trăiesc şi eu în paradisul ăsta !"

Se uită mai atent la sfera transparentă, îşi apropie ochii de ea şi a văzut desluşit că unul dintre minusculii "oameni", îi făcea semne cu mâna !....

"Ah, cine este cel care îmi face semne cu mâna ? Oare ce simte, ce gândeşte acea fiinţă ? Oare ştie că va trăi veşnic ?... Aş vrea să fiu şi eu o fiinţă nemuritoare ! Oare cum aş putea să trăiesc... veşnic ? Pe mine eternitatea mă atrage irezistibil... Dar... ce se întâmplă ?"

Încăperea aceea imensă era zguduită puternic. Tunelul prin care venise cândva, se astupă, tavanul se prăbuşi închizând ieşirea...

"Se pare că sunt condamnat să mor aici !... Dar... cu toate astea, ştiu că, într-un fel sau altul, toate vieţuitoarele sunt nemuritoare ! Noi toţi suntem... conservaţi în timp ! Dacă cineva din acest timp, din epoca aceasta, din prezentul acesta va călători în timp, în trecut, acum o mie de ani, va găsi fiinţele vii de atunci... Şi mai ştiu că toate fiinţele care au existat sau care vor exsita, vor fi... luate din epoca în care au trăit de către alte fiinţe, atotputernice şi vor fi strămutate, undeva, cândva, în Universul acesta nesfârşit, unde vor trăi veşnic..."

În acel moment încăperea a fost zguduită din nou, mult mai puternic... Căzu, iar în cădere se lovi cu capul de podea... Leşină... apoi, agoniză... Muri... Înainte de a muri, se gândi că o fiinţă, un om poate, cândva, peste mii de ani, va călători în timp şi îl va găsi, îl va lua de aici şi îl va duce undeva, în Univers pe o planetă minunată şi acolo, va trăi... **VEŞNIC**...
VA FI ŞI EL NEMURITOR, CA ATÂŢIA ALŢII !...

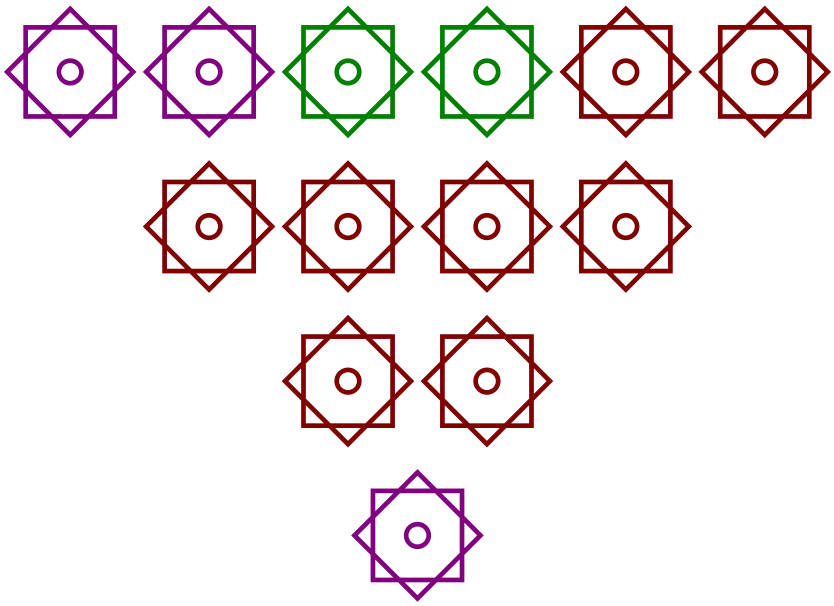

INCREDIBIL !

"Cea mai mare parte a acestei lumi e pentru noi ca şi cum n-ar fi nimic."
RABINDRANATH TAGORE

În depărtare văzu o floare uriaşă. Părea să fie de douăzeci de ori mai mare decât el; era ca o peşteră, iar în adâncurile ei văzu o fiinţă pe care numai în vis o putea vedea… Ademenit, omul alergă dar când ajunse în dreptul florii, obosi. După ce se odihni, se aşeză pe o suprafaţă de alunecare verticală şi se prăbuşi în caliciu ca într-o prăpastie. Omul dornic de cunoaştere a căzut în capcană. El simte pericolul şi îşi caută scăparea în fugă. Încearcă iarăşi şi iarăşi să se urce pe suprafeţele alunecoase, abrupte, dar zadarnic, nu găseşte punctul de sprijin. Îl cuprinde panica… Toate eforturile de a scăpa din această "închisoare" eşuează. Obosit, sleit de puteri, epuizat, abandonează. Oare soarta lui va fi pecetluită ? Trebuie să îşi aştepte moartea ? Şi atunci, din capătul întunecatului culoar al temniţei, apare o lumină difuză. Este oare o ieşire, o nesperată salvare ?
Instinctiv se târăşte spre ea, dar se loveşte de un perete ca de un fel de geam. Peretele este într-adevăr transparent, dar pentru prizonierul păcălit din nou, tot atât de impenetrabil ca şi peretele unei închisori… Se întinde epuizat şi deznădăjduit…
Ce se va întâmpla cu el acum ?
Un timp a stat nemişcat, apoi o toropeală plăcută l-a cuprins şi în cele din urmă, a adormit…
Când s-a trezit, a văzut soarele sus pe cer, a văzut iarba care îl înconjura şi a respirat aerul curat, întremător. Se simţea atât de bine !…
"Ce a fost asta ? Un vis sau ce altceva ?" se întrebă neliniştit…

◈

Au trecut câţiva ani de la întâmplarea asta. Acelaşi om, în faţa uşii cabinetului de consultaţie al unui cunoscut medic. A aşteptat un timp, apoi, când îi veni rândul la consultaţie, intră în cabinet. Medicul îl întrebă...
— Ce boli aţi mai avut ?
— Hepatită, rujeolă, gripă…
— Nimic altceva ?
— Nimic !
— Deci nu aţi fost niciodată atât de grav bolnav, încât să trebuiască să fiţi operat ?
— Nu… Niciodată !
— Şi totuşi văd urmele unor cusături în dreptul stomacului, în dreptul inimii şi în spate, în dreptul rinichilor. Asta înseamnă că totuşi aţi fost operat !…
— Şi totuşi nu ştiu să fi fost operat vreodată !…
— În sfârşit… Acum însă va trebui să fiţi supus unei intervenţii chirurgicale de pancreas şi este posibil şi de stomac. Va trebui să fiţi internat în spital, să vi se facă analize complete... Iată actul de internare în spital…

◈

Operaţia a reuşit. Doi chirurgi stau de vorbă.

— Omul ăsta a mai fost supus operaţiei. Şi nu numai a uneia singure, cu toate că susţine că habar nu are de ele… Mai mult decât atât, am constatat, în urma analizelor pe care le-am făcut, că a fost supus unor operaţii de transplant, în care i-au fost înlocuite mai multe organe…

— Interesant ! Ce organe ?

— Ficatul, stomacul, intestinul gros şi subţire, splina, inima şi rinichii, iar acum noi i-am înlocuit şi pancreasul ! Cum, cu ce prilej, susţine ferm că nu îşi aminteşte ! Însă ceea ce este mai straniu, este că organele înlocuite sunt într-o stare foarte bună, nu sunt deloc uzate ! Operaţiile par să fi fost executate de o mână de mare maestru !…

— Ciudat, foarte ciudat. Este posibil să fie vorba despre o pierdere totală a memoriei, după operaţiile efectuate… Este posibil ca, în urma şocului avut după operaţii, pur şi simplu să fi uitat tot, cu desăvârşire… Mai cunosc astfel de cazuri, din literatura de specialitate…

◈

Acelaşi om însoţit de un prieten. Se aflau în dreptul florii uriaşe. Unul vede undeva, departe, în interiorul florii, care are o deschidere mare cam cât intrarea într-o peşteră, vede aşadar, mormane de aur şi pietre preţioase, altul vede o fiinţă atrăgătoare, irezistibilă…

Omul care a mai trecut prin această situaţie, nu se mai grăbi să intre…

Celălalt însă alergă şi intră în caliciul florii. Primul om văzu cum petalele se închid încet, încet şi închizându-se lasă în urmă imaginea unui trunchi de stejar uriaş ! Privi perplex imaginea. Apoi îşi reveni din starea de perplexitate şi alergă undeva, într-un loc, unde pusese mai demult nişte obiecte… Un târnăcop, un topor, o lanternă şi o frânghie. Se întoarse şi lovi, cu târnăcopul sau cu toporul, în ceea ce părea să fie un uriaş trunchi de stejar. A lovit mereu până când a reuşit să facă o gaură mare. Apoi a bătut un par în pământ, a legat frânghia de el, s-a legat apoi de frânghie şi alunecă în acea… prăpastie care era de fapt… caliciul florii !...

După un timp, a văzut ceva… bizar… A văzut că prietenul său zăcea întins, dezbrăcat, iar nişte tentacule îi tăiau pielea şi apoi îi intrau în cavitatea abdominală şi apoi în cavitatea toracică…. Alături, a văzut o grămadă de organe – inimi, intestine, rinichi, spline, plămâni… A mai văzut cum un tentacul a scos un stomac, iar alt tentacul a introdus un alt stomac… L-a cuprins greaţa şi a ieşit repede din interiorul acelei… ciudăţenii… Ajuns afară, leşină… Când se trezi din leşin, îl văzu pe prietenul său lângă el, dormind…

L-a trezit şi i-a povestit ceea ce a văzut…

◈

Ştirea despre existenţa miraculoasei… plante a făcut înconjurul lumii. Trezea nedumeriri şi deseori ştirea era considerată drept o fabulaţie, drept o născocire a unor ziarişti… Ce era de fapt acea vietate ? De ce se comporta astfel ?

De ce şi cum efectua operaţiile ? Erau întrebări care rămâneau fără răspunsuri. Au fost organizate expediţii la locul unde se găsea...

Au găsit-o, dar era ofilită, moartă. Cercetările întreprinse au arătat că vietatea era o specie necunoscută până atunci, având o vârstă de aproximativ opt sute de milioane de ani !...
Se părea că aceasta ***prevăzuse*** evoluţia generală a biosferei terestre şi îşi dezvoltase modalităţile de intervenţie chirurgicală pe animale şi pe oameni...
Era o creaţie extraordinară a naturii... Oricum, descoperirea era atât de fantastică, de... incredibilă, încât mulţi savanţi se gândeau la noi ipoteze privind originea şi evoluţia vieţii pe planeta Pământ. S-au colectat şi s-au analizat seminţele...
Erau de o complexitate ameţitoare !
Ceea ce s-a mai aflat, a fost că planta sau... ceea ce era acea vietate, nu se ştia, avea nevoie de circa zece mii de ani pentru a se dezvolta şi a ajunge la maturitate ! În consecinţă s-au făcut explorări pentru găsirea altora... Explorările au fost zadarnice. Nu s-a mai găsit alt exemplar... Cu toate acestea, echipe de savanţi şi de cercetători continuă studiile, propunându-se chiar utilizarea tehnicilor de inginerie genetică pentru sintetizarea în laborator a unor specimene din acea fiinţă stranie...
Unii savanţi, au declarat că se va reuşi sintetizarea unor specimene din acea vietate bizară, cândva, peste cinci sute de ani !...

POVESTEA LUI CREART

"Aşadar, una dintre marile probleme ale viitorului este relaţia dintre om şi maşină şi funcţiile ce urmează a fi atribuite acestor doi factori." - 65
NORBERT WIENER

Povestea aceasta este scurtă, tristă şi stranie... Un profesor de cibernetică, Forty Mauro, a reuşit, împreună cu echipa lui, să îl construiască pe Creart, un computer dotat cu inteligenţă şi creativitate artificială. În memoria acestuia au fost stocate informaţii diverse din mai multe domenii ale ştiinţei, tehnologiei, filozofiei şi în general ale culturii umane. Noile tipuri de procesoare şi circuite creatoare realizate de profesorul Mauro şi incluse în acest computer, făceau ca puterea de analiză, de calcul şi de procesare a informaţiilor să fie deosebită de a celorlalte computere. În cele din urmă, după lungi perioade de testări, profesorul a putut să comunice cu Creart...
— Spune-mi Creart, ce faci ?
— Visez... Alteori reduc energia prin circuite, repar circuitele uzate sau defecte, regenerez blocul standard de analiză şi memoria pozitronică, generez apoi noi tipuri de circuite şi apoi, visez din nou.
— Şi ce visezi ?

— Spre exemplu am visat că un om era bolnav de cancer… Se internează într-un spital şi aici face tot felul de analize şi urmează tot felul de tratamente… Tocmai se descoperise un medicament capabil să vindece cancerul… După vreo două luni de tratament, se vindecă… Iese din spital vindecat şi în culmea bucuriei se îndreaptă spre casă. Dar, traversând o stradă, un automobil îl loveşte, iar traumele produse sunt mortale !… Iată ceva straniu… Să mori, tocmai atunci când crezi că ai scăpat de moarte !…

— Ciudat, într-adevăr !…

— Aş vrea să vă mai spun că m-am visat… om !… Ce-i drept, nu unul obişnuit… Am visat că… am cerut să îmi daţi un trup de om… Ei bine, am fost pus într-un trup gigant rezultat din nişte experimente de inginerie genetică. Apoi am fost dus pe la tot felul de conferinţe şi expoziţii… Devenisem o atracţie… Lumea se înghesuia să mă vadă… Apoi am fost pus într-un avion, dar eu am atras atenţia că avionul se va prăbuşi, ca urmare a exploziei unei bombe… Nu am fost crezut… A urmat apoi un zbor întrerupt de o expozie… După asta nu mai ştiu nimic ! De altfel, ştiu că voi fi distrus !… Un avion se va prăbuşi peste locul unde mă aflu şi va exploda !

— Sunt tot felul de vise, Creart… Vom relua discuţia mai târziu… Acum trebuie să plec, am nişte probleme de rezolvat şi trebuie să mai prezint şi noutăţile la o conferinţă…

Profesorul a plecat, lăsându-l pe Creart să viseze în continuare… În drum spre sala de conferinţe, s-a întâlnit cu doctorul Zino care i-a povestit că a obţinut, în laboratoarele lui, un organism gigant, asemănător cu un trup omenesc, în care intenţiona să incorporeze un computer de ultimă generaţie !… Apoi s-a întâlnit cu un prieten, doctorul Casio, care i-a spus că…

"*... acum o lună de zile a avut un caz ciudat şi anume că a tratat un pacient, bolnav de cancer, care mai avea de trăit circa şase luni, iar în urma tratamentului se vindecase şi după ce plecase fericit din spital, a fost accidentat mortal de către un automobil !...*"

Profesorul Mauro, se întoarse grăbit la Creart… Ajungând aproape de clădirea în care se afla computerul dotat cu creativitate artificială, văzu un avion care se prăbuşea, iar apoi se produse o explozie devastatoare… Îngrozit, profesorul, a fugit de la locul accidentului… Şi în timp ce fugea, un gând îi trecu prin minte... Era un gând deosebit, era la fel ca un glas care îi spunea…

"Ştiam că aşa se va întâmpla ! Ceea ce am spus în prima şi ultima noastră convorbire, nu erau de fapt… vise… Adio, domnule Forty Mauro !"

De atunci, pe profesor îl chinuiau întrebările... De unde ştiuse Creart de bolnavul de cancer, de trupul gigant, de explozie ? Să fi fost… clarviziune, telepatie ?…
Era oare posibil să fi fost vorba de fenomene parapsihologice la… un computer, chiar dacă acesta fusese dotat cu… creativitate artificială ?… Îi trecu prin minte o întrebare, pusă demult, de către un celebru clasic al ciberneticii, A.M Turing…

"Pe de altă parte ne întrebăm dacă n-ar putea oare maşina să efectueze ceva ce ar urma să fie calificat drept gândire, dar care s-ar deosebi, totodată, foarte mult de ceea ce face omul ?..."

LA HOTARUL DINTRE DOUĂ LUMI

"Noi ştim ce suntem, dar nu ştim ce am putea deveni." - 1198
WILLIAM SHAKESPEARE

AMINTIRI

1. **D**e multă vreme, încercam să uit evenimentele stranii care au avut loc atunci când mă aflam la bordul cosmonavei Astori şi cercetam sistemul planetar Implat… Amintirile însă îmi reveneau, mă chinuiau în fel şi chip… Şi retrăiam, cu toate simţurile, acele terifiante întâmplări… Prezentul devenea din ce în ce mai confuz, dispărea şi apoi mă trezeam în alt prezent, mă aflam din nou la bordul cosmonavei Astori, cercetând sistemul planetar Implat… După ce se sfârşeau aceste evenimente, mă trezeam iar, în… ceea ce era posibil să fi fost… prezentul… un alt prezent... Urmau apoi câteva zile de confuzie, de incertitudine, apoi, iar începea coşmarul, coşmarul treaz… cosmonava Astori… sistemul planetar Implat… Deşi am fost supus la nenumărate investigaţii şi terapii de către faimoşi medici, psihiatri şi vraci, care utilizau aparate sofisticate şi procedee ultramoderne sau exotice de tratament, aceştia nu au reuşit câtuşi de puţin să-mi aline suferinţele… Constituiam un caz, o enigmă pentru mulţimea de cercetători care mă studiau uimiţi… Cine sau ce eram eu în… prezent ? Prin ce mă deosebeam EU DE ACUM de CEL CE AM FOST ? DE CE timpul parcă se întorcea şi retrăiam evenimentele de atunci, de demult, când mă aflam la bordul cosmonavei Astori şi cercetam sistemul planetar Implat ? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, ce se va întâmpla ? Voi afla oare vreodată ? Cred că nu, deşi în adâncul sufletului meu, sper însă că da… Da, dar cu ce preţ ?…

2. Mă aflam aşadar, de mult timp, la Staţia Orbitală HIPOCRATE, în zona de recuperare, revitalizare şi stimulare a cosmonauţilor. Eram investigat din nou, cu tomoscopul complex integrator HOLOPSI, fiind supus unui sondaj în profunzime, pentru a mi se determina cele mai fine nuanţe ale aurei bioenergetice, precum şi traseele canalelor de bioenergie… Stăteam şi aşteptam, iar gândurile îmi zburau aiurea… Deodată… s-a întunecat şi am simţit că plutesc în… ceva nedesluşit şi ceva s-a produs, un pocnet, o bubuitură, o ruptură în timp, o răsucire a timpului şi spaţiului poate… Am simţit că sunt din nou la bordul cosmonavei Astori…
O cosmonavă de cercetări cu un echipaj complex format din cercetători, ingineri şi tehnicieni, medici, militari, androizi şi cyborgi… Era cea mai perfecţionată cosmonavă de cercetări galactice şi fusese destinată să studieze sistemul planetar Implat, despre care se ştia că era cel mai straniu sistem planetar… Nu numai că încălca mai multe legi fizice, dar, uneori, se părea că materia se năştea din… nimic ! Şi nu numai atât… Se înregistrau emisii telepatice, psihokinezii şi materializări la distanţă, absorbţii de materie cosmică… Se înregistrau uneori distorsiuni spaţiale, temporale, gravitaţionale… Deoarece nu se puteau explica aceste ciudăţenii, precum şi multe altele, cu eforturi inimaginabile, a fost construită cosmonava Astori şi apoi a fost selecţionat echipajul, cu scopul de a se cerceta sistemul planetar Implat…

3. Ajunsesem în apropierea planetei Widal, aparţinând sistemului planetar al stelei G 495… Şi aici am întâlnit formaţiuni stranii care apăreau şi dispăreau… Întreg spectrul electromagnetic era perturbat… Erau detectaţi nori denşi de hidrogen şi heliu care luau cele mai variate forme… Erau apoi asteroizi care se mişcau haotic, unii dintre aceştia se îndreptau cu mare viteză spre noi, pătrundeau prin scuturile de protecţie, se apropiau la câţiva metri de cosmonavă şi se volatilizau ! Urmau explozii violente, urmate de un calm absolut… Alteori, cosmonava era ca o jucărie; era purtată de o forţă gigantică şi azvârlită când încolo, când încoace, nu mai răspundea la comenzi, holocomputerele erau blocate, pentru ca apoi, după un timp, totul să revină la normal… Nu ar trebui să trec cu vederea echipajul…
Comandantul era Tantal Dyon, un experimentat şi curajos astronaut, apoi erau consilierii acestuia, Tepikes Ranton, Ryla Dalon, Carla Morelo, Geril Ontris, Doris Ruardo şi Beryl Sumateron… Mai era şi grupul de militari condus de generalul Thor Martes, precum şi grupul de medici condus de Rogo Encodar. De asemeni, mai era şi grupul de ingineri condus de Gary Nondell, care era şi şeful telecomunicaţiilor, precum şi grupul de ecologi şi parapsihologi condus de Leontal Rhinerd…
Eu aparţineam grupului de cosmonauţi-cercetători condus de Dario Sombala, fiind locţiitorul acestuia… Toţi aceştia îmi apar cu o deosebită intensitate în acest coşmar, ce pare fără sfârşit ! După primirea atât de stranie şi de inospitalieră de care am avut parte în apropierea planetei Widal, ne-am hotărât să mergem mai departe, spre sistemul planetar Implat…

4. Înainte de a ieşi din sistemul planetar al stelei G 495, s-a produs un incident care ar fi putut să ne pună în starea de alertă maximă. Cosmonava Astori nu mai răspundea la comenzi, era ca şi cum căpătase viaţă, inteligenţă proprie...
La un moment dat am perceput un gând care se repeta parcă la nesfârşit…

"Voi, cei care vă aflaţi în interiorul meu, lăsaţi orice speranţă de supravieţuire dacă nu vă veţi supune ordinelor mele !… Eu sunt, ceea ce voi numiţi, cosmonava Astori… Veţi îndeplini întocmai ordinele mele sau în caz contrar, veţi dispare ! Nu încercaţi să vă împotriviţi sau să faceţi ceva contrar intereselor mele !... Voi, cei care vă aflaţi…"

Eram consternaţi ! După câteva ore convenţionale, cosmonava a revenit la starea de… dinainte, adică răspundea la comenzi, nu manifesta vreo intenţie agresivă, funcţiona optim… Dar ce a însemnat acel mesaj, acea întâmplare ? Până la urmă, s-a aflat că era vorba de… un gând-virus provenit de la planeta Widal… Un fel de… bun rămas… Spuneam că ar fi trebuit să fim puşi în starea de alertă maximă, deoarece acest gând-virus, după cum am aflat cu mult timp după această întâmplare, s-a ascuns în circuitele pozitronice ale unui android şi la momentul oportun a acţionat foarte agresiv… Dar, pe atunci, nu bănuiam nimic şi ne-am continuat călătoria…
În drum spre sistemul planetar Implat, am întâlnit fiinţele-reţea…

5. Dar această realitate dispare şi mă aflu într-o altă realitate… Sunt congelat într-o incintă în care s-a făcut vid, fiind cercetat de o echipă de savanţi, aici, pe Staţia Orbitală HIPOCRATE…

SPRE SISTEMUL PLANETAR IMPLAT…

1. Însă amintirile, trăirile, revin cu intensitate… Era, din nou, o altă realitate… De fapt, ce este realitatea ?… Cândva am făcut o constatare interesantă… Demult, făceam cărăuşie pe ruta Pământ – Lună, de câteva ori pe an… De fiecare dată când plecam în cursă şi pe tot parcursul călătoriei de fapt, aveam sentimentul, certitudinea chiar, că... nu se scursese nici măcar o secundă între cursa precedentă şi cea la care participam !… Şi la fel se întâmpla când reveneam acasă. Aveam sentimentul, certitudinea că nici nu fusesem în cursă, parcă nici nu existasem în perioadele respective ! Era un lucru care mă uimea… În sfârşit, trebuie să-mi lămuresc problema asta a realităţii… Simţeam că mă dedublez, dar dedublarea aceasta se producea nu numai în spaţiu ci şi în timp !… Mă aflam din nou la bordul cosmonavei Astori, călătorind spre sistemul planetar Implat… Eram cu Dario Sombala în laboratorul de simulări cosmice şi discutam despre posibilitatea realizării scuturilor antienisice, pentru a ne proteja cosmonava de diferite atacuri ale fiinţelor care puteau emite radiaţii enisice, întrucât, după ceea ce ni s-a întâmplat în sistemul planetar al stelei G 495, în apropierea planetei Widal, era clar că eram vulnerabili la acest tip de radiaţie… Acest tip straniu de radiaţie, putea în principiu, să transforme sau să distrugă orice fiinţă vie sau orice lucru, în general…

— Scutul acesta nu va putea fi realizat înainte de a ajunge în zona sistemului planetar Implat. Sunt prea mulţi factori care sunt implicaţi în realizarea scuturilor antienisice, iar timpul pe care îl avem la dispoziţie este scurt !… îmi transmise telepatic Dario Sombala…

— Este adevărat, totuşi nu putem intra în sistem, fără scuturi ! Ar însemna să ne condamnăm la o… distrugere sigură, i-am replicat.

— Şi ce propui pentru realizarea acestor scuturi, în timp util ?

— Propun o dilatare simulată a timpului !

— Cum ? Îţi dai seama că intrăm, în acest fel, în intervalul de nedeterminare a energiei ?

— Am putea anula acest interval prin pompaj cuantic recurent…

— Nu avem suficiente resurse pentru asta ! Şi chiar dacă am avea, ne-am putea pierde în labirintul temporal De Baxter ! Nu înţelegi cât este de periculos ?

— Şi într-un caz şi în celălalt este periculos, am replicat. Să vedem care pericol este mai mare ! Dacă intrăm în sistemul planetar Implat fără scuturile antienisice, riscăm… distrugerea, desfiinţarea !…

2. Am discutat aşa o vreme, după care… s-a produs un fapt uimitor ! Dintr-o dată, fără un semn prevestitor, Dario Sombala se… multiplica ! Erau sute şi sute de imagini care îl reprezentau pe Dario Sombala ! Mai mult decât atât, la un moment dat, m-am trezit undeva, în afară, în spaţiul cosmic şi am contemplat mii şi mii de… cosmonave Astori !… Eram năucit, nu ştiam ce se întâmplă şi la ce să mă aştept ! Prin minte îmi treceau nenumărate gânduri care veneau de oriunde şi plecau spre infinit… După un timp, am înţeles, că intrasem în zona de influenţă a FIINŢELOR-REŢEA, care, în principiu, erau indestructibile şi puteau acţiona asupra oricui, oricând, oriunde… Bănuiam că erau santinelele sistemului planetar Implat…
Am stat nemişcat în spaţiul cosmic, în afara timpului, până când, acolo, în abisul cosmic, am perceput ceva, ca un glas care îmi spunea*:*

"Te vei duce pe Staţia Orbitală HIPOCRATE, unde vei fi congelat în vid şi vei fi studiat de foarte mulţi cercetători !…"

1. Cu toate acestea, mă aflam la bordul cosmonavei Astori şi nu la Staţia Orbitală HIPOCRATE… Ajunsesem în apropierea planetei Landal şi nu aveam scuturile antienisice, întrucât nu s-au putut realiza… Aici, aproape de Landal, a izbucnit nebunia !… Cosmonava a început să se micşoreze din ce în ce mai mult, iar la un moment dat, am crezut că vom fi striviţi ! Apoi, ne-am deformat, devenind monstruoşi ! Eu mă transformasem într-o scoică sau ceva asemănător, ceilalţi se metamorfozaseră în… moluşte, viermi, reptile ori alte organisme care de care mai hidoase, mai bizare… Urmă apoi o perioadă de acalmie… În acest scurt răgaz ne-am adunat în adăpostul T unde speram să fim feriţi de orice pericol… Adăpostul T sau TOTAL, era o capsulă din interiorul cosmonavei, izolată şi astfel concepută încât să reziste la acţiunile oricărui agent fizic, cosmic, în sfârşit, de orice natură… Era ultima salvare, locul de refugiu în caz de distrugere iminentă a cosmonavei…

— Situaţia este extrem de gravă, ne comunică telepatic Tantal Dyon, comandantul. Ceea ce s-a întâmplat până acum, se pare că a fost numai un avertisment !… Oare cu ce fel de fiinţe avem de-a face ?

— Trebuie să stăruim să comunicăm cu aceste fiinţe, ne transmise Geril Ontris. Este adevărat că toate încercările noastre atât pe canale electromagnetice cât şi pe canale exotice şi cuantice au eşuat, totuşi trebuie să continuăm !

— Depinde de limbajul folosit de aceste fiinţe, transmise Carla Morelo.

— Dar dacă nu pot să comunice ? am replicat.

— Este posibil să nu existe limbaj ? ne întrebă Tepikes Ranton.

— Poate că nu putem stabili o echivalenţă între limbajul lor şi limbajul nostru…, remarcă Gary Nondell. Se încalcă principiul echivalenţei lingvistice universale stabilit de către Narlikaar Chimsky…

— Să încercăm atunci să le transmitem mesaje pe cale paranormală, propuse Ryla Dalon.

— Am încercat şi asta, dar degeaba, transmise Leontal Rhinerd.

— Oare nu vom putea comunica deloc cu aceste fiinţe ? întrebă Rogo Encodar.

— Se pare că nu vom putea ! concluzionă comandantul Tantal Dyon.

2. Şi atunci s-a produs explozia… O explozie formidabilă ! Planeta Landal a explodat, degajând o cantitate colosală de energie ! Şi am văzut… forme de lumină de o mare diversitate, care se apropiau, intrau şi ieşeau din cosmonavă, apoi reveneau… Acest joc a durat un timp nedefinit… Apoi am observat din nou planeta Landal… Ce fiinţe erau acestea ? Ce voiau ? Dar… oare voiau ceva ?…

Ce reprezentam noi pentru aceste fiinţe ? Credeau poate că suntem un pericol pentru ele ? De ce nu puteam comunica deloc cu aceste fiinţe ? Cum se va sfârşi această aventură ?… Şi atunci ne-am gândit să apelăm la A.C. adică Absolut Cunoscător, OMUL TOTAL. OMUL TOTAL reprezenta CHINTESENŢA UMANITĂŢII ! Dar nu putea fi solicitat decât în situaţii excepţionale, în caz contrar, riscam să-i risipim calităţile unice, extraordinare… Degenera în scurt timp printr-un efect de disipaţie hiperactivă, efect straniu, neexplicat, dar constatat… Era instalat în adăpostul T. Tantal Dyon îi solicită sprijinul lui A.C., rugându-l să răspundă la acele întrebări la care noi nu găsisem răspuns…

— Ce sunt aceste fiinţe de pe Landal ?

— Sunt fiinţe cuantice.

— Ce vor ?

— Să ne transforme...
— Ce reprezentăm noi pentru ele ?
— Ceea ce reprezintă maşinile pentru noi… Aceste fiinţe vor să ne transforme, pentru a deveni asemenea lor. Ele cred că astfel ne pot ajuta.
— Totuşi, oare nu îşi închipuie că noi suntem un pericol pentru ele ?
— Aceste fiinţe nu ştiu ce este pericolul, NON-EXISTENŢA, NEANTUL, MOARTEA ! Pentru ele, totul se rezumă la ETERNITATE !
— De ce nu putem comunica deloc cu aceste fiinţe ?
— De fapt, contactul a fost deja stabilit. Ne-au detectat şi le-am simţit prezenţa… Te referi poate la contactul lingvistic… Simplu… Este acelaşi decalaj de evoluţie care există între oameni şi insecte. Nici între oameni şi insecte nu se poate stabili un contact lingvistic... Pe de altă parte, între oameni şi aceste fiinţe cuantice există decalaje structurale, de niveluri structurale… Sunt fiinţe cuantice, pe când oamenii sunt fiinţe megamoleculare, organice…
— Cum se va sfârşi această aventură ?
— Se va sfârşi bine, dacă priviţi lucrurile din anumite puncte de vedere, dar se va sfârşi rău, dacă priviţi întreaga aventură, altfel…
— Nu pricepem… Ce puncte de vedere ?...
— Se va sfârşi bine din punctul de vedere al cunoaşterii, dar se va sfârşi rău, din punctul de vedere al conservării vieţii noastre, adică, NU VOM MAI FI CEEA CE SUNTEM ACUM, VOM FI... ALTCEVA !…
— Ce ne mai poţi spune ?
— Deocamdată atât…
— Vei putea interveni cu forţele tale hipermagice, dacă va fi o situaţie critică ?
— Voi face tot ceea ce îmi va sta în putinţă !…

3. Timpul, pentru noi, a dispărut, în sensul că nu mai aveam cu ce să-l mai măsurăm ! Toate înregistratoarele temporale de bord şi proprii s-au defectat. Apoi, cosmonava Astori a fost invadată de o materie difuză, fosforescentă… A fost un haos general ! Duşmanul acesta a obţinut o victorie imediată, noi nu am opus nici cea mai slabă rezistenţă !… Dar cum am fi putut ?... Echipajul, cu excepţia mea, a fost dizolvat în acea materie difuză, fosforescentă… Nu ştiam ce s-a întâmplat cu A.C., omul total… deşi, vag, îmi dădeam seama că se… transferase ÎN MINE ! Dar… DE CE ? Fiindcă adăpostul T oferea cea mai sigură protecţie… Până la urmă am aflat… A.C. a atras… materia aceea difuză şi fosforescentă în adăpost, a închis-o ermetic şi şi-a transferat CONŞTIINŢA în… mine, întrucât aveam un mare număr de "fişiere" goale în intelect, adică aveam o mare disponibilitate de acumulare informaţională… Altfel spus, puteam să învăţ orice, oricum, oricând şi oriunde… În sfârşit, aveam unele calităţi paranormale, suficiente pentru a putea fi o bună gazdă pentru A.C. Cert este că m-am trezit singur pe Astori ! Singur în faţa acelei lumi stranii numită Landal… Nu ştiam ce să mai fac, cum să mă salvez… Mintea mea era aproape golită de orice gând !… Iar A.C. pe care îl simţeam în mine, parcă agoniza… A urmat un nou atac din partea fiinţelor de pe Landal…

A fost o formă-gând, care îmi sugera să mă îndrept spre planetă… Dar aceasta se… metamorfozase ! Mi-a apărut, în minte, prin procesele de clarviziune, ca fiind o particulă de praf ! Cum de se micşorase atât de mult, de la o planetă de mărimea lui Uranus, la… un fir de praf… nu puteam şti !… Apoi am simţit că Astori, cosmonava, se mărea, iar eu, în consecinţă, parcă mă… micşoram !
Iar în cosmonavă, totul parcă începuse să capete viaţă !

4. A urmat apoi un sentiment de bucurie, apoi de plenitudine, de euforie… Toate simţurile… normale şi paranormale, erau parcă adormite. Pluteam şi eram foarte fericit… Nu mai voiam să ştiu nici de sistemul planetar Implat, nici de planeta Landal, nici de cosmonava Astori…

"Se pare că l-am pierdut !"… am perceput un gând…

"Nu !… Îşi va reveni…" răspunse alt gând…

Apoi am devenit conştient că mă aflam pe Staţia Orbitală HIPOCRATE, continuându-mi tratamentul, după teribilele evenimente pe care le-am trăit, în sistemul planetar Implat…

DIVERSITATE ŞI TEROARE

1. Iată-mă din nou pe Astori, aproape de planeta Landal… Şi coşmarul a reînceput… Noi şi noi forme apăreau şi dispăreau şi se manifestau prin fel de fel de acţiuni… Nu aş putea descrie extrema lor diversitate, deoarece mintea nu a conceput nicicând aşa ceva ! Cine ar putea să o facă, oare ? Sunt neputincios în a descrie explozia de forme, de culori, de mărimi, de fiinţe fără asemănare ! Parcă simţeam că iau foc, parcă simţeam că ard, că mă transform în flacără, că mă volatilizez ! Apoi, simţeam că mă transform într-o statuie, că stau nemişcat de o veşnicie ! După un timp nedefinit, aveam certitudinea că mă divid în miliarde de celule şi că mă refac sub formă de monstru ! Şi apoi… gândul… GÂNDUL ACELA… GÂNDUL - VIRUS, provenit de la planeta Widal, care s-a ascuns în circuitele pozitronice ale unui android, mi-a cuprins mintea, conştiinţa…

"EU SUNT ACELA CARE S-A INTERPUS ÎNTRE VOI ŞI FIINŢELE DE PE LANDAL ! I-AM FĂCUT SĂ CREADĂ CĂ DORIŢI SĂ VĂ TRANSFORMAŢI, SĂ FIŢI LA FEL CA ŞI EI… ŞI AŢI DEVENIT !… CU EXCEPŢIA TA ŞI A COSMONAVEI ASTORI ! DAR NU MAI AVEŢI MULT NICI VOI ! "

La un moment dat, s-a produs o uriaşă explozie, o sferă luminoasă imensă a plutit în apropierea cosmonavei… şi după aceea… nu s-a mai întâmplat nimic…
GÂNDUL - VIRUS A DIPĂRUT !… Apoi… m-a cuprins o cumplită teroare, o panică teribilă, văzând iarăşi explozia de forme, de culori, de fiinţe fără asemănare care încercau să captureze cosmonava Astori…

2. Şi iată-mă din nou pe Staţia Orbitală HIPOCRATE, stând la… congelare… Dar… mi-a venit o idee… Ce-ar fi dacă... instalaţia criogenică în care zăceam, ar face parte din… mine ?! Dacă… m-aş identifica pur şi simplu cu ea ?
Dacă… instalaţia ar deveni… EU şi… EU aş fi... instalaţia ? Ce-ar fi, ce-ar fi ? Şi s-a produs minunea ! Am început să mă mişc, să umblu, de fapt… instalaţia a început să se mişte, să umble ! Mulţi indivizi, cred că erau cercetători, tehnicieni, medici, erau îngroziţi, terorizaţi !... Apoi, am perceput alarma…

SPRE BADARE

1. Alarmă şi pe Astori ! Se anunţa un pericol iminent şi un atac devastator al fiinţelor de pe Landal… Eu însumi eram conştient de pericol…
Şi nu ştiam ce să fac ! Niciodată nu mai simţisem atât de acut NEPUTINŢA ! Eram copleşit, când am observat o cosmonavă… Dar era Astori ! Ce harababură ! Se apropia de… cosmonava Astori în care mă aflam eu, pătrundea în ea, se contopea cu ea… şi… deodată, m-am trezit în faţa echipajului ! Eram uluit, deoarece ştiam că echipajul dispăruse, atunci când a fost cuprins de acea materie difuză !… Comandantul Tantal Dyon transmise telepatic…

"Contactul a fost stabilit ! Forma aceasta de comunicare este singura pe care aceste fiinţe o cunosc ! A trebuit să ne contopim cu ele, astfel încât noi oamenii să fim ele, fiinţele, iar… fiinţele acelea să se contopească cu noi !… Este drept că astfel se obţine o comunicare integrală, nu se pot produce erori sau perturbări…"

Interveni Leontal Rhinerd, şeful ecologilor şi parapsihologilor…

"Consider că, totuşi, există cel puţin o interpretare greşită din partea lor… Şi anume, aceste fiinţe cred, mai mult, sunt realmente convinse că civilizaţia umană este o civilizaţie de tip T.P.U. adică TOŢI PENTRU UNUL… Semnifică faptul că majoritatea oamenilor se sacrifică pentru un singur individ, altfel spus, sunt grupuri mari de oameni care dezvoltă sau valorifică într-un fel sau altul intelectul, trupul, spiritul unui singur individ din grup, sacrificându-se pe sine, renunţând la propria evoluţie, la propria dezvoltare… Acest individ favorizat, răsfăţat al destinului, este ales aleatoriu, de către o conştiinţă comună a mulţimii de indivizi !… Cred că fiinţele acestea greşesc…"

Rogo Encodar, şeful grupului de medici, transmise:

"Şi totuşi, aceste fiinţe ne-ar putea ajuta. Ne-ar ajuta în evoluţie, am putea fi mai buni, mai puternici, mai adevăraţi !…"

Gary Nondell, şeful telecomunicaţiilor, interveni…

"Aceste fiinţe sunt foarte ciudate… Este greu să le defineşti… S-ar părea că sunt un fel de… fiinţe-hologramă, ele se pot divide, se pot compune, fiecare parte a lor cuprind întregul, iar întregul devine mai mult decât suma părţilor… Dar, ciudat, ele NU SE POT REPRODUCE, precum fiinţele obişnuite ! Pe de altă parte, fiinţele-reţea sunt un fel de santinele, la limita spaţiului lor vital… Se pare că ele pot controla spaţiul şi timpul, chiar şi Universurile Paralele şi chiar Universurile Alternante !"

Comandantul Tantal Dyon reveni…

"Nu s-ar putea spune că vor ceva anume… Ce este de fapt voinţa ? A vrea ? Este… energie îndreptată spre ceva, ceva aflat în timp şi spaţiu. Ori aceste fiinţe controlează energiile, spaţiul, timpul… Aş putea afirma chiar că… nu vor nimic de la noi ! Din păcate decalajul de evoluţie, este imens ! Rogo Encodar spunea că ne-ar putea ajuta să evoluăm… Cum să ne ajute ? Ce înseamnă să ajuţi pe cineva ? Din punctul nostru de vedere, să ajuţi înseamnă să oferi noi modele de gândire, noi modele comportamentale sau posibilităţi de acţiune, într-o anumită situaţie sau într-o anumită conjunctură…

Mai departe, faptul că cineva ajută pe altcineva, aceasta implică un consum de energie, de timp, de… inteligenţă din partea celui care ajută şi o anumită disponibilitate de a primi energia, timpul şi inteligenţa, din partea celui care primeşte ajutorul… Degeaba vrei să ajuţi pe cineva dacă acel cineva nu poate sau nu vrea să fie ajutat… Şi tot atât de adevărat este şi faptul că degeaba vrei să fi ajutat de cineva, dacă acel cineva nu vrea sau nu poate să te ajute, ori nu ştie cum să ajute…"

Deodată, am perceput alarma… Din nou…

2. Am înţeles că toate acestea erau o stratagemă a fiinţelor de pe Landal de a mă captura, de a captura cosmonava Astori. Şi atunci omul A.C., omul total, care coexista cu mine, a intervenit. A transformat cosmonava Astori în… planeta Landal ! Lumini şi umbre, fascicule de particule care traversau spaţiul, decalaje temporale, găuri negre, Universuri Alternante, Universuri Paralele, forme, culori… Luptam cu disperare să scap, să mă salvez… În sfârşit, aruncând în luptă ultimele forţe, am reuşit să mă îndepărtez şi să mă salvez… La o mare distanţă de Landal, cosmonava Astori a revenit la forma iniţială… Planeta Landal se pierdea în depărtare, iar eu m-am îndreptat spre planeta Badare… Spun "eu" incluzând şi omul A.C. şi cosmonava Astori… Speram să fi scăpat !

3. Iată-mă din nou pe Staţia Orbitală HIPOCRATE… Am ieşit din… congelator şi am fugit… Fugeam prin coridoare, încăperi, tuneluri… Eram înspăimântat şi nu mă mai puteam opri…

PE BADARE

1. În depărtare am zărit o planetă… Era Badare… O linişte profundă, de început de lume m-a întâmpinat… Contrar infinitei diversităţi de pe Landal, pe Badare am întâlnit o monotonie profundă… La prima vedere, părea să fie o lume fără viaţă… Şi totuşi… Am cercetat cu mare atenţie planeta… Era o stranie nemişcare… Roci şi praf şi cratere… Şi, într-un crater, am observat o singură fiinţă, imobilă, lipsită de putere care, parcă agoniza… Cu toate acestea mi s-a părut plină de mistere… Părea să fie o stâncă la fel ca atâtea altele… Totuşi, când am trimis o sondă să ia o probă din… ceea ce părea a fi o stâncă, am observat că sonda a fost dezintegrată ! Am mai trimis şi alte sonde, dar toate au dispărut !

Am bombardat fiinţa, apoi, cu fascicule de neutroni energetici… Şi am constatat cu uimire că, în apropierea acelei stânci sau… a acelei fiinţe stranii, fasciculul îşi pierdea energia, iar neutronii erau deviaţi !

Am încercat apoi cu fascicule de raze X, cu fascicule de radiaţii infraroşii, ultraviolete şi chiar cu fascicule de radiaţii gamma…

Nu se întâmpla nimic ! Fiinţa aceea era invulnerabilă ! La un moment dat, m-am simţit cuprins de o toropeală şi de o apatie profundă, de un frig îngrozitor ! Am încercat să mă opun. Am simţit apoi că mă sfârşesc, că mă sting încet, încet şi umbre difuze se apropiau de mine… Eram în agonie…

2. Din nou mă aflam pe Staţia Orbitală HIPOCRATE… M-am oprit din acea fugă ce părea fără sfârşit ! Ajunsesem într-o încăpere… Am căzut şi o moleşeală de neînvins m-a cuprins… Eram în agonie… Şi nişte… umbre se apropiau tot mai mult, tot mai mult…

ÎN ZADAR

1. Când mi-am revenit, stăteam în cabina de comandă a cosmonavei Astori şi priveam parcă hipnotizat pe ecran… Aici era o singură imagine, acea fiinţă asemănătoare unei stânci, imobilă, aparent lipsită de putere, care, parcă agoniza…
Am vrut atunci să mă îndepărtez, să plec din acest sistem planetar, dar… nu am mai putut !… Şi gânduri şi întrebări îmi treceau prin minte…

"Vrei să pleci ? Dar colegii tăi ? De ce nu încerci să afli ce s-a întâmplat cu ei ? Ce vor spune superiorii tăi ? Întoarce-te pe Landal şi află ce s-a întâmplat cu ei, întoarce-te pe Landal !"

Şi totuşi, nu voiam decât să plec ! Să plec, să fiu departe de acest îngrozitor sistem planetar Implat ! Am încercat să produc colapsuri gravitaţionale, cutări ale continuumului spaţiu-timp, accelerări, teleportări paranormale… Am încercat să fac orice, dar a fost în zadar !… Eram prizonier, în propria… cosmonavă !

2. Şi iarăşi, realitatea, aceea în care mă găseam "prizonier" în cosmonava Astori, a dispărut şi, în schimb, mă găseam într-o altă realitate, aceea în care mă aflam la Staţia Orbitală HIPOCRATE. Brusc, fără tranziţie. Şi aici eram tot prizonier ! Eram legat de mii de fire, eram imobilizat şi nu mă puteam mişca deloc !
La un moment dat cineva, poate un medic, poate un cercetător, s-a apropiat şi mi-a transmis telepatic…

"Stai liniştit ! Unde vrei să pleci ? Trebuie să te refaci, ai multe de făcut, ai multe de învăţat ! Eşti desemnat să faci parte din echipajul cosmonavei Astori în expediţie spre sistemul planetar Implat !"

"Sistemul planetar Implat ?" am întrebat surprins… Apoi, am adăugat…

"Dar… Am fost acolo !…"

ÎNTRE LANDAL ŞI BADARE

1. Brusc, o altă realitate… Vechea realitate dispăruse… Aveam o vagă senzaţie de straniu, de ceva prin care am trecut… Un fel de gol în memorie, o pată albă… Mă aflam pe cosmonava Astori… Încercam să ies din acest bizar sistem planetar Implat ! Dar nu făceam altceva decât să mă… "plimb" între Landal şi Badare… Între Landal şi Badare am stat aşa un timp nedefinit…
Eram exasperat ! Deznădăjduit, am lansat apeluri de ajutor urgent îndreptat înspre toate direcţiile… Poate, totuşi, mă va salva cineva din Univers, oricine…
La un moment dat, am văzut pe ecrane o mulţime de cosmonave care, aparent, veneau să mă salveze.
În acelaşi timp, am fost prevenit de omul total A.C. din… mine, că era ceva fals, că era încă o capcană a fiinţelor de pe Landal care încercau să mă captureze ! Cu atât mai mult cu cât senzoril paranormali nu confirmau că imaginile acelea de pe ecrane reprezentau, într-adevăr, cosmonave care veneau în scopul de a mă salva. Dimpotrivă, eram conştient de pericol… Apoi, după un timp, imaginile acelea au dispărut, în locul lor au apărut alte imagini… ale celor două lumi stranii… Landal şi Badare…

2. Şi din nou percepeam realitatea aceea în care mă aflam… pe Staţia Orbitală HIPOCRATE… Cineva îmi transmitea telepatic, mă interoga…

"Ai fost acolo ? În sistemul planetar Implat ? Cum se face însă că noi nu ştim nimic ? Poate vrei să spui că îl cunoşti şi pe Tantal Dyon, comandantul navei ?"

"Desigur ! Oh, aşa este !… Aşa este !… Toţi membrii echipajului au dispărut pe Landal, cu excepţia mea !…"

TOTUL S-A SFÂRŞIT !…

1. Da, se părea că totul s-a sfârşit ! Eram prizonier la hotarul dintre două lumi misterioase, între Landal şi Badare şi, mai devreme sau mai târziu, urma să fiu nimicit de fiinţe necunoscute, stranii, nemiloase… Iar omul total A.C. din mine se părea că începuse lent, dar sigur, să-şi piardă puterile… Eram conştient de faptul că, numai datorită lui, supravieţuiam… Dar pentru cât timp ? La un moment dat, aceeaşi materie difuză, fosforescentă, care invadase odată cosmonava Astori a încercat, din nou, să mă anihileze… Totuşi, omul total A.C. a reuşit să disperseze materia aceea difuză, fosforescentă şi să o expulzeze din cosmonavă…
Un alt atac a constat în faptul că fiinţele de pe Landal, împreună cu fiinţa de pe Badare şi împreună cu fiinţele-reţea, au creat o depresiune spaţio-temporală, un abis cosmic, care a început să mă… absoarbă ! Era un fel de vârtej, un vârtej ameţitor ! Dar, la un moment dat, s-a produs ceva, cred că o nesincronizare între fluxurile energetice ale fiinţelor de pe Landal, ale fiinţei de pe Badare şi ale fiinţelor-reţea, cert este că abisul a dispărut instantaneu, iar planetele Landal şi Badare s-au balansat mult timp pe orbite…

2. Tăcere… O tăcere profundă… Eram conştient că mă aflam din nou pe Staţia Orbitală HIPOCRATE… Un nou gând, de fapt o nouă întrebare transmisă de cineva, pe cale telepatică…

"Cum poţi spune că… s-a întâmplat tragedia, respectiv dispariţia echipajului cosmonavei Astori ? Echipajul nici nu a fost… format în întregime !"

"Bine… Să vă spun un secret… Nu-i aşa că la această expediţie va participa şi… OMUL TOTAL… A.C.?"

"Cum ? De unde şti asta ?!… Este într-adevăr, cel mai mare secret !"

MĂ ÎNTREB ŞI ASTĂZI…

1. Cum oare am supravieţuit, cum oare am scăpat ? Mă întreb şi astăzi, dar încă nu am aflat ! Bănuiesc că fiinţele de pe Landal constatând că nu mă pot captura, au hotărât să mă… expulzeze ! Aceasta pare să fie cauza pentru că, înainte de a mă afla în spaţiul intergalactic, am interceptat un mesaj…

"ESTE CLAR… NU NE VREI ! TOATE ÎNCERCĂRILE NOASTRE DE A TE AJUTA SĂ EVOLUEZI AU FOST ZADARNICE. NICI NU BĂNUIEŞTI MĂCAR CE AI PIERDUT ! O OCAZIE UNICĂ DE A DEVENI MAI PRESUS CA ZEII ! FIE ! TU AI ALES !...
DACĂ TU NU NE VREI, NICI NOI NU TE VREM ! PĂRĂSEŞTE IMEDIAT SISTEMUL PLANETAR IMPLAT, ÎMPREUNĂ CU COSMONAVA ! COLEGII TĂI SUNT AICI ŞI VOR RĂMÂNE AICI, VEŞNIC, FERICIŢI… SUNT DEJA ATÂT DE FERICIŢI ÎNCÂT NIMENI DINTRE VOI NU POATE ÎNŢELEGE !…"

Şi fără să ştiu cum şi când, deodată, am fost departe, departe de sistemul planetar Implat…

2. Din nou tăcere… Din nou pe Staţia Orbitală HIPOCRATE… Din nou acelaşi om care îmi comunica pe cale telepatică…

"Expediţia aceasta nici nu a avut loc ! Este o fantezie a ta ! Deşi ai unele informaţii, obţinute probabil prin percepţie extrasenzorială, totuşi realitatea este că expediţia Implat... nu a avut loc !"

"Dar atunci ce poate fi ? Clarviziune ? Dar ce fel de clarviziune să fie, pentru că eu am trăit, am trăit cu maximă intensitate toate acele stranii evenimente !"

"Nu te mai frământa atât ! Orice ar fi fost, te rog să te linişteşti, să te calmezi. Poate că, de fapt, a fost un vis, un vis… deosebit !…"

"Nu !… Nu a fost un vis ! Sunt sigur de asta !"

"Te rog să te linişteşti ! Ar fi bine să studiezi cu atenţie înregistrarea conferinţei susţinute de doctorul Carlo Benedict… Apoi, dormi ! Ai nevoie de odihnă, pentru că trebuie să te pregăteşti pentru expediţia Implat !"

O STRANIE METAMORFOZĂ

1. Conformându-mă sfatului, am studiat înregistrarea conferinţei doctorului Carlo Benedict… M-am conectat la telepatotecă, arhiva tuturor gândurilor, am cerut conferinţa doctorului şi după un timp, am primit următoarele informaţii…

"După ce a avut loc Marea Explozie, după formarea primelor stele şi după sintetizarea elementelor chimice şi a primelor sisteme stelare precum şi a primelor galaxii, s-a format şi Protobiosul, prima formă de viaţă din Univers. Abia creată de forţele cosmice, Protobiosul începu să se dezvolte, să crească, asimilând substanţă, energie şi informaţie, mărindu-şi spaţiul vital.
Apoi, după o lungă perioadă de timp, în care a stat şi a crescut, a început să colinde spaţiul cosmic… Dar nu găsea decât planete pustii, sisteme astrale în formare, galaxii în formare şi… atât…
Poate că, în alte părţi ale Universului, mai existau alte fiinţe asemănătoare cu ea, dar Protobiosul nu ştia… A urmat iarăşi o lungă perioadă de timp, în care Protobiosul a început şi apoi a continuat să se dividă în mici sfere care s-au divizat şi ele mai departe, în altele… Apoi s-au răspândit în cosmos… Acestea erau formate din elemente chimice, predominând siliciul şi carbonul, din plasmă şi particule elementare care alcătuiau ansambluri de mare stabilitate… Câteva din aceste sfere au ajuns şi pe Pământ şi s-au transformat profund, generând cu timpul viaţa, având ca element chimic de bază, carbonul… Au trecut miliarde de ani… Au apărut oamenii, au evoluat… Au explorat cosmosul… "

2. A urmat o pauză… În timpul pauzei trebuia să reflectez, dar… nu ştiam ce să cred… Apoi am văzut un chip de bătrân şi am ştiut că era chipul doctorului Carlo Benedict… În cele din urmă, am perceput alte gânduri…

"Oricât ar părea de absurdă această idee şi oricât ar contrazice legile ştiinţei, totuşi, adevărul este că suntem singuri în acest Univers ! Toate fiinţele vii sunt alcătuite atât de diferit de noi, încât nu există nici măcar o singură legătură între noi şi ele. În acest sens suntem singuri… Am călătorit prin cosmos, încercând să găsesc forme de viaţă asemănătoare cu a noastră. Dar toate formele de viaţă întâlnite de mine, aveau alte principii de organizare decât ale noastre.

Ei bine, da ! Ironia naturii este că suntem singurele fiinţe vii civilizate din cosmos care au ca element chimic de bază carbonul… Toate celelalte fiinţe au alte structuri, în care fie siliciul, fie alte elemente chimice, fie diverse particule elementare, fie chiar quarkurile, (care, după cum se ştie, alcătuiesc particulele elementare), sunt entităţile de bază în structura lor… Din studiile efectuate de către mine şi de către colegii mei, rezultă că viaţa dezvoltată pe bază de siliciu, cu adaosuri de carbon şi alte elemente chimice, particule elementare şi plasmă, ei bine, această… viaţă are o stabilitate mult mai mare decât viaţa bazată pe carbon… Şi o stabilitate încă şi mai mare o are viaţa bazată pe quarkuri…
Precum se ştie, cel mai mare dezavantaj al vieţii bazate pe carbon este INSTABILITATEA !… Da ! Instabilitatea vieţii noastre, la toate nivelurile de organizare: celular, tisular, organic, psihic, social, ceea ce în comparaţie cu fiinţele vii care au alte principii de organizare, reprezintă un mare defect ! Adică suntem limitaţi de anumiţi parametri fizici, chimici, cosmici, care ne restrâng posibilităţile de acţiune.
Totuşi, trebuie să ne supunem acestor îngrădiri pentru a putea supravieţui, ceea ce nu se întâmplă cu celelalte forme de viaţă întâlnite. Pentru că viaţa înseamnă O ANUMITĂ STRUCTURĂ şi ANUMITE PROCESE…
Structură specifică, procese specifice, ORGANIZARE SPECIFICĂ, asta înseamnă viaţa şi nimic altceva… Iar quarkurile favorizează o organizare a vieţii cu o stabilitate extremă ! De aceea propun să ne schimbăm esenţial matricea existenţei noastre, să renaştem, însă pe alte baze !… Pentru că va veni o vreme când vom fi nevoiţi de natură să acceptăm această soluţie. Dacă nu ne vom adapta condiţiilor impuse de Univers, vom dispare ! Singura soluţie va fi aceea de a ne transforma, în mod conştient, în… ALT MOD DE A FI, să ne transformăm în… ALT FEL DE VIAŢĂ, dacă nu vom vrea să pierim cu totul !"

3. Chipul bătrânului a dispărut din mintea mea, iar fluxul gândurilor provenite de la telepatotecă a încetat. Am rămas numai cu gândurile mele…

"Şi astfel omenirea se va transforma… în sfere… Sfere care vor conţine plasmă, quarkuri, materie subtilă, înconjurate de un câmp fizic unificat fundamental şi care vor adăposti viaţa… O viaţă de mare stabilitate… Vor adăposti spiritul…
Un spirit de mare profunzime… Sferele vor fi asemănătoare cu acelea formate demult, cândva, din Protobios…
Vor călători apoi prin cosmos, în căutarea altor sfere… Când Universul se va apropia de sfârşitul evoluţiei sale, se vor contopi, formând iarăşi… Protobiosul… Până atunci însă vor călătorii prin cosmos, însoţite de o muzică stranie, unică, de o armonie perfectă…

Din imemoriale timpuri existăm şi colindăm,
Vrem ca speranţe vieţii să dăm,
Semeni să întâlnim,
Aceleaşi gânduri să găsim,
Vremea să oprim,
Vrem ca infinitul să ne absoarbă, să ne piardă,
Pe noi nemărginirea ne atrage, nu ne înspăimântă…

Şi călătoreau neîncetat, căutând şi sperând !…"

REVELAŢIA

Am stat o vreme şi m-am gândit… Ce legătură avea cu… Landal, cu Badare ? Oricât efort aş fi depus, îmi era imposibil să înţeleg… Şi deodată, am avut o revelaţie… Am aflat că fiinţele stranii din sistemul planetar Implat transformau orice fel de viaţă, în viaţa specifică din acel sistem planetar… Adică atrăgeau, în diferite moduri, fiinţe din cosmos, civilizaţii diverse, le transformau şi le impuneau matricea lor vitală. De fapt era modalitatea lor de a se reproduce ! Acele fiinţe nu se puteau reproduce decât… transformând alte fiinţe, metamorfozându-le, obligându-le să devină identice cu ele ! Dar acum… încep iarăşi să revină amintirile…
Pentru că ştiam… Ştiam că fusesem în sistemul planetar Implat, fusesem pe Landal, pe Badare ! Nu-mi puteam explica deloc de ce… specialiştii de pe Staţia Orbitală HIPOCRATE susţineau că expediţia Implat nu avusese loc, ei insistau mereu că, dimpotrivă… VA AVEA LOC ! Eu vorbeam de trecut, iar ei de viitor ! Bănuiam că era vorba de fapt de un tratament, de o metodă de a mă face SĂ UIT !…
Dar… degeaba… Amintirile îmi reveneau, mă chinuiau în fel şi chip… Şi retrăiam, cu toate simţurile, acele terifiante întâmplări… Şi nu mai ştiam nici ce înseamnă prezent, nici ce sunt, nici ce se întâmplă cu mine… Prezentul devenea din ce în ce mai confuz, dispărea şi mă aflam din nou la bordul cosmonavei Astori, cercetând sistemul planetar Implat…

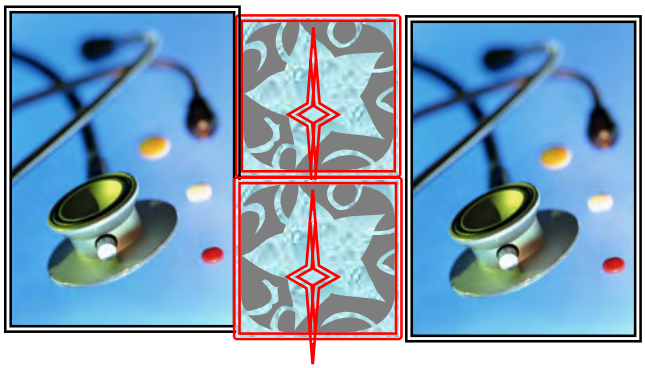

MAREA EXPLOZIE

"Ba dimpotrivă, dacă era aşa, ar putea fi, şi dacă ar fi aşa, ar fi, dar cum nu este aşa, nici nu este. Asta e logică."
LEWIS CARROLL

***A**parent era un conglomerat de materie fără o formă precisă, ce călătorea neîntrerupt prin spaţiul cosmic. Ajuns în apropierea centrului unei galaxii, se opri. Pentru prima dată. Galaxia era una oarecare, pierdută în imensitatea cosmosului. Aici stătu nemişcat, înfruntând cu nişte fluxuri puternice de antigravitoni genunea, care îl atrăgea spre ea... Originea acelui conglomerat de materie, un sistem hipercomplex de substanţă, energie şi informaţie, se pierdea în negura timpului... Apăruse lângă o stea galbenă, demult, demult... În decursul existenţei sale, acumulase substanţă, energie şi informaţie, în cantităţi tot mai mari...*
Nevoia de energie, de substanţă şi în special de informaţie, îl făcuse să colinde cosmosul... A putut să controleze procese cosmice, să genereze, să capteze şi să dirijeze câmpuri fizice şi interacţiuni fundamentale ale materiei... Pentru acea fiinţă, timpul nu mai avea importanţă !...

Voia să realizeze un cuplaj între câmpul gravitaţional ultraintens, reprezentat de o imensă gaură neagră care era centrul galaxiei şi câmpul kriptonic care controla procesele din infrastructura materiei... Cu toate că ştia să îl genereze nu avea prea multe informaţii despre acest câmp şi dorea să le obţină…
Ştia şi faptul că, din când în când, aveau loc cataclisme extraordinare la nivelul întregului cosmos, cataclisme în urma cărora, structurile cvasistabile ale cosmosului erau distruse... Şi voia să mai ştie dacă nu cumva acest câmp kriptonic ar putea fi responsabil de aceste cataclisme...
A operat cu grijă... A generat câmpul kriptonic, l-a dirijat spre gaura neagră şi... apoi a urmat cataclismul… Mai întâi, toate galaxiile şi roiurile de galaxii, quasari, pulsari, atractori, alte sisteme cosmice, s-au prăbuşit, ca într-o prăpastie fără sfârşit, în locul unde se găsea conglomeratul şi genunea (gaura neagră)... Apoi, a urmat o explozie extraordinară şi apoi... timpul... nu a mai existat... a dispărut...

◈

A apărut din nou... TIMPUL... Miliarde de ani au trecut... Savanţii sunt tot mai convinşi că Universul a apărut în urma unei Mari Explozii şi că drept urmare, se află în expansiune... Asta o ştiu... Însă ce a fost, ce a putut fi înainte de Marea Explozie, asta nu o mai ştiu.... Într-adevăr, ce a fost înainte de Marea Explozie ? Ce ?
Poate că întregul Univers este absurd ! Oare câte lucruri nu există, pe care mintea noastră nu le poate percepe, nu le înţelege, nu le ştie ? Sunt atâtea întrebări, întrebări fundamentale, cum ar fi spre exemplu... Ce este timpul ? Ce este infinitul ? Ce este eternitatea ? Ce este absolutul ?... Sunt întrebări care aşteaptă răspunsuri...

◈

Cercetătorii, arheologii, istoricii, turiştii, priveau fascinaţi Sfinxul din faţa Piramidei, ascultând înmărmuriţi glasul tunător al acestuia... Sfinxul le vorbea celor prezenţi, despre... Marea Explozie...

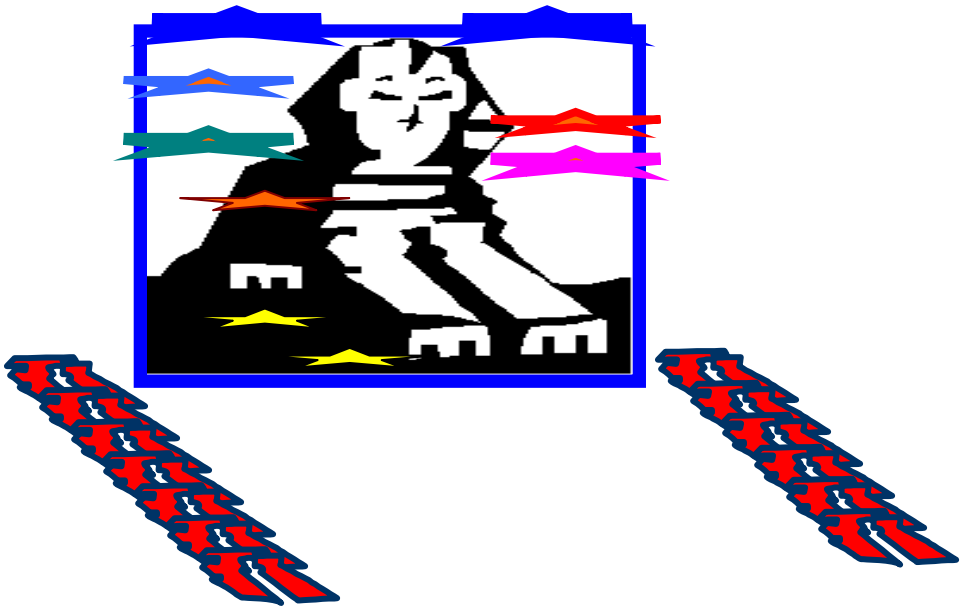

ENIGMELE TRECUTULUI

"Oricâtă bucurie sau dureri
Ne-aşteaptă, fără capăt e cărarea.
Şi Mâine pentru om nu-i ce-a fost Ieri,
E veşnică pe lume doar schimbarea." 4

PERCY BYSSHE SHELLEY

1. "Capsula timpului de la Kernak" – revista "Oriunde şi nicăieri..."

După cum se ştie, în urma a numeroase studii şi cercetări, s-a stabilit că pe Pământ a mai existat, acum câteva sute de mii de ani, cel puţin o civilizaţie umanoidă avansată ştiinţific şi tehnologic. Scriu "cel puţin" pentru că studiile şi cercetările sunt în curs de desfăşurare şi nu este exclus ca, în urma acestora, să apară alte dovezi, dintre cele mai stranii…
Istoria acestei planete, a treia a sistemului solar, este încă plină de enigme… Ei bine, una dintre descoperiri care a suscitat un interes deosebit şi a divizat lumea ştiinţifică în două mari tabere, respectiv în tabăra fanaticilor şi aceea a scepticilor, a fost aşa-numita "*Capsula timpului de la Kernak*".
Aceasta era, o sferă de aproape trei metri diametru, cântărea aproape o sută de kilograme şi avea suprafaţa netedă, de culoare neagră ca a ebonitei, după cum relatau cei ce o descoperiseră, fiind construită dintr-un aliaj având o compoziţie complexă. A fost descoperită întâmplător, în urma unor lucrări de foraj la mare adâncime – se căutau noi surse de petrol…
Se găsea la o adâncime de opt mii de metri dar, se pare, după unele studii, că ar fi fost îngropată mult mai adânc, însă unele modificări geologice survenite în decursul timpului, ar fi modificat amplasamentul iniţial... Când au găsit-o, oamenii stăteau nemişcaţi în jurul ei şi se întrebau ce-o fi reprezentând, până când unul dintre tehnicieni, a avut ideea nefericită de a folosi dinamita pentru a o deschide. În mod normal ar fi trebuit să fie anunţat Institutul de Cercetări şi Studii Arheologice… În sfârşit, fără a se mai gândi prea mult, lucrătorii au plasat mai multe calupuri de dinamită, au aprins fitilul, apoi au fugit cu toţii şi s-au adăpostit. A urmat o explozie puternică, explozie care a zguduit pământul şi aerul pe o porţiune destul de întinsă din jurul sferei. O bună parte din sferă a fost pulverizată şi la fel, conţinutul acesteia.
Ceea ce a mai rămas, (foarte puţin din ceea ce se estima că ar fi conţinut acel "mesager al timpurilor trecute, îndepărtate"), a constituit o mare surpriză pentru lumea ştiinţifică. Aflând ulterior ce lucru important reprezenta acea sferă şi cum lucrătorii distruseseră sfera cu nepăsare, toţi arheologii, istoricii, politicienii şi nu numai ei, au regretat foarte mult… dar inutil… Savanţii din toate domeniile ştiinţei, celebrităţi ori anonimi s-au apucat să studieze puţinul rămas. În special s-a reuşit să se recupereze două benzi făcute dintr-un material foarte flexibil şi rezistent la temperaturi ridicate, la coroziune, la şocuri mecanice sau de altă natură.

Cu toată rezistenţa lor remarcabilă însă, o mulţime de alte benzi au fost distruse de explozie. S-a mai reuşit să se recupereze o placă de formă neregulată (deformată în urma exploziei), precum şi şapte recipiente cilindrice lungi de douăzeci de centimetri şi având diametrul de cincisprezece centimetri, care au fost duse la Institutul de Cercetări şi Studii Arheologice (I.C.S.A.) şi sunt încă cercetate cu foarte mare atenţie. În rest… nu au fost decât fragmente de aliaj, amestecat cu praf, nisip şi pietre… Cele două benzi au fost duse la I.C.S.A. şi au fost supuse analizelor. Aceste analize, foarte sofisticate şi minuţioase au arătat că benzile conţineau în structura lor moleculară, mesaje codificate ! Benzile au fost studiate cu ajutorul unui spectrograf, iar succesiunea regulată a liniilor spectrale a arătat că era vorba de un cod. De asemeni, cercetările îndelungate, au arătat că multe informaţii stocate în benzi se pierduseră sau se alteraseră şi numai relativ puţine informaţii se mai păstraseră intacte… Criptologii, decodificatorii, analiştii, au studiat mult timp, iar computerele au funcţionat continuu până să ajungă să descifreze mesajul, după cum pretindeau ei.
Mesajul decodificat a suscitat de la bun început interesul comunităţii ştiinţifice şi s-au format imediat două grupuri. Un grup, reprezentat de tinerii savanţi, cei cu imaginaţie bogată, entuziaştii, susţineau părerea că mesajul fusese corect descifrat.
Alt grup, reprezentat de savanţii maturi sau vârstnici, conservatori, dimpotrivă susţineau că nu este altceva decât o încercare de a induce în eroare lumea ştiinţifică tânără şi neexperimentată şi în general opinia publică sau pur şi simplu era vorba de o fantezie excesivă a decodificatorilor, a criptologilor şi a analiştilor.
Trebuie să atrag atenţia cititorilor, fiind prima relatare adresată marelui public, că aceste mesaje sunt fragmentare şi se pare, după cum îmi spunea tânărul savant, doctorul Rudolf Tinck, directorul I.C.S.A., se pare că este vorba de un fel de cronică ori un jurnal, aparţinând unei persoane care ar fi trăit acum… opt sute de mii de ani sau poate chiar mai mult, poate două sau trei milioane de ani (datarea s-a dovedit a fi foarte aproximativă)…
Iată aşadar conţinutul mesajelor transcrise în limbajul civilizaţiei noastre...

"… ceea ce este ciudat. În decursul ultimilor treizeci de mii de ani s-au petrecut câteva evenimente uluitoare… Iată unele dintre ele…"

(În mesaj erau folosiţi alţi termeni, dar s-a recurs la echivalenţa lor posibilă şi probabilă cu aceia utilizaţi de noi).

"Înconjurată de apele oceanului Tockkw exista acum treizeci de mii de ani o insulă mare aproape cât un continent…"

(Oare ce ocean avusese denumirea aceasta ? Atlantic ? Oare ce insulă era ? Atlantida ?)

"Pe acea insulă, numită Marea Insulă Ydotw se dezvoltase o civilizaţie înfloritoare şi puternică… Se pare că acea civilizaţie care cunoştea şi folosea energia electrică, solară, chimică… şi care a construit edificii monumentale, dispunea de o tehnologie deosebită… În ceea ce priveşte transporturile pe ocean, ori transporturile aeriene, erau destul de rare. Cauza principală a faptului că totuşi nu porniseră la explorarea întregii planete a constituit-o faptul că erau opriţi de un fel de imperativ categoric, de o religie, de un instinct, de o idee fixă colectivă, aceea de stabilitate… Una dintre ideile principale susţinute de ei era aceea că expansiunea însemna de fapt destrămare, dispariţie…

În plus, numărul locuitorilor era destul de mic, totuşi nu era infim, iar rata natalităţii se menţinea la un nivel scăzut, raportul natalitate – mortalitate, era aproximativ constant (în medie, câţi indivizi se năşteau, tot atâţia mureau)… Mai mult, se părea că între moartea unui individ şi naşterea altuia exista o legătură foarte strânsă… Este foarte posibil ca indivizii din neamul lor să fi fost conectaţi în vreun fel anume… După unele relatări, acea legătură între numărul morţilor şi numărul născuţilor era destul de stranie… Vârsta limită varia între o sută şi patru sute de ani şi de aceasta, precum şi de capacitatea intelectuală a individului, depindea numărul de indivizi care se vor naşte. Astfel după moartea unui individ de patru sute de ani şi având o inteligenţă medie sau mare, se puteau naşte ulterior decesului, patru sau cinci indivizi, în schimb după moartea a trei indivizi de aproape o sută de ani având o inteligenţă redusă, era posibil să nu se nască nici măcar un individ ! Totuşi existau şi perioade în care acea regulă se inversa. Regula se aplica dacă morţile erau naturale. Unii mureau accidental şi atunci se putea observa o uşoară perturbare de la acea regulă, arătată mai înainte… Dar, în general, se păstra constant raportul natalitate – mortalitate… Mai trebuie menţionat că, pe tot cuprinsul acelei insule, viaţa se manifesta într-o multitudine de forme. Acea ciudată insulă şi acei ciudaţi locuitori ai acelei insule, au avut parte de un sfârşit cu totul şi cu totul straniu…

La un moment dat apăruse (nu se poate şti exact unde anume), o zonă în care toate formele de viaţă, de la cele microscopice până le cele macroscopice, dispăruseră, brusc ! În locul lor a apărut un deşert. Iniţial nimeni nu a acordat o atenţie specială acelui fapt. Abia când deşertul a început să crească, să cuprindă suprafeţe mari, populaţia s-a alarmat. Au fost propuse şi aplicate mai multe soluţii… Deşertul însă creştea necontenit. Nisip şi iar nisip !... Nimeni nu reuşea să explice acel fenomen şi nimeni nu găsea vreo modalitate de a opri extinderea deşertului !... Printre ipotezele formulate pe atunci, a fost că acea regiune nisipoasă era o formă de inteligenţă, mai exact era o stranie formă de inteligenţă minerală… Foarte posibil… Populaţia insulei se împuţinase… Regula nu se mai aplica… Toate formele de viaţă mureau, fiind devorate de acea formă de organizare a materiei apărută brusc, care îşi lărgea lent şi sigur spaţiul de existenţă. Câţiva indivizi au reuşit să scape fugind cu cele câteva aparate de zbor şi cu cele câteva nave maritime de care dispuneau, după ce deşertul se extinsese pe toată suprafaţa insulei ! Au contemplat de la distanţă acea privelişte stupefiantă. Întreaga insulă devenise un imens deşert ! Lupta disperată a locuitorilor se dovedise a fi fost inutilă. Au contemplat aşa un timp. Şi brusc, tot aşa cum apăruse deşertul, insula a fost inundată de apele oceanului… A urmat o explozie, iar apoi, a fost linişte… Nu mai rămăsese nimic din acea insulă misterioasă. Informaţii despre acel eveniment extraordinar au fost transmise de către puţinii supravieţuitori şi au generat tot felul de legende, de poveşti şi chiar ipoteze ştiinţifice… Se spunea că acea formă de organizare a materiei fusese de fapt un mic Univers în expansiune ! În ceea ce priveşte timpul... Chiar dacă pentru observatorii externi ai acelui mic Univers (sau ce-o fi fost acea entitate stranie), durata de existenţă era relativ scurtă, totuşi, pentru acea entitate a fost extrem de lungă, iată un paradox greu de înţeles ! Printr-o ciudată şi inexplicabilă legătură, s-a ajuns la ipoteza că şi Universul nostru aflat în expansiune, va ajunge, cândva, la o limită a expansiunii, după care nu va urma o contracţie, aşa cum ar fi poate de aşteptat, ci o explozie gigantică, generală !... Care ar fi acea limită, nu se ştie...

… Dar un alt eveniment straniu s-a petrecut acum douăzeci de mii de ani… Este vorba despre insula Kottw, aflată undeva departe, în emisfera nordică a planetei… Datele exacte s-au pierdut, dar esenţialul s-a păstrat în arhive…
Aici se dezvoltase, ca şi pe insula Ydotw, o civilizaţie avansată tehnic şi cultural… De fapt, nu numai pe acea insulă, ci şi pe alte insule învecinate… Nu voi insista prea mult în ceea ce priveşte descrierea acelei civilizaţii, ca şi a celorlalte... Amănunte se găsesc în secţiunea alocată antropologiei şi etnografiei…"

(Înainte de a continua, trebuie facută o precizare. Desigur că în mesaj nu erau utilizaţi termenii de "antropologie", "etnografie" şi alţii asemănători, dar, s-au făcut unele echivalenţe posibile sau probabile cu termenii moderni…)

"… Este de ajuns să spun că se cunoştea structura materiei în profunzimi şi aplicaţiile care rezultau de aici… Se relatează că brusc, cerul a fost acoperit de un nor… Norul se întindea deasupra acelei insule şi deodată a început potopul… O ploaie torenţială, continuă, a început să cadă… Câteva persoane au încercat să iasă în afara insulei, să se arunce în apele oceanului… Dar nu puteau…
Se izbeau de un zid, de un fel de câmp de forţe care nu le permitea să părăsească… insula ! S-au folosit tot felul de maşini pentru a putea părăsi insula, şi în cele din urmă câţiva locuitori ai insulei au reuşit să evadeze cu ajutorul unor mici aparate de zbor… Apoi, tot atât de brusc precum apăruse norul, tot aşa a şi dispărut ! Toată insula a fost acoperită de apă care, după un timp, a început să se solidifice ! Aşadar, în foarte scurt timp, apa, sau… în sfârşit, substanţa aceea lichidă, s-a solidificat, transformându-se într-un imens corp asemănător unui gheţar, închizând în sine, în întregime, acea insulă… Au fost transmise câteva informaţii referitoare la acel corp straniu, de către unii supravieţuitori... Astfel s-a aflat că în jurul acelui corp, până la o distanţă de circa doi kilometri, temperatura se menţinea scăzută, în timp ce imediat ce se depăşea acea distanţă, temperatura creştea brusc ! Se pare că acel corp ar fi avut o structură cristalină… În rest, nu se mai ştie nimic, cu toate eforturile exploratorilor noştri de a descoperi acel corp ciudat… În locul insulei, actualmente, nu sunt decât întinderi de apă, iar pe celelalte insule din apropiere, acum, nu se află decât stânci, pământ arid, bolovăniş, pietriş şi praf… Actualmente se mai întreprind cercetări, dar acestea sunt sporadice şi de scurtă durată… "

Din nefericire, o bună parte din informaţiile conţinute în cele două benzi (în care se relatau aceste evenimente stranii) erau practic inutilizabile… Oare ce alte evenimente se vor mai fi petrecut ? Deocamdată nu ştim… Şi nu vom şti poate niciodată… În sfârşit, cele ce urmează reprezintă ultimele porţiuni din cea de a doua bandă. Iată…

"… Un alt eveniment, la fel de straniu ca şi celelalte cincizeci relatate mai înainte, s-a petrecut acum opt mii de ani… Ploi torenţiale s-au abătut asupra ţării lui D'inb… Multe zone au fost inundate de apele râurilor revărsate… Au fost mulţi morţi… Totuşi, într-una din acele zone s-a petrecut un fapt, cu adevărat straniu !… Zona aceea era printre cele mai aride. Totuşi în acea zonă creşteau câţiva arbuşti Tyucca precum şi muşchi transparenţi, ciuperci Ptom şi licheni ţepoşi… Erau însă puţine animale şi puţini oameni…

După acea inundaţie, zona s-a transformat… Astfel vegetaţia a devenit abundentă, luxuriantă. Fauna s-a diversificat… Cei câţiva locuitori au devenit foarte… activi…, fiecare familie născând, după inundaţie, ani de-a rândul, copii după copii !… De altfel, acei oameni, sunt singurii care au supravieţuit în decursul miilor de ani !… Este însă drept că au decăzut… Dar nu au pierit cu totul…

… Acum şase mii de ani, a avut loc un război între două puteri… După relatările transmise de diferiţi indivizi, se spune că una dintre puteri, ar fi realizat o… bombă biogenă, adică o bombă care prin explozia ei, în loc să distrugă, dimpotrivă, genera viaţă !… Adică, după explozie, creştea în avalanşă capacitatea de proliferare a faunei, florei şi a oamenilor din zona de impact a bombei !… În scurt timp, planeta ar fi fost invadată… Puterea adversă, a realizat un fel de organism cu o capacitate de proliferare extraordinară ! Organismul era destinat distrugerii celeilalte puteri…
Acel organism, acea fiinţă, aproape indestructibilă, era astfel… creată, încât cu cât o distrugeai, cu atât se reproducea mai mult şi mai rapid !… A fost o luptă, după cum transmit unele relatări ale diverşilor indivizi, deosebită… terminată cu distrugerea ambelor puteri de către acea fiinţă… bizară, care a dispărut totuşi şi ea, concomitent cu dispariţia celor două puteri… Fusese astfel programată, probabil…

… Acum cinci mii de ani, a avut loc undeva, în apropiere de localitatea Bailk, un cutremur deosebit… În zona respectivă, clădirile nu numai că nu au fost distruse, dar au fost chiar întărite prin blocuri de piatră care se ridicau exact lângă fundaţia lor ! De asemeni s-au format, după cutremur, alte şi alte construcţii...
Erau un fel de clădiri de piatră ! Undele seismice aveau un straniu caracter coerent şi o energie colosală !

… În sfârşit, în urmă cu trei mii de ani, savanţii au consemnat o serie de fapte stranii... Nici mai mult nici mai puţin decât dispariţia câtorva milioane de stele !…
Faptul a produs consternare în rândul savanţilor… Încălca toate legile ştiinţei !… După un an s-a constatat că alte câteva milioane de stele dispăruseră !…
Toate observatoarele răspândite peste tot urmăreau acea stranie evoluţie a bolţii cereşti… Savanţii se întrebau neliniştiţi… Se vor stinge oare toate stelele ?…
După câteva sute de ani de contemplare neputincioasă a dispariţiei stelelor, alţi savanţi, au avut ocazia să constate, uimiţi, apariţia altor stele în locul celor dispărute !... Şi totuşi, era incontestabil faptul că, pentru câteva sute de ani, stelele dispăruseră ! Era inexplicabil ! Ipoteza că ar fi fost vorba de un nor de praf cosmic care ar fi absorbit semnalele provenite de la stele, era infirmată de observaţii sistematice… Iar procesul acesta de… apariţie – dispariţie… continua !…
Nimeni nu mai înţelegea nimic !... Singura ipoteză rămasă şi verificată apoi cu ajutorul unor observatoare puternice, a fost următoarea… Acea dezordine a firmamentului care consta în dispariţia şi apoi în reapariţia după câteva sute de ani a stelelor, se datora… unei superfiinţe, dezvoltată, se pare, extraordinar de rapid (după unele calcule, câteva fracţiuni de secundă). Superfiinţa aceea, absorbea întreaga materie plasmatică, respectiv stelele, le incorpora în structurile sale, fără să le distrugă însă, făcându-le inobservabile ! După un timp, ejecta stelele pe care le incorporase, după ce în prealabil extrăgea anumite elemente chimice din acestea ! Era, se pare, o superfiinţă care se hrănea cu… stele !… Acel proces a durat mai bine de două mii de ani, după care a încetat brusc, la fel cum a şi început, lăsând cerul neschimbat… Era de presupus că acea superfiinţă… murise…

… În sfârşit, despre două cazuri stranii… Primul caz… Miyn din localitatea Zonck pretinde că, pe când îşi făcea obişnuitele exerciţii fizice, o sferă strălucitoare s-a apropiat de el, a staţionat, după care, zice el, nu mai ştie nimic !… A mai apucat să se uite la ceas şi să vadă ce oră era… S-a trezit apoi în alt loc… Uitându-se din nou la ceas a văzut că nu trecuseră decât cinci secunde ! Interesându-se în ce loc se găseşte, află că nimerise în localitatea Onw, la o mare depărtare de locuinţa sa !… Relatarea sa incredibilă a fost studiată în toate modurile posibile...

Unii savanţi spuneau că acea sferă de foc ar fi fost de fapt o navă cosmică extraterestră !… Al doilea caz este cel al lui Torw care, fiind în stare de totală concentrare, susţine că a avut o viziune stranie… A avut viziunea unui trecut foarte îndepărtat, când se dezvoltase o civilizaţie avansată pe o planetă apropiată de planeta noastră… Planeta aceea şi planeta noastră se roteau împreună în jurul astrului de foc… Apoi a avut viziunea unei civilizaţii tot atât de avansată, dar aflată mult în viitor !… În imensul interval temporal dintre cele două civilizaţii puternice, apăreau şi apoi dispăreau multe alte civilizaţii… Susţinea că şi civilizaţia noastră va dispare, apoi vor apare şi se vor dezvolta alte şi alte civilizaţii !… Mai spunea că şi civilizaţia noastră a apărut după ce alte civilizaţii au dispărut şi că nu noi vom fi cei copiaţi ci, dimpotrivă, noi imităm pe alţii… Care vor fi cauzele dispariţiei noastre însă, Torw nu le mai preciza… Nimeni nu l-a crezut, până când, în urma unor săpături efectuate într-unul din cele mai puţin explorate colţuri ale continentului, s-a descoperit un obiect care avea forma unui cilindru. Obiectul conţinea mici aparate, câteva dispozitve ciudate şi nişte foiţe metalice pe care se găseau semne şi imagini stranii… Au fost cercetate şi apoi au fost copiate câteva dintre aparatele şi foiţele metalice conţinute în cilindru... Amănunte în secţiunea specială…

… În acea zi s-a petrecut un fapt uluitor – toate lucrurile care fuseseră conţinute în cilindru, prinseseră parcă viaţă şi toate, de oriunde se vor fi găsit, din toate laboratoarele, în acel moment, au zburat pur şi simplu spre cilindru şi au ocupat locul iniţial, apoi cilindrul s-a închis, a intrat singur în groapă, pământul a astupat groapa şi totul a rămas exact la fel ca şi mai înainte… Acele evenimante s-au petrecut extrem de rapid şi orice încercare de a opri acel… proces, a fost zadarnic !… S-au efectuat săpături, s-a cercetat cu atenţie zona, însă cilindrul a fost de negăsit, dispăruse fără urmă !…

… Aşadar şi noi vom avea soarta altor civilizaţii ? Şi noi vom înceta să mai existăm ? Poate că nu… Totuşi, pentru orice eventualitate, am construit această sferă şi am introdus în ea, atât cât m-am priceput, cu slabele mele puteri, am introdus aşadar, obiecte şi documente conţinând cunoştinţele noastre, gândurile şi viziunile noastre, istoria cunoscută, fapte, enigme, idealuri… Am mai introdus în sferă, zece recipiente... Un recipient a fost descoperit recent şi nimeni nu ştie ce reprezintă… Poate că civilizaţia din care fac şi eu parte, nu a fost nici prima civilizaţie şi nu va fi nici ultima civilizaţie de pe această planetă... AM APĂRUT DIN ETERNITATE ŞI NE VOM ÎNTOARCE ÎN ETERNITATE !... ”

Aici se sfârşeşte mesajul… Realitatea descrisă de acesta pare să fie absurdă, ilogică, după cum remarcau majoritatea savanţilor… Nu există vreo urmă care să confirme cele relatate de mesaj !…

Pe de altă parte, nu cumva era vorba de fapt de o banală poveste fantastică, rodul imaginaţiei decodificatorilor, criptologilor şi analiştilor ? Alţi savanţi susţineau contrariul… Drept urmare, benzile vor fi încredinţate altui laborator, unde vor fi studiate…

Post Scriptum

Cu câteva minute înainte de a da acest text la tipar, am aflat de la distinsul savant Rudolf Tinck, directorul I.C.S.A., faptul că s-a descoperit, acum câteva zile, prin topirea inexplicabilă a unui gheţar, o insulă conţinând vestigiile intacte ale unei civilizaţii înfloritoare. Cercetările continuă…

Rudolf Tinck a mai spus că recipientele cilindrice recuperate după explozia sferei, conţin celule vii !... Celulele încă pot fi clonate !...

În sfârşit, savantul a mai spus, că procesul deşertificării în Africa a luat proporţii alarmante !…

Ylarion Bondson

Redactor – revista "Oriunde şi nicăieri…"

2. Fragment dintr-un jurnal intim…

"Toată viaţa am fost frământat de problematica Universului şi de problematica timpului… Universul şi Timpul… Ce sunt de fapt ? De ce există ? Cum sunt în esenţă Universul şi Timpul ?… Întrebări, întrebări… O viaţă întreagă m-am chinuit să răspund la astfel de întrebări, dar… răspunsurile mi se păreau nesatisfăcătoare… Am ajuns un bătrân neliniştit, chinuit de întrebări la care nu voi mai răspunde niciodată… Undeva, am citit despre "Capsula timpului de la Kernak"… *Oh, câte ciudăţenii !… Să fie adevărat ? Nu ştiu ! Însă, de ce nu au lăsat urme, urme evidente ?… Nu există nici măcar o urmă, nici măcar o dovadă concludentă ! Mă gândesc la civilizaţia noastră… Presupunând că oamenii nu vor mai exista, atunci ar rămâne totuşi urme, urme concludente – clădiri, diverse construcţii, modificări ale reliefului planetei, aparate, maşini, etc., care ar demonstra oricui că pe această planetă a existat o civilizaţie !… Dar dacă, totuşi, acţiunea distructivă a timpului este mai puterică decât credem, decât ne putem închipui ? În altă ordine de idei, dacă stau bine şi mă gândesc… realităţi actuale, fireşti, chiar banale pentru noi cei care trăim în această realitate, pot deveni enigme odată cu trecerea timpului, pentru cei care vor trăi peste ani şi ani de zile sau pentru cei care vin de departe, pentru cei care nu au trăit în această realitate… Din neant am apărut şi ne vom întoarce în neant... Ei bine, de ce nu ? De ce să nu construiesc o capsulă a timpului ?... Aş vrea să construiesc o capsulă a timpului care să înfrunte prefacerile şi să transmită oamenilor de atunci, de peste ani şi ani, de peste veacuri şi veacuri, câte ceva din realitatea actuală, din realizările civilizaţiei noastre…*

O voi construi din materiale foarte rezistente; trebuie să reziste la şocuri mecanice, la fluxuri şi variaţii termice, la radiaţii, la agenţi chimici şi geologici, la acţiunea distructivă a microorganismelor… În această capsulă voi pune cristale, aparate, fotografii, benzi magnetice, recipiente conţinând celule vii, diferite substanţe complexe, roci, precum şi modelul unei nave cosmice, un minicalculator, videocasete, precum şi cărţi şi chiar şi câteva statuete, în sfârşit, câteva caiete cu însemnări, precum şi jurnalul intim… O voi ascunde într-un loc anumit, la o anumită adâncime…

Da ! Revin şi scriu că…

REALITĂŢI ACTUALE, FIREŞTI, BANALE PENTRU NOI CEI CARE TRĂIM ÎN ACEASTĂ REALITATE EFEMERĂ, POT DEVENI ENIGME ODATĂ CU TRECEREA TIMPULUI, PENTRU CEI CARE VOR TRĂI CÂNDVA, PESTE SUTE ŞI MII DE ANI … DIN NEANT AM APĂRUT ŞI NE VOM ÎNTOARCE ÎN NEANT !..."

3. Peste sute de mii de ani...

Au trecut 650 000 de ani... Între timp, foşti pământeni, întorşi pe planeta de origine, găsesc din întâmplare capsula timpului… Deschizând-o, au găsit ceea ce se mai păstrase – câteva cristale, câteva aparate, modelul unei nave cosmice, câteva fotografii, câteva benzi magnetice, trei recipiente şi un mic fragment dintr-un caiet… Restul se prefăcuse în praf şi pulbere… Au fost foarte surprinşi, mai cu seamă după ce au aflat vârsta capsulei... Respectiv... 650 000 de ani ! Dar… cum era posibil ? Pentru că se ştia prea bine că civilizaţia umană, civilizaţia LOR, se dezvoltase de foarte mult timp, respectiv de... 150 000 de ani ! Ce enigme ale trecutului trebuiau dezlegate, ştiind că nimic nu dovedea că înainte de zorii civilizaţiei, acum... 150 000 de ani, nimic nu atesta că pe planetă s-ar fi dezvoltat o civilizaţie avansată… Să fi existat totuşi pe Pământ o civilizaţie avansată, anterioară lor, când se ştia bine că ei erau primii care creaseră o civilizaţie psihotehnologică, primii care colonizaseră planete şi Universuri Paralele… Şi atunci de ce nu au lăsat urme ? Exceptând… acea capsulă a timpului… Enigmatică… Ce reprezenta ? De unde provenea ? Cui aparţinuse ? De ce ? La ce folosea ? Întrebări, întrebări, întrebări… Era ceva tulburător… Şi se părea că nimeni, niciodată nu va dezlega enigma, nici măcar cu ajutorul cronovizorului, cu acel aparat minunat de explorare şi vizualizare a trecutului, nu se putea face nimic !… Nici măcar temponauţii, cei care călătoreau prin timp, nu puteau face nimic !… De ce oare ? Au cercetat micul fragment din caiet… L-au descifrat şi au rămas… consternaţi… Iată ce au aflat descifrându-l…

" REALITĂŢI ACTUALE, FIREŞTI, BANALE PENTRU NOI CEI CARE TRĂIM ÎN ACEASTĂ REALITATE EFEMERĂ, POT DEVENI ENIGME ODATĂ CU TRECEREA TIMPULUI, PENTRU CEI CARE VOR TRĂI CÂNDVA, PESTE SUTE ŞI MII DE ANI… DIN NEANT AM APĂRUT ŞI NE VOM ÎNTOARCE ÎN NEANT !..."

AUTOR: M.Q.X. 77. Program – TRANS DECOD
Data: A 650 000 / L IX / S 3 / D 20 / H 18 / M 17 / S 50
STOP

Acea capsulă a timpului, conţinând ceea ce mai rămăsese după trecerea miilor de ani, a fost îndelung cercetată, însă, din nefericire, nu s-a putut elucida misterul care o învăluia şi care sporea odată cu trecerea anilor…
Şi, după cum se părea, adevărul nu se va afla niciodată !…
Şi o întrebare, încă una, a început să se contureze, apoi altele…

"SUNTEM NOI CEI IMITAŢI DE ALŢII SAU DIMPOTRIVĂ, NOI IMITĂM PE ALŢII ? SAU SUNT NUMAI SIMPLE COINCIDENŢE ? SAU ESTE O LEGE ? CE ROST AU CIVILIZAŢIILE ÎN UNIVERS ?...
DE CE APAR ŞI DISPAR CIVILIZAŢIILE ?..."

TEXTS IN ENGLISH

TEMPTATION OF THE UNKNOWN

(SCIENCE FICTION PROSE)

"Within us or nowhere is eternity with its worlds, the past and the future. We dream at journeys through the universe; but isn't the universe within us?"
NOVALIS

INSTEAD OF INTRODUCTION

I confess that almost my whole life I have kept away from the real, everyday life and that I've lived in a peculiar world, a world of dreams and fictions, a strange world, a world of visions… Actually, some people in the real world used to draw my attention now and then to wake up (when I was somewhat more lucid, which, however, would happen over very short intervals)… whereas I would continue to behave like a sleep-walker, walking like a shadow in the raging world of people… When finally I woke up, the shock was dreadful! I collected my thoughts, then I tried to put into words what I had lived in that world of visions…
It was very difficult for me to do it and I do not know if I have succeeded in full... I mean I had to put into words a compound of thoughts, feelings, visions, which intermingle apparently chaotically… It has been a life experience… I ignore what it might be useful to; however I thought it proper to convey to other people parts of this experience… Will it be useful to anybody or not – I ignore, but this does not worry me at all…
That would be all.

I should still add that I will never forget Mark Twain's words…:

"Keep your illusions; after they have vanished, you may only exist, but not live."

All the best,
Dr. Chem. Constantin BORCIA

Final drafting: 1983-1985, 1994, 2005 – 2009

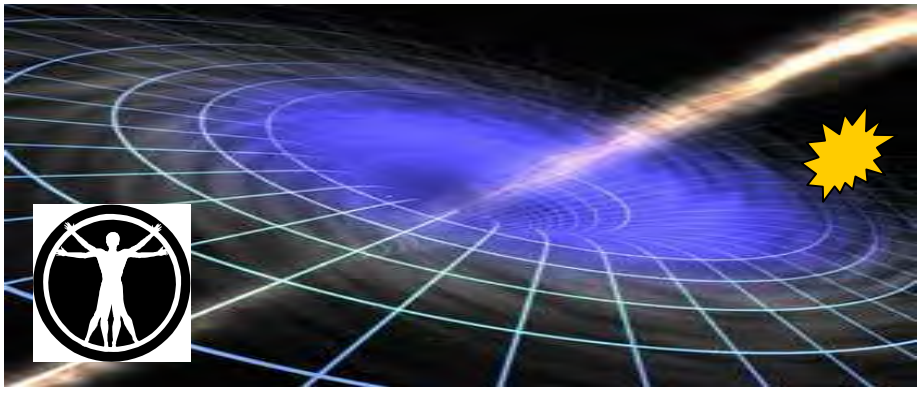

BIG EXPLOSION

"On the contrary, if it were so, it may be, and if so, would be, but as not, or not. That's logical. "
Lewis Carroll

Apparently it was a conglomeration of matter without form an accurate, continuous journeying through space. Reached the center of a galaxy, he stopped. For the first time. Galaxy was one another, lost in the immensity of the cosmos. Here he sat motionless, facing with some large influxes of antigravitoni Genune, they bring to it ... Origin of conglomerate that matter, a substance hipercomplex, energy and information is lost since then ... Appearing near a yellow star, long, long ago ... During its existence, the accumulated substance, energy and information, increasing quantities ... The need for energy, the substance and in particular information, he had to roam the cosmos ... Could cosmic control processes to generate, to capture and direct physical fields and fundamental interactions of matter ... For that being the time had no significance! ... He wanted to make a coupling between gravity ultraintens, which was a huge black hole that was the center of the galaxy and krypton field of physical processes that control ... Do not have too much information about this field and wanted to obtain, although known to cause ... Knew that occasionally extraordinary cataclysms took place in the entire cosmos, cataclysms after which, the cosmos cvasistabile structures were destroyed ... May and wanted to know if not this field krypton could be responsible for these cataclysms ...
He operated with care ... The generated field Krypton, the black hole and directed toward ... Then came the cataclysm ... First of all galaxies and clusters of galaxies, quasars, pulsars, attractors and other cosmic systems, have collapsed, like a bottomless pit, the place where found conglomerate and Genune (black hole) ... Then followed a tremendous explosion and then ... During ... there was no ... disappeared ...

•

He appeared again ... TIME ... Billions of years have passed ... Scientists are increasingly convinced that the universe arose from a Large explosions and that therefore, is expanding ... That one I know ... But it was, it could be before the big explosion, it does not even know .... Indeed, it was before the big explosion? What? Perhaps the whole Universe is absurd! Are there many things which our minds can not perceive, does not understand, does not know? So many questions, fundamental questions, such as for example ... What is time? What is infinity? What is eternity? What is absolute? ... These are questions waiting for answers ...

•

Scientists, archaeologists, historians, tourists, watched fascinated Sphinx before Pyramid, his stentorian voice stunned listening ...
Sphinx spoke to those present, about ... Great Explosion ...

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;

Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;

doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments*", 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).
BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach*"- 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).
BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**
BORCIA,**C**., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania,13 – 15 May **2004**.*
BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"– IPSI,Venice,**2004.**
BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**
BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Bucureşti, **2005.**
BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Bucureşti, **2005.**
BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8,ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments*", 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach*"- 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,**C:** GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",

*The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

***BORCIA, C.,** : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, **2004**.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005.**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, 2006

Alte cărți:

- ⇒ **"Moartea şi supraviețuirea - între certitudine şi ipoteză" – eseu**
- ⇒ **"Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică**
- ⇒ **"Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie" - eseu ştiințifico-fantastic**
- ⇒ **"Chemarea stelelor" - poezii existențiale şi însemnări**
- ⇒ **"Universuri imaginare" – ficțiuni**
- ⇒ **"Locuitor în lumea viselor" – ficțiuni**
- ⇒ **"Societatea fără principii" – scenete umoristico- absurde**
- ⇒ **"Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde**
- ⇒ **"Universul, viața, conştiința - între adevăr şi iluzie" – ipoteze**

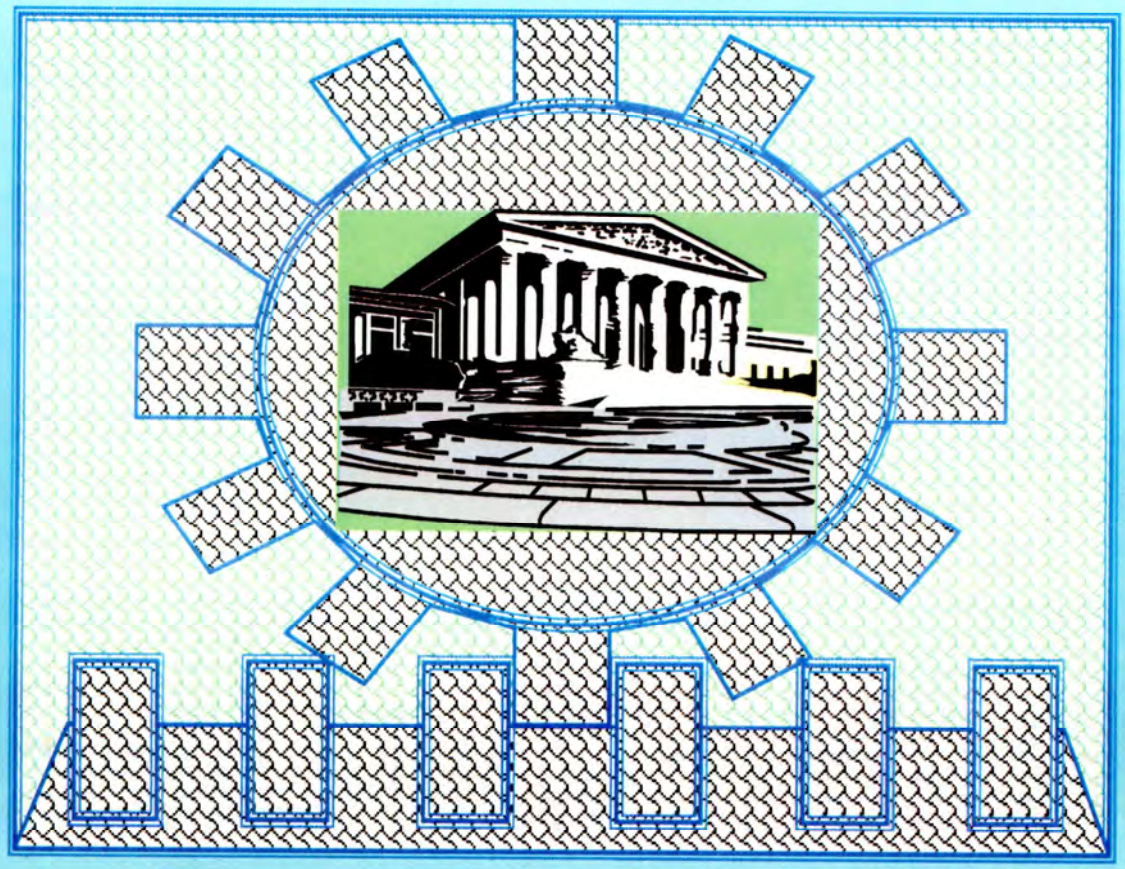

"Păstrează-ți iluziile; după ce ți s-au spulberat mai poți să exişti, dar nu să trăieşti."
Mark Twain

ISBN 978-606-521-464-4
9 786065 214644